

Giới thiệu Thực Tập Sinh

Truyện Thực Tập Sinh của tác giả Lam Tiểu Tịch nói về Tống Noãn và Chu Cách Cách là cử nhân tốt nghiệp khóa này của một trường đại học danh tiếng, gia thế chẳng hùng hậu, tiền lương chỉ thuộc hàng thứ, nhưng lại mơ mộng tìm được một công việc tốt, một anh chồng tốt. Sau quá trình tìm việc đầy gian nan, trắc trở, cả hai người— vốn là bạn cùng phòng— lại cùng trúng tuyển vào làm thực tập sinh tại một công ty tư nhân có quy mô lớn. Và rồi truyện hay cũng bắt đầu từ đây, trong quá trình làm thực tập sinh, để được nhận việc, cả hai người đều phải tự mình học hỏi những điều phức tạp về quan hệ đối nhân xử thế, nếm đủ tư vị ngọt bùi đắng cay. Có một Tống Noãn với lòng tự tôn cao nhận sự tấn công mãnh liệt từ một anh chàng ngôn tình hiện đại giàu có, hay một Chu Cách Cách quyết tâm gả vào nhà quyền thế gặp gỡ một nam phượng hoàng nháo cưới: cung chiêu vợ như mạng. Công việc của hai người học cuối cùng có được thuận buồm xuôi gió hay không? Chuyện tình yêu rồi sẽ gặp phải những khó khăn gì?

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Báo Cáo Ngày Đầu Tiên

Có không ít người trẻ tìm đến Thượng Hải, cũng có thể nói là chạy đến Thượng Hải nơi tụ hội của hơn năm trăm công ty lớn trên thế giới, thế nhưng liệu các công ty này có thật sự tốt đến thế không? Nguyên tổng giám đốc của công ty HP Trung Quốc Tôn Chấn Diệu từng đưa ra một ví dụ rất chính xác: “Người ngoài công ty nhìn vào thì đánh giá nó thuộc loại A, người chỉ đứng xem thì thấy nhân viên trong ấy rất thoải mái, thế nhưng trên thực tế có thoải mái đến thế hay không, chỉ riêng bản thân người ấy mới biết.”

•*1*

Tống Noãn sinh vào mùa đông, cha của Tống Noãn là giáo viên Văn kiêm người giảng dạy khóa về tư tưởng đạo đức, đạo lý vừa giảng xong, có lẽ bạn sẽ chỉ thấy bầu trời như bị một tầng ngôn ngữ che lấp, ông mong muốn sinh mệnh nhỏ bé này có thể đem lại sự ấm áp cho thế gian, thế nên đã đặt tên con gái mình là Tống Noãn.

Về việc này, mẹ của Tống Noãn không cảm thấy thế, bà là người thuộc trường phái thực dụng, bà nghĩ nếu hàm ý của tên gọi có thể trở thành sự thật, vậy thì đặt là Tống Tiền sẽ thể hiện rõ lợi ích thực thế, không gì gọi là Tống Kim cũng được đây chứ, vàng là tiền gửi đảm bảo giá trị mà, ngay cả khi lạm phát cũng chẳng cần lo lắng gì. Cũng may là thầy Tống kiên định với ý kiến của mình, Tống Noãn mới không bị đổi thành Tống Tiền, hay có thể là Tống Kim, Tống Ngân này nọ.

Chỉ có điều thầy Tống không ngờ rằng, vài năm sau, cái tên hay mà ông hao tâm tốn trí đặt cho cô con gái lại không khiến nó hài lòng, Tống Noãn nói: “Cái gì mà để con mang âm áp cho thế gian chứ, thế gian này phải cho con chút âm áp trước đã mới phải. Không khí thì ô nhiễm, tài nguyên thì thiếu thốn, giá phòng tăng cao, tài chính tiềm ẩn nguy cơ, đi đâu cũng kẹt xe, mua gì cũng tăng giá, ăn gì cũng có độc, tốt nghiệp xong thì chẳng có việc làm... Có người nói công ty họ thông báo tuyển dụng, đầu tiên họ nhận một đồng CV rồi ngẫu nhiên loại bớt một nửa, bởi vì tiêu chuẩn tuyển người của họ là ‘Chúng tôi không cần người xui xẻo’, có thể xem xin việc bây giờ giống như học sinh tiểu học quay số để thi vào trường quốc tế vậy, dù thành tích có tốt, được nhiều giải thưởng, có năng lực giỏi đi chăng nữa, quay không trúng số vẫn là không đạt.”

Tống Noãn than vãn như vậy không phải không có lý. Năm ấy cô cũng đỗ vào đại học F ngành tiếng Trung với thành tích ưu tú, ba năm rưỡi trên ghế nhà trường cũng có thể coi là cán bộ, học sinh ưu tú được trao học bổng. Trước năm hai mươi hai tuổi, Tống Noãn vẫn luôn nghĩ trường học chính là xã hội, ngoài ông chủ bán cơm ở căn-tin thường xuyên cau có ra mặt thì không có ai coi thường người khác cả. Mãi đến khi gần tốt nghiệp cô mới nhận ra rằng, ngoài việc đọc sách, hóa ra thứ gì bản thân cũng không có, bạn trai không có mà ngay cả việc làm cũng không, chưa có bạn trai thì chỉ cô đơn một chút, thế nhưng nếu không có việc thì sẽ đói khổ, gặp biết bao khó khăn, có khi lại trở thành bộ phận NEET.

*NEET: ám chỉ việc các thanh niên trưởng thành chọn cách sống dựa dẫm vào cha mẹ thay vì tìm kiếm công việc ổn định, đi học hoặc tham gia các khóa đào tạo nghề để nuôi sống bản thân.

Tạm thời gác chuyện tình yêu sang một bên, có thì tốt, không có cũng chẳng sao, dù gì thực tế cũng đã minh chứng rằng, tình yêu học đường sau khi ra ngoài xã hội đều chết yểu hơn một nửa. Dựa theo lý luận kinh tế học, thay vì hoài phí nhân lực, vật lực, tài lực, tinh lực vào tình yêu vườn trường không thu lại kết quả gì, chỉ bằng nghiêm túc tìm một công việc thật sự thì hơn.

Đối với quan điểm này, Chu Cách Cách, người chị em ngủ chung phòng với Tống Noãn, lại không cho là đúng: Có bạn trai là không thực tế à? Đó là vì chưa tìm được con rể rùa vàng đấy thôi. Nếu như tìm được một người làm có vấn đề thâm niên trong một công ty chuyên về tuyển dụng, đóng gói bạn lại, huấn luyện một phen, chẳng lẽ còn không tìm được việc làm? Nếu như tìm được một người làm tại một trong năm trăm công ty lớn của thế giới với mức lương năm vài trăm nghìn đô-la, tôi không có việc làm thì sao cơ chứ? Nếu tìm được một cậu ấm cỡ như Lý Trạch Giai rồi sinh ra một cậu Lý Trường Trị, bạn có thể đăng ngay thông báo tuyển dụng mười hai người đến hầu hạ cả mẹ lẫn con.

*Richard Lý Trạch Giai, con trai út của tỷ phú Hồng Kông Lý Gia Thành. Lý Trường Trị là con trai của Lý Trạch Giai và Lương Lạc Thi.

Tống Noãn cười: “Mày nghĩ mấy đồng chí chất lượng cao như thế dễ tìm lắm à?”

“Chứ sao, thế cho nên tình hình trước mắt là, thay vì cùng nhau tìm một nhóm bạn bình thường sống qua những ngày nghèo khó, thì nên tìm một công việc tốt để tự làm giàu trước đã.” Chu Cách Cách đang nằm trên giường bỗng nhảy dựng lên, bắt tay thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà mừng năm mới, “Tao định mừng bầy về trường, mau chóng giải quyết vụ công ăn việc làm này.”

“Năm nay tao định ở nhà thêm mấy hôm, đây là kì nghỉ đông cuối cùng rồi, giờ này năm sau còn chưa biết đang lưu lạc chốn nào!” Tống Noãn thờ dài, cô mở máy tính lên lần nữa, hộp thư đến vẫn trống không, ngay cả mấy cái thư rác lừa người cũng chẳng có lấy một. Có khi nào nhân viên phòng nhân sự đều là người nơi khác nên về nhà ăn Tết sớm không nhỉ, Tống Noãn thầm nghĩ, cửa ải cuối năm này xem ra sẽ chật vật lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Báo Cáo Ngày Đầu Tiên (2)

Xe đi từ Thượng Hải đến Nam Kinh vừa nhanh lại vừa thoải mái, chỉ mất vài tiếng là đã có thể nghe được giọng địa phương quen thuộc của Nam Kinh, đã thấy được hồ Huyền Vũ tuyệt đẹp.

Tống Noãn trở về nhà, so với Chu Cách Cách là người Thượng Hải còn tiện hơn. Nhà của Chu Cách Cách ở khu Nam Hối, nếu muốn về nơi ấy phải đi tàu điện ngầm đến đường Đông Xương, sau đó lại ngồi tuyến Hồ Nam đến trấn Hàng Đầu, dù đường đi thuận lợi thì mỗi chuyến cũng mất hơn hai tiếng. Thế nên không phải cứ ở thành phố là sướng đâu.

Lại nói Tống Noãn vừa về đến nhà, hành lý còn chưa kịp đặt xuống đã bị cả nhà vây quanh —— bảy người cô tám người đi đều tụ tập cả trong phòng khách vốn rộng mười hai mét vuông, hỏi han ân cần học sinh ưu tú trường FD của nhà mình:

“Tống Noãn, con đã tìm được việc chưa?”

“Tống Noãn, năm sau con đã hai mươi hai rồi đấy, chắc là có bạn trai rồi chứ?”

“Tống Noãn, con phải thi cử nghiên cứu thêm đi, bây giờ nhân viên ở đâu cũng đòi phải là nghiên cứu sinh hết đấy!”

“Tống Noãn, con...”

Lúc này đang là Tết Âm lịch, sự nhiệt tình của mọi người chẳng khác gì pháo hoa nổ rộ, mỗi ngày đều như diễn hội. Vấn đề là những điều này hôm nay các cô các dì hỏi, ngày mai lại thành các chú các cậu hỏi, ngày kế tiếp thì là các ông các bà hàng xóm hỏi.

Mỗi lần thế này chẳng khác gì đi phỏng vấn, HR hỏi một vài câu đơn giản như:

– Một, bạn có biết rõ về công ty của chúng tôi không?

– Hai, bạn có ý kiến gì về việc làm ngoài giờ không?

– Ba, kế hoạch nghề nghiệp trong vòng năm năm của bạn là gì?

– Bốn, hãy nêu những ưu điểm và khuyết điểm của bạn?

Những câu hỏi hoàn toàn không sáng tạo này thật sự rất nhàm chán, thế nhưng nó có thể phác họa ra cá tính, tâm tư cũng như tính cách của mỗi người, cho nên mỗi nhân viên HR đều bằng lòng hỏi đi hỏi lại những câu này như kẻ ngốc. Tống Noãn cũng đã chuẩn bị sẵn đáp án riêng cho từng câu:

– Thứ nhất, đương nhiên là biết, giới thiệu vắn tắt về toàn bộ công ty, sau đó nói, nếu như tôi có cơ hội được vào làm việc tại quý công ty là vinh hạnh không gì sánh bằng.

– Thứ hai, tăng ca là chuyện rất bình thường, người mới hẳn là càng phải cố gắng về nhiều mặt, tôi vẫn độc thân nên không vướng bận gì, công ty yêu cầu tăng ca sẽ tăng ca ngay. Lúc nói những điều này, Tống Noãn đang thầm thở dài trong lòng, câu trả lời này quả thật trái lương tâm, thật ra cô muốn bảo rằng, nếu có lương tăng ca thì sẽ tăng ca.

– Thứ ba, ban đầu Tống Noãn muốn trả lời rằng trong vòng năm năm muốn thăng lên chức quản lý, thế nhưng sau khi tham gia một khóa tư vấn hướng nghiệp tại trung tâm, thầy đã chỉ rằng, nói như vậy thì chín mươi phần trăm công ty sẽ không nhận cô, bởi vì các công ty hiện nay đều theo tư tưởng chủ nghĩa, nào có ai muốn dùng tiền bồi dưỡng quản lý chứ, bồi dưỡng xong không chừng lại nhảy việc ngay. Cho nên về sau Tống Noãn trả lời là, tôi không có quá nhiều dự định, chỉ mong có thể làm tốt nhiệm vụ trước mắt.

– Thứ tư, Tống Noãn trả lời rất đơn giản, ưu điểm chính là chăm chỉ, năng suất cao; khuyết điểm là nóng nảy, không chấp nhận có sai sót dù nhỏ nhất, ha

ha, trong khuyết điểm lại ẩn chứa ưu điểm luôn đấy.

Vì thế cho nên khi gặp ba cô sáu bà, Tống Noãn chỉ hận không thể tập hợp tất cả những điều trên lại, làm thành một biểu đồ thật to dán trước cửa chính nhà mình, để thân bằng quyến thuộc khi gõ cửa chúc Tết đều xem và hiểu ngay được. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, năm hết Tết đến, giấy trắng mực đen dán trên cửa trông chẳng khác gì thông báo của tòa án, vừa mất mỹ quan lại không phù hợp với bầu không khí vui tươi mừng năm mới. Chi bằng dùng MP3 thu âm lại, mỗi khi khách khứa đến thì bật lên, cách này có vẻ hay, vừa góp phần náo nhiệt lại vừa bảo vệ môi trường.

Nói là làm ngay, Tống Noãn nhân lúc đêm khuya thanh vắng bắt đầu màn tự hỏi tự trả lời:

Hỏi: Tống Noãn, con đã tìm được việc làm chưa?

Đáp: Dạ chưa, nhưng con đang cố gắng.

Hỏi: Con định tìm việc như thế nào?

Đáp: Lương cao, phúc lợi tốt, có nghỉ phép, không bắt buộc tăng ca.

Đẹp đẹp đẹp, nói thế chẳng khác nào nằm mơ, xóa đi làm lại, đáp: Con định tìm công việc có thử thách và khả năng phát triển, vất vả một chút cũng không sao, thanh niên là phải xông pha.

Hỏi: Sau khi tốt nghiệp con định về Nam Kinh hay ở lại Thượng Hải?

Đáp: Còn tùy vào tình hình công việc ạ.

Hỏi: Con định tìm việc như thế nào? Ấy chết, câu này hỏi rồi, xóa đi xóa đi.

...

Thứ vợ vản thế này không nên loan phát trước công chúng, bằng không người thân lại nghĩ Tống Noãn đọc sách nhiều đến phát điên mất. Thôi giữ lại coi như tự giải trí vậy, nếu có một ngày Tống Noãn có cơ hội trở thành vua việc làm như Lý Khai phục, có thể diễn thuyết cho sinh viên ở các trường đại học, khi diễn thuyết có thể làm không khí sôi động một chút, khiến bọn họ hiểu rằng, bất kể là vua này thánh nọ đi chăng nữa cũng từng có thời ngô nghê.

Tống Noãn vốn định sang năm mới quay về Thượng Hải, thế nhưng thấy tình hình trong nhà không ổn, cô quyết định mừng bầy là lên đường, dù trong lòng tự biết tổ chất của bản thân không tệ, nhưng thật sự không chịu nổi sự oanh tạc hùng hổ, cuộn cuộn thế này.

Buổi tối cuối cùng ở nhà, mẹ cô căn nhắc không ngớt: “Năm sau phải dành thời gian tìm việc, vào công ty mới phải chịu khó, không được đi làm muộn, mầy không phải lo gia đình thì đừng có tan ca sớm, có về cũng chẳng chịu nấu cơm! Thấy có cậu nào hợp thì cứ thử ở chung, nhưng phải nhớ tìm việc là chính, phụ nữ bây giờ phải dựa vào chính mình, không thể ngửa tay xin tiền đàn ông được!”

Cha Tống Noãn uống một hợp rượu, mặt đỏ bừng bừng: “Bé con, đường sau này con phải tự bước đi. Nhà chúng ta chỉ bình thường, không tiền không thế lại không quyền, con muốn cái gì thì phải tự mình cố gắng, nếu như không có bản lĩnh thì sớm dẹp mộng đi. Lăn lộn bên ngoài sao bằng về nhà, có cha con đây!”

Tống Noãn không nói gì, cúi đầu và vội miến com vào miệng, sòng mũi thấy cay cay.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Báo Cáo Ngày Đầu Tiên(3)

Vừa quay về trường, Tống Noãn đã nhận được điện thoại từ tập đoàn HY, nhân viên HR vừa lễ phép vừa khách khí mà cũng rất lạnh nhạt hỏi thăm: “Cô có hứng thú đến thực tập tại tập đoàn HY không? Thời gian thực tập là ba tháng, không có lương, nhưng mỗi tháng được phụ cấp sáu trăm đô, nếu làm tốt có thể được giữ lại, trở thành nhân viên chính thức của HY.”

Tìm Tống Noãn đáp thành thịch, cô chẳng đắn đo, nghĩ ngợi gì đã đồng ý nay. Sau khi đập máy thì lại hối hận, tìm việc làm chẳng khác gì tìm đối tượng cả, ban đầu phải rút rè một chút, thực tập thôi mà, thể hiện bản thân quá mức e sau này khó trụ nổi. Ôi, đều tại tình hình khủng hoảng kinh tế quốc tế hết, khóa lần này tốt nghiệp quá nhiều, việc làm thì hiếm như lông phượng với sừng lân.

Lúc này chuông điện thoại lại vang lên, vẫn là dãy số cũ, Tống Noãn thầm nghĩ có khi nào người ta không cần mình nữa không nhỉ? Cô cẩn thận nhận điện thoại, đầu kia cất tiếng hỏi: “Xin hỏi cô có biết Chu Cách Cách không?”

“Biết chứ, chúng em là bạn học.”

“Vậy cô có thể thông báo với cô ấy rằng, nếu cô ấy có hứng thú thì hãy đến thực tập ở tập đoàn chúng tôi, nhờ cô chuyển lời giúp trước ngày 1 tháng 3 nhé. Điện thoại di động của cô Chu tắt máy, chúng tôi không thể liên lạc được.” Vẫn là giọng nói điềm đạm, lạnh lùng ấy.

Tổng Noãn nói luôn: “Được được, em sẽ báo với bạn ấy...”

Lời còn chưa dứt đã bị đối phương cắt ngang: “Còn một việc nữa, nhờ cô nhắn với cô Chu Cách Cách rằng, nếu trong CV ghi số điện thoại này thì phải luôn mở máy, đây là đạo đức nghề nghiệp cơ bản nhất.” Vừa dứt lời đã ngắt điện thoại ngay.

Đúng là bực bội mà, Tổng Noãn hừ một tiếng, không phải là tìm thực tập sinh thôi sao, nào có phải tuyển tổng thư ký Liên hiệp quốc đâu, kiêu ngạo cái gì chứ? Sau đó cô báo tin ngay cho Chu Cách Cách: Tao và mày đều được chọn vào tập đoàn HY, thế nhưng chỉ là thực tập sinh thôi.

Tập đoàn HY ban đầu là một doanh nghiệp tư nhân không có tiếng tăm, mấy năm gần đây mới mở rộng vị thế. Khi tìm trên Baidu với từ khóa là tên công ty, Baidu sẽ cho bạn biết: HY là một trong mười công ty tư nhân lớn tại Trung Quốc, trụ sở chính đặt tại Thượng Hải, hiện nay đã mở hơn hai trăm chi nhánh tại các thành phố trên cả nước, văn phòng làm việc ở châu Á và Mỹ, với hơn một trăm ngàn công nhân, năm ngoái quy mô doanh thu đạt trên một trăm tỷ, giá trị của thương hiệu HY lên đến hơn ba mươi tám tỷ năm trăm triệu tệ.

Đáng tiếc HY không phải là doanh nghiệp nước ngoài, mong ước trở thành Office Lady ở công ty nước ngoài của Tổng Noãn phá sản, cô tự an ủi mình: Làm ở công ty nước ngoài áp lực rất lớn, cống hiến cho ông chủ ngoại quốc chỉ bằng cống hiến cho ông chủ Trung Quốc còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Báo Cáo Ngày Đầu Tiên(4)

Người mới đến công ty báo cáo, rốt cuộc phải ăn mặc thế nào nhỉ.

Tổng Noãn Vốn định mặc bộ quần áo mà cô vẫn dùng để đi phỏng vấn: Áo sơ mi trắng + váy đầm liền mỏng màu cà phê + áo ngắn khoác ngoài kiểu Hàn Quốc + đôi giày đen, đúng chuẩn trang phục của phụ nữ trí thức.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đi làm và đi phỏng vấn không giống nhau, phỏng vấn là mỗi chỗ một nơi, một bộ quần áo mặc cho nhiều người khác nhau xem, nên ai nhìn vào cũng đều thấy mình mặc quần áo mới; nhưng ngày ngày đi làm đều gặp cùng một nhóm người, con gái vừa đi làm, kiểu gì cũng nên tạo hình ảnh, phong thái thanh xuân vẫn hơn.

Thế là Tổng Noãn và Chu Cách Cách hẹn nhau đi dạo phố mua quần áo, nào là Parkson, Kering, rồi cả Huating Isetan... Khi bộ sưu tập mùa xuân được tung ra, vừa nhìn đã thấy lóa mắt, ngay đến cái váy bút chì vốn là màu đen sang trọng cũng được gắn đá màu hồng, xem ra một năm nay của Paris muốn hướng các thiếu nữ hoài xuân.

Sau mấy tiếng dạo quanh, nói chung thứ lọt mắt thì không mua nổi, thứ mua nổi thì nhìn chường mắt. Chu Cách Cách thích một cái áo khoác, giá hai ngàn bốn trăm sáu mươi đô, cô nâng đứng đấy ngắm nghía hồi lâu, nhắm tính thực tập ba tháng tổng cộng lĩnh được một nghìn tám trăm đô, khoản đầu tư này xem ra có vẻ hơi quá. Cô nàng rủ rủ với Tổng Noãn: “Này này, này xem xem cái này thế nào, giá thế này có đáng không?”

Tổng Noãn lại gần, nhìn lướt qua giá niêm yết, một lời nói toạc thiên cơ: “Mày đừng nghĩ đến chuyện có đáng giá hay không, quan trọng là trong túi mày có nhiều tiền mặt như thế à?”

Chu Cách Cách ỉu xiu như quả bóng xì hơi, trong lòng không vui nhưng không nỡ rời cái áo, cô nàng liếc mắt nhìn sang nhân viên BA (*Beauty Advisor) đang khoanh tay, lạnh lùng nhìn mình bằng nửa con mắt, cô nàng khề nói với Tổng Noãn: “Mày nói nhỏ thôi, mấy à này ghê gớm lắm đấy.”

“Xí, người nghèo mới ghê gớm, thương xá này cũng chả phải nhà họ mở.” Tổng Noãn cố ý nói to.

Lại nhớ đến khi đi tìm mua đồ cũ giá rẻ, hai người họ cũng chỉ dám đến khu Đặc Huệ, quần áo nhảm nhảm chất thành đống trong xe đẩy, bị không ít phụ nữ từ già đến trẻ vây lấy, tranh cướp, vô số cánh tay đào qua đào lại như xào rau bên cạnh người, cứ như được lấy hàng miễn phí.

“Tao không mua, mày từ từ chọn.” Tổng Noãn bắt đầu rời khỏi vòng vây.

“Tao cũng rút.” Hai phút sau, Chu Cách Cách cũng bại trận quay về, cô nàng chống nạnh nhìn khắp bốn phía, hùng hồn tuyên một câu thề: “Đợi đến khi có tiền, tôi sẽ mua lại cả khu thương xá Kering này, hôm nay đi dạo mặc một bộ ra dáng thực nữ, buổi dạo chơi ngày mai sẽ thay hẳn một bộ thật chuyên nghiệp, ngày một tôi một mới sẽ cho tất cả nhân viên nghỉ ngơi!”

Sau đó bọn họ chuyển chiến trường sang các tiệm nhỏ ở đường Nam, Thiểm Tây. Tổng Noãn ở Thượng Hải đã gần bốn năm, cô cảm thấy mấy cô mở

cửa hàng nhỏ đều có một phong cách ăn mặc giống nhau: Tóc dài, thẳng hoặc xoắn che khuất nửa khuôn mặt, để lộ một nửa; thường không trang điểm, hoặc trang điểm nhạt; trang phục là váy dài theo phong cách Bohemia, áo khoác màu trắng hoặc đen, xuân hạ thu để chân trần hoặc mang giày thể thao, mùa đông thì đi giày da. Khuôn mặt luôn giữ vẻ hờ hững, ngồi lì ở sô-pha, hút thuốc, không thì ôm mèo... Tiệm tuy nhỏ nhưng giá cả lại không hề nhỏ, một cái áo lông bình thường cũng đã tám trăm tám, khách quen thì có thể bớt đi một con số tám. Nghĩ là đắt à? Thấy đắt thì cứ việc đi bảy con phố, có mua hay là không!

Sau một ngày dạo phố, Tống Noãn và Chu Cách Cách trở về trường với hai bàn tay trắng, không phải hàng hóa không phong phú, mà đơn giản là hầu bao không dồi dào. Phải nhanh đi làm thôi, nếu sống sót qua kì thực tập chúng ta sẽ có lương! Hai cô gái đã an ủi nhau như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Báo Cáo Ngày Đầu Tiên(5)

Thầy Trần – người hướng dẫn hai người – nghe tin cả hai cô học trò đều trúng tuyển vào tập đoàn HY nên gọi điện đến ký túc xá chúc mừng, sau khi tìm hiểu tình hình thì lại hoàn toàn thất vọng. Ông ở bên kia đầu dây thuyết giảng về quyền của sinh viên: “Cái gì? Thực tập? Một tháng sáu trăm đô? Theo luật lao động, đáng lý phải ký luôn hợp đồng thử việc mới đúng!”

Tống Noãn cười khò: “Thầy Trần à, bây giờ không phải thời gian làm việc, thầy gọi cho chúng em giảng giải về nghề nghiệp cũng tính là tăng ca, thế trường chúng ta có trả lương tăng ca cho thầy không? Có trả cho thầy tiền điện thoại không?”

“Thôi đời này...” Thầy Trần kết lại bằng một câu, sau đó bên kia vang lên một tiếng thở dài, “Ôi——”, rồi lập tức cúp máy.

Chu Cách Cách đang nằm sấp trước máy tính xem qua trang web của tập đoàn HY, cô nàng nói với Tống Noãn: “Ê, đây là những nhân vật cao cấp trong công ty, mày mau lại xem tí đi, xem một lát là quen mặt.”

Tống Noãn tỏ ý phản đối: “Tao biết người ta mà người ta không biết tao thì có ích gì?”

“Vớ vẩn, mày chả biết gì hết. Lỡ như một ngày nào đó có gặp cấp trên trong thang máy, phòng họp, hay bên ngoài toilet, mày vẫn phun ra được câu ‘Trưởng phòng blah blah có khỏe không’, người ta nhất định sẽ để mắt đến mày, nói không chừng còn nhớ kỹ mày. Được cấp trên nhớ mặt cũng giống như bị kẻ trộm nhớ thương vậy, nếu họ có cơ hội gì nhất định sẽ nghĩ đến mày đầu tiên... Ô, người này trông quá ổn, Tống Noãn, mày mau lại đây xem này!”

Tống Noãn bước đến nhìn: Ưông Tư Viễn, Trưởng phòng hành chính tập đoàn HY, dáng vẻ khoảng ngoài bốn mươi, đeo mắt kính không viền, thoát trông rất nho nhã, xem qua lý lịch thì là người Thành Đô, từng du học ở Mỹ và Pháp. “Ừm, quả không tồi,” Tống Noãn bình luận, “Mày nói xem, làm đến trưởng phòng ở HY, lương một năm chắc cũng phải đến bốn năm trăm ngàn ấy nhỉ!”

“Có khi không dừng ở con số ấy.” Chu Cách Cách nói, “Chẳng trách giá nhà ở Thượng Hải đắt đỏ như thế, hóa ra là bị những tinh anh lương cao như vị này đẩy giá lên, đắt đến mấy đi nữa cũng có người mua được. Trong khi những người Thượng Hải chân chính như chúng ta lại phải chen chúc về nông thôn.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Báo Cáo Ngày Đầu Tiên(6)

Cuối cùng cũng đến ngày một tháng ba, Tống Noãn và Chu Cách Cách sửa soạn tươm tất, ôm nỗi thấp thỏm bất an trong lòng đến báo cáo ở tập đoàn HY.

HY có cao ốc văn phòng riêng, cho nên từ mái đến thân và ngay cả chân cao ốc đều có biển quảng cáo của tập đoàn. Bây giờ vẫn còn sớm nên hai cô nàng ngo ngắc đứng bên cạnh biển quảng cáo, trông nhỏ bé vô cùng. Tống Noãn ngẩng đầu ngắm tòa cao ốc với vẻ ngưỡng mộ, thân cao ốc lát kính phản chiếu ánh mặt trời khiến cô nàng hơi chói mắt.

“Bọn mình vào trong chờ đi.” Chu Cách Cách huych Tống Noãn một cái.

Tổng Noãn lấy lại tinh thần, hai người cùng bước vào đại sảnh, trong sảnh có không ít người tụ hội, ai nấy đều mặc đồng phục tinh một sắc xanh, tuổi tác trẻ trung nhưng lại mang vẻ mặt nghiêm túc, còn có phần vội vàng.

Từng nhóm người đi vào cao ốc đều nhìn họ với ánh mắt tò mò, một cô gái mặc váy áo màu sẫm còn vừa nhấn nút thang máy vừa nói với đồng nghiệp: “Xem kia, lại một đám nữa đến giành bát cơm rồi.”

Chín giờ đúng, các thực tập sinh được đưa đến phòng họp lớn ở tầng bốn. Tổng Noãn chọn vị trí gần cửa sổ, vừa vặn có thể nhìn thấy cổng chính, ngay lúc này có một chiếc xe hơi chạy như bay rồi rẽ gấp vào, bảo vệ cổng chính theo sát phía sau đang phát tay gọi, thế nhưng không rõ đang gọi cái gì, thoát nhìn trông có vẻ như đang muốn người kia dừng lại. Chẳng mấy chốc đã có một cậu trai mặc áo thun màu vàng bước xuống xe, mặc kệ đám bảo vệ phía sau, vung tay bấm điều khiển khóa xe rồi vênh vào bước vào cao ốc. Bảo vệ thở hổn hển, không còn cách nào khác ngoài việc giờ bộ đàm lên vừa gọi vừa giám chân bên cạnh chiếc xe hơi.

Có một thực tập sinh ra chiều hiểu biết bảo: Ái chà, Land Rover cơ đấy! Đúng là đẹp trai quá! Tổng Noãn tò mò hỏi thăm người bên cạnh: “Land Rover là cái gì thế nhỉ?”

“Xe xịn đấy, những hơn một triệu cơ!” Thực tập sinh bên cạnh nói với vẻ hâm mộ, lại vừa như chưa xốt, “Không biết là cậu ám nhà ai, sáng sớm đã chạy đến làm phiền người khác làm việc.”

Chẳng mấy chốc đã có lời giải đáp. Vài phút sau, cửa phòng họp được đẩy ra nhẹ nhàng, cậu chàng mặc áo thun màu vàng kia bước đến, làm mặt quỷ để đáp lại ánh mắt tò mò của mọi người, phía trước Tổng Noãn còn một chỗ trống, cậu ta liền nghênh ngang ngồi xuống đấy. Tổng Noãn lẩm bẩm nói: “Xí, cậu chạy xe hơn một triệu đến đây thực tập cơ á? Đến phô bày sự giàu sang thì có!”

Cô nhân viên HR chịu trách nhiệm phát “Sổ tay nhân viên” cho mọi người tỏ vẻ không hài lòng, “Này cậu, cậu đến muộn đấy.”

Cậu chàng kia đáp: “Phải, xin lỗi nhé.”

“Xin lỗi có ích gì không?”

“Vây chẳng lẽ cô muốn tôi nói không có chi?”

Những người ngồi dưới cười rộ lên, cô nhân viên HR giận đến tái mặt, lúc này lại có một đồng nghiệp khác đi đến bên cạnh ghé tai nói câu gì, cô nhân viên HR hắng giọng, chuyển trọng tâm câu chuyện: “Xin mọi người giữ yên lặng, xin mời trưởng phòng hành chính của tập đoàn chúng ta, anh Ưng Tư Viễn, lên có đôi lời với mọi người.”

Có người vỗ tay, Tổng Noãn cũng cùng bắt theo nhịp phách.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Báo Cáo Ngày Đầu Tiên (7)

Lời mở đầu của Ưng Tư Viễn ngắn gọn nhưng rất mạnh mẽ: “Khi còn ở đại học, các bạn được gọi là sinh viên; thế nhưng từ hôm nay trở đi, tại cao ốc này, chúng tôi coi các bạn là đồng nghiệp. Các đồng nghiệp ở đây đều hoan nghênh các bạn!”

Vỗ tay.

Ưng Tư Viễn nói: “Tôi biết có không ít bạn trẻ tìm đến Thượng Hải, cũng có thể nói là chạy đến Thượng Hải – nơi tụ hội của hơn năm trăm công ty lớn trên thế giới, thế nhưng liệu các công ty này có thật sự tốt đến thế không? Nguyên tổng giám đốc của công ty HP Trung Quốc Tôn Chấn Diệu từng đưa ra một ví dụ rất chính xác: ‘Người ngoài công ty nhìn vào thì đánh giá nó thuộc loại A, người chỉ đứng xem thì thấy nhân viên trong ấy rất thoải mái, thế nhưng trên thực tế có thoải mái đến thế hay không, chỉ riêng bản thân người ấy mới biết.’”

Dưới hội trường cười rộ lên.

“Mọi người đều biết, tập đoàn HY chúng ta có xuất phát điểm từ một gian nhà ba phòng cũ kỹ ở khu Hối, thường xuyên bị cắt điện cắt nước, nhân viên mà tăng ca quá chín giờ tối, chủ cho thuê ở lầu dưới sẽ lên đuổi, còn báo ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của ông ta. Ông chủ của chúng ta ngấm cũng thấy lạ, HY năm xưa chỉ làm đại lý, không phải công việc lắp ráp sửa chữa, ai nấy đều ngồi trước máy vi tính thảo kế hoạch, sao có thể làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của ông chủ kia chứ?”

Bên dưới lại rộ tiếng cười.

“Thành tựu của HY ngày hôm nay, tất cả mọi người đều góp một phần công sức. Có những công ty cùng ngành cười nhạo HY chúng ta không có xuất phát điểm tốt, từng ly từng tí đều do bản thân cố gắng mà nên, không có ngân sách trời cho, cũng không có thời thế đưa đẩy, nhưng người Trung Quốc chúng ta không ngại chuyện xuất thân, sau trăm năm ắt có chuyển biến lớn, dù có là vương công quý tộc cũng không tránh khỏi vòng xoáy hiện đại hóa!”

Ngày hôm nay, tại đây, tôi có trách nhiệm phải nói với mọi người rằng, ưu điểm lớn nhất của HY chính là: Không bám vào bất kì khuôn mẫu nhân tài nào! Bất kể xuất thân của các bạn ra sao, chỉ cần các bạn có năng lực, đều sẽ có cơ hội phô diễn, đồng thời sẽ nhận được công lao xứng đáng, sẽ không để bất kì nhân viên có tài nào nếm trải trái đắng vì không gặp thời! Lấy một ví dụ: Phó giám đốc của tập đoàn chúng ta, cũng giống như các bạn bây giờ, năm ấy vào HY thực tập lúc đang học năm tư đại học, khi ấy mới hai mươi hai tuổi, sau khi thực tập xong được nhận vào làm chính thức ở HY, biểu hiện xuất sắc nên chỉ sau một tháng đã được thăng chức làm thiết kế, sau ba tháng nhậm chức quản lý thiết kế, sau một năm trở thành quản lý phòng nghiên cứu, sau hai năm thăng làm tổng giám sát phòng nghiên cứu phân khu Hoa Đông, sau năm năm trở thành phó tổng giám đốc của tập đoàn chúng ta! Tốc độ phát triển nhanh như hỏa tiễn ấy, dù ở công ty nước ngoài cũng được, hay công ty trong nước cũng được, quan trọng là có khả năng thực hiện hay không? Công ty nước ngoài giống như một quả bóng, tập đoàn HY có không ít văn phòng trên khắp thế giới, các bạn ở đây đều có cơ hội đi tập huấn, tiếp xúc với nhân viên ở những nơi khác, các bạn muốn làm trâu bò cho công ty nước ngoài hay muốn để công nhân nước ngoài làm trâu bò cho các bạn?”

Uông Tư Viễn nói có sách, mách có chứng, dẫn chứng phong phú, khiến nhiệt tình và khát vọng của các cô cậu sinh viên sục sôi, đến khi đạt được sự tán đồng từ mọi người, ai nấy đều sôi trào nhiệt huyết, Uông Tư Viễn mới khéo léo khép lại: “OK, hôm nay tôi nói cũng nhiều rồi, phần còn lại là ở các bạn!”

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay, Tổng Noãn và Chu Cách Cách đều hòa phách đến tay rất đỏ.

Con gái cũng được, phụ nữ cũng được, quả thật là loài động vật kì lạ, người khác phải đem hột xoàn, trân châu dâng tận mắt, chỉ thiếu điều moi tim mình ra cũng không chiếm được sự ưu ái của các cô; nhưng lại có kiểu đàn ông, ví dụ như Uông Tư Viễn, chỉ cần ở trên sân khấu hiên ngang nói vài câu, đã lập tức chiếm được tình cảm của đồng đảo phái nữ.

Sau khi bài diễn thuyết của Uông Tư Viễn kết thúc, cô nhân viên HR bên cạnh cầm một văn kiện bước lên sân khấu: “Tôi là Triệu Hân, nhân viên phòng Hành chính – Nhân sự của tập đoàn, sau này mọi người có cần giúp đỡ về mặt nhân sự, lao động, xin cứ đến tìm tôi. Bây giờ sẽ phân phòng cho các bạn, đọc đến tên ai xin mời đứng lên nhận bằng tên.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Báo Cáo Ngày Đầu Tiên (8)

Tổng Noãn được phân đến phòng hành chính, Chu Cách Cách thì bị điều đến phòng kinh doanh, có thể vì trong CV của cô nàng có ghi từng làm cho công ty chocolate Dove, cậu chàng đến muộn tên Trương Thịnh nọ cũng bị điều đến phòng kinh doanh.

Phòng hành chính của HY là một bộ phận lớn, do trưởng phòng Hạ Thiết quản lý và các nhân viên hậu cần khác đảm nhiệm. Tổng Noãn ngỡ ngác đứng trong thang máy đến tầng ba mươi hai thì bị Triệu Hân đẩy ra ngoài: “Tôi không rảnh đi theo cô, tự cô vào báo cáo với trưởng phòng đi, cứ nói là thực tập sinh mới.”

Tổng Noãn ngỡ ngàng đứng ở cửa thang máy, nhìn hai cánh cửa như cái miệng rộng dần khép lại, sau đó mới tỉnh táo lại, đảo mắt ngó quanh tìm nơi có thể gặp trưởng phòng kinh doanh.

Vì phòng của các trưởng phòng nằm ở tầng ba mươi hai nên bảo vệ cao ốc luôn trông coi nghiêm ngặt, người chịu trách nhiệm bảo vệ và giám sát thấy một cô gái lên lút đi lại trên hành lang, bèn lập tức phái người đi kiểm tra.

“Này cô, có chuyện gì thế?” Anh bảo vệ quát.

“Tôi, tôi tìm phòng của trưởng phòng.” Tổng Noãn càng hoảng sợ, lắp bắp nói. Đối với một cô nữ sinh nhỏ bé chưa thấu sự đời vừa chập chững bước ra xã hội, ngay đến bảo vệ thôi cũng là người uy quyền lắm rồi, chẳng khác gì thánh thần không thể xâm phạm.

“Tầng này đều là chỗ của trưởng phòng hết, rốt cuộc cô muốn tìm ai?” Anh bảo vệ hỏi lại.

“Tôi đến tìm trưởng phòng báo cáo thực tập, bên hành chính nhân sự dặn tôi tự đến báo cáo.” Tổng Noãn vội vàng chìa thẻ thực tập ra, lúc này sau gáy cô đã rịn mồ hôi.

Anh bảo vệ cũng chẳng cầm lấy, chỉ liếc sơ qua rồi nhìn Tổng Noãn từ trên xuống dưới, ánh mắt như tia X, thấy cô nàng lúng túng thì vừa bực vừa phiền nhưng không biểu lộ ra, sau cùng anh ta quay đầu đi: “Cô theo tôi, bên này.”

Tổng Noãn theo chân anh bảo vệ, đi vào một gian phòng, anh bảo vệ gõ vào cửa kính đã rộng mở: “Thực tập sinh bên cô này.” Nói xong lập tức bỏ đi.

Tổng Noãn ngu ngơ lấp ló ở cửa, trong phòng chỉ có một cô gái tóc dài, trên tấm ngăn bàn có treo một cái túi LV. Cô nàng kia ngẩng đầu nhìn Tổng Noãn rồi lại cúi đầu vào công việc, giống như chẳng phát hiện điều gì, coi Tổng Noãn như không khí. Tổng Noãn lâm vào thế khó xử, muốn tiến không được muốn lùi cũng không xong, trong lòng âm thầm thầm hỏi tổ tông tám đời của cô nàng LV kia, do dự mãi cuối cùng cũng bước vào phòng, ngồi xuống một góc trên ghế salon ở khu vực tiếp khách.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Báo Cáo Ngày Đầu Tiên (9)

Mông vừa chạm nhẹ vào ghế salon, Tổng Noãn như được lộ rõ chân tướng, bởi vì cô nàng LV kia cuối cùng cũng chú ý đến cô: “Cô, sang kia ngồi.”

Theo ngón tay cô nàng chỉ sang, Tổng Noãn thấy trong góc phòng còn có một cái bàn làm việc, cô cầm áo khoác và túi sách chặt vật bước sang, vừa định ngồi xuống thì cô nàng LV nọ lại lạnh lùng nói: “Cẩn thận, ghế hỏng đấy.” Lúc này Tổng Noãn mới nhận ra, cái ghế vốn có bốn bánh xoay nay chỉ còn hai, cô cẩn thận ngồi xuống, trên bàn làm việc bám một lớp bụi, vừa không muốn lau lại vừa tiếc không muốn đặt cái áo khoác theo phông văn bao bận và túi sách lên, không còn cách nào khác là ôm cả hai thứ vào lòng. Tổng Noãn cảm thấy thật buồn cười, cô nghĩ: Làm việc là như vậy sao, làm việc là ngồi ghế thiếu bánh, không ngồi đã mệt, ngồi lại càng mệt hơn.

Ngồi hơn một tiếng trong lặng lẽ, cuối cùng cô nàng LV cũng giao việc cho Tổng Noãn: “Cô không bận gì chứ, bây giờ ấy?”

“Không bận, không bận ạ.” Tổng Noãn vội vàng đứng lên.

“Vậy cô đến quán mì bác Vương ở phố đối diện mua giúp tôi một bát mì hoành ngư, thêm một phần thức ăn, không cay.”

Tổng Noãn ngạc nhiên, thế này là làm việc sao? Nhưng cô cũng ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ, không cay phải không ạ...”

Rời khỏi tòa cao ốc, cô phóng tầm mắt nhìn sang phía đường đối diện nhưng nào có tiệm nào gọi là quán mì bác Vương, hỏi thăm vài người mới biết thì ra quán bác Vương ở cách “đối diện” những mấy con phố. Tổng Noãn lết đôi chân cao gót, vừa hỏi vừa tìm, cuối cùng cũng tìm được một con hẻm bên cạnh tòa nhà cao tầng, ngôi nhà mà cô tìm được có treo biển quán mì bác Vương nhưng cũng như sắp rơi đến nơi. Quán ngon không sợ ngõ nhỏ, trước quán tấp nập những người, vô cùng náo nhiệt.

Quán ăn làm ăn được thì chẳng khác gì ngân hàng, trước phải xếp hàng trả tiền lấy số, đợi một lúc sau mới có người gọi qua cửa bán số lấy mì, Tổng Noãn đợi hơn một tiếng đồng hồ mới được một bác gái quát cho một câu “số 41”. Cô giật mình bước lên, vô ý va phải bát mì trên tay người ta, cái áo khoác quý báu bị lấm bẩn thì không nói, đã thế còn phải đền cho người ta một bát khác.

Khi về đến công ty cũng là giờ cơm trưa, cho nên thang máy đông nghẹt, Tổng Noãn mặc chiếc áo khoác loang lổ dầu mỡ, tay cầm theo chén mì hoành ngư không dễ gì mua được, xung quanh bị vây hãm bởi một đám trí thức mặc quần tây, đi giày da. Có người hít một hơi rồi nói: “Thơm quá đi mất, đây là mùi mì tuyệt thái hoành ngư ở quán bác Vương đây mà,” mọi người lập tức xôn xao, “Ai lại rảnh rỗi đi xếp hàng lâu thế nhỉ!”

Tổng Noãn rụt cổ, trong lòng tự giễu: “Ai lại rảnh rỗi thế ư? Thực tập sinh chứ ài!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Báo Cáo Ngày Đầu Tiên (10)

Lúc bấy giờ, Chu Cách Cách đang dự liên hoan, hình như là do trường phòng tổ chức, phòng kinh doanh đối đãi với thực tập sinh cũng không tệ, thái độ khá nhiệt tình, gần gũi.

Trường phòng kinh doanh tên Trần Kiến, nhìn sơ tầm ngoài bốn mươi, dáng người cao gầy, mắt dài nhỏ, vừa thấy người thì giây đầu tiên là thái độ ung dung thản nhiên, giây thứ hai là vẻ mặt tươi cười, ngoài ra không có biểu cảm gì hơn, hình như trên mặt cũng có chột đóng mờ thì phải. Anh ta đứng chéo chân, tay cầm thực đơn, chọn ngay tám món lạnh mười món nóng với tốc độ cực nhanh, tỏ vẻ như mình là tay sành sỏi.

Cô phục vụ hỏi: “Tiểu thư có muốn dùng đồ uống gì không?”

Trần Kiến như cười như không: “Chúng tôi ở đây đều là tinh anh của phòng kinh doanh, không có công tử với tiểu thư. Trước cho bốn chai thiên chi lam, rồi pha thêm một ấm trà.” Sau đó quay sang nói với mọi người, “Chúng ta là phòng duy nhất trong công ty được cho phép uống rượu vào bữa trưa, làm kinh doanh mà, uống rượu là tố chất cơ bản.” Chu Cách Cách vốn không uống rượu, nghe đến phải uống thì không khỏi ngỡ ngàng, trong lòng cô căng thẳng hẳn lên, chỉ mong có thể bỏ chạy thật nhanh.

Trong khi đợi món ăn lên, Trần Kiến nói: “Ngày hôm nay, cái chính là chào đón các thanh niên gia nhập phòng ta; thứ hai là nhờ các em mới đến mà những đồng chí già như chúng ta mới được thơm lây, thỏa con thèm. . .” Lời dạo đầu vừa cất lên, người mới lẫn người cũ đều cười vang.

Khi món ăn lên đủ, người phục vụ rót rượu cho mọi người. Đến lượt một thực tập sinh buộc tóc đuôi ngựa thắt bím, cô nàng ngượng ngùng cầm ly rượu lên, tỏ ý xin lỗi: “Em... Em không uống được rượu.”

Người phục vụ cũng có nghề nên dùng chai rượu ngay trên miệng ly của cô nàng, đợi người mời rượu lên tiếng.

Trần Kiến hỏi: “Là không muốn uống hay không thể uống được?”

Cô nàng thắt bím ngập ngừng đáp: “Không muốn, cũng không thể.”

“Nếu uống thì sao?”

“Sẽ... nôn.”

“Đúng là người mới, để anh giới thiệu với em tôn chỉ của phòng ta, chỉ cần không chết, nhất định phải uống! Nôn thì có là gì?” Trần Kiến cười ha hả, “Tiết lộ cho em một bí mật nhỏ, uống rồi nôn, nôn xong lại uống, khi ấy trữ lượng của em cũng cao lên.”

Cô nàng tóc bím biết không từ chối được, bèn lên hỏi: “Em có thể uống vang đỏ được không?”

Mặt Trần Kiến cúi gầm xuống sàn, chốc lát đã lại nở nụ cười, anh ta hỏi ngược lại: “Em nói thử xem?”

Cô nàng tóc bím đỏ mặt, dịch chuyển ly rượu trên tay sang một chút, không một giọt nào lọt ra ngoài ly. Trước tình hình này, khi người phục vụ đến gần trước mặt Chu Cách Cách, cô không nói bất kì lời thừa thãi nào, cũng không có bất kì động tác dư nào, mở to mắt nhìn ly rượu bị rót đầy. Trần Kiến rất hài lòng: “Cô bé này tên gì, xem ra trữ lượng cũng khá đây.”

Chu Cách Cách cười khỏ, không dám đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Báo Cáo Ngày Đầu Tiên (11)

Trước khi vào bữa trưa, Trần Kiến kể với các đồng nghiệp một câu chuyện ngắn: “Khi còn nhỏ, chắc hẳn ai trong chúng ta cũng từng đọc qua truyện về Cô bé lọ lem, giáo viên ở Trung Quốc sẽ hỏi, tác giả của câu truyện này là ai? Sinh năm nào? Tiểu sử ra sao? Nhưng ở nước Mỹ, cũng câu truyện về Cô bé lọ lem ấy, giáo viên sẽ hỏi học trò ba vấn đề, thứ nhất, nếu đồng hồ điểm mười hai giờ mà Cinderella còn chưa kịp lên xe ngựa bằng bí ngô thì sẽ xảy ra chuyện gì? Cô ấy sẽ biến lại thành cô bé lọ lem, ui cha, vậy thì thảm rồi. Cho nên đúng giờ là điều rất quan trọng. Thứ hai, nếu như mẹ kế của Cinderella không cho cô ấy đi tham dự vũ hội của hoàng tử, thậm chí còn khóa trái cửa, vì sao cô ấy lại đi được, còn trở thành cô gái xinh đẹp nhất đêm ấy? Bởi vì có bà tiên đỡ đầu giúp đỡ cô, cho cô quần áo đẹp, còn biến bí đỏ thành xe ngựa, biến chó và chuột thành người hầu. Cho nên dù có đi tới đâu, chúng ta vẫn cần sự giúp đỡ từ người khác, chúng ta cần có nhiều bạn, không chỉ là mẹ đỡ đầu, mà chó con và chuột cũng thế. Thứ ba, cũng là vấn đề quan trọng nhất, nếu Cinderella vì việc mẹ không cho tham dự vũ hội mà bỏ qua cơ hội này, liệu cô có trở thành vợ của hoàng tử không? Câu trả lời hiển nhiên là không; nếu tự bản thân Cinderella không muốn tham dự vũ hội, thì dù mẹ kế không ngăn cản, cô cũng không có cơ hội lọt vào mắt xanh của hoàng tử. Cho nên nếu người khác không cho bạn cơ hội, bạn càng phải cho bản thân mình cơ hội; nếu các bạn thật sự yêu bản thân mình, cố gắng thực hiện thì không gì là không thể, giống như Cinderella vậy, không ai có thể ngăn cản cô ấy dự vũ hội của hoàng tử, không ai có thể ngăn cản cô ấy lên làm hoàng hậu, ngoại trừ bản thân cô ấy.”

Kể xong câu truyện, Trần Kiến đưa ra kết luận: “Điều tôi muốn nói với các bạn là, giáo viên người Mỹ đưa ra những vấn đề này, hoàn toàn có thể áp dụng vào công việc, thứ nhất không được đi muộn! Thứ hai phải mở rộng giao thiệp; thứ ba phải biết nắm lấy cơ hội! Ba điều này mong các bạn ngồi đây đều cố gắng thực hiện! Nào, cạn ly!”

Chu Cách Cách gắng gượng nhấp một hớp rượu, ái chà, cay quá, cô vội vàng lấy khăn lau miệng, tiện thể nhổ rượu ra. Ngẩng đầu lên thì phát hiện Trần Kiến đang nhìn mình chăm chăm, khóe môi như cười lại như không, cô chột dạ tránh ánh mắt của cấp trên.

Vào bữa trưa, các thực tập sinh khác đều bị lãng quên, chỉ riêng Trương Thịnh trở thành tiêu điểm. Nghe mọi người bàn tán, Chu Cách Cách cũng thu được vài tin, thì ra cha của Trương Thịnh là cổ đông của công ty Phong Hoa, mà công ty Phong Hoa chính là một trong những khách hàng lớn ở khu Hoa Đông của tập đoàn HY. Ra là thế, liên hoan cái gì chứ, chẳng qua là tụ tập mọi người cùng ăn cơm để lấy lòng đại công tử của cổ đông công ty Phong Hoa mà thôi.

Sau khi hiểu rõ tình hình, Chu Cách Cách cảm thấy lộn xộn, nhưng ăn vào rồi cũng bình thường lại, ai bảo mình không có cha làm ông chủ chứ. Nếu người ta có, chúng ta nên tôn trọng thực tế, sau đó nghĩ cách thay đổi cục diện hiện tại.

Sau khi chai rượu thứ ba được mở ra, mặt cô nàng tóc bím đã đỏ bừng, toàn thân mềm nhũn tựa vào ghế dựa. Trong khi đó khăn ăn của Chu Cách Cách đã thấm đầy rượu, cô đang thầm cảm thấy may mắn thì Trần Kiến đột nhiên lên tiếng: “Em tên là Chu... Chu Cách Cách đúng không, xem kia, bây giờ mà mặt vẫn không đỏ sắc, tim không đập mạnh, xem ra tửu lượng của em cũng khá đấy. Con gái hiếm người uống rượu, thường chỉ con trai cứng cựa mới muốn uống thôi! Lại đây, tôi mời em!”

Lãnh đạo đã mời, Chu Cách Cách sao dám chần chừ, cô vội vàng đứng dậy, tay nâng ly rượu lên, khiêm tốn đáp: “Trưởng phòng Trần, em mời anh.”

Trần Kiến không nói gì, ngửa đầu uống cạn ly rượu, sau đó thưởng thức dư vị còn đọng lại rồi nhìn Chu Cách Cách bằng ánh mắt đầy thâm ý. Một đồng nghiệp nam tên Hoàng Hiểu Phong tình quái nói: “Tiểu Chu, hôm nay cô phải hãnh diện lắm đấy, ngay đến lãnh đạo cũng cạn ly rồi, đến lượt cô kia.” Các đồng nghiệp khác cũng xôn xao: “Đúng rồi, cạn đi cạn đi!”

Chu Cách Cách ngậy ra, trong lòng thầm nghĩ đưa đầu ra một nhát, rứt đầu vào cũng một nhát, chỉ bằng dứt khoát cho rồi, cô tưởng tượng mình là chiến sĩ sắp anh dũng hi sinh, ngửa cổ nuốt hơn nửa ly rượu vào họng.

“Khá lắm!” Các đồng nghiệp hào hứng ủng hộ, Chu Cách Cách còn chưa kịp ngồi xuống đã ọe một tiếng, nôn hết thịt cá hải sản chưa kịp tiêu hóa trong bụng ra.

Bữa liên hoan vui vẻ kết thúc trong hỗn loạn, chỉ vì Chu Cách Cách.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Báo Cáo Ngày Đầu Tiên (12)

Sau khi nhận lấy bát mì hoàng ngư từ tay Tổng Noãn, cô nàng LV chỉ nói một tiếng cảm ơn rồi vui đầu vào ăn, hào hứng lên mạng trộm rau, say sưa gọi điện thoại, chăm chú soạn văn kiện, nói tóm lại là không ngẩng đầu nhìn Tổng Noãn lấy một lần, cũng không hề đề cập đến trọng tâm phải trả tiền mua mì cho Tổng Noãn.

Cả buổi chiều hôm ấy, Tổng Noãn ngồi trên chiếc ghế xoay hai bánh, người ra kẻ vào trong phòng, ai nấy đều trông rất bận rộn. Tổng Noãn tìm được trên bàn làm việc tờ báo cũ cách đây nửa tháng, cô cứ giương mắt ngồi ngó như vậy, thấy ai đến phải khom lưng chào, nhưng nào ai để ý.

Trong khi đó, trên ghế salon của phòng kinh doanh, Chu Cách Cách và cô nàng tóc bím đang nằm dài như hai con cá chết. Trần Kiến cảm thấy điều này quá mất công ty, nên đã gọi mấy đồng nghiệp nam đến đưa hai người họ sang nằm trên ghế ở gian hút thuốc, mà gian này điều hòa không đủ, lại có rất nhiều người ra vào hút thuốc, hai cô gái cứ nằm chịu giá rét giữa làn khói mịt mù lượn quanh như thế, vậy là ngày thực tập đầu tiên đã kết thúc.

Buổi tối, sau khi quay về kí túc xá, Tổng Noãn và Chu Cách Cách tóm tắt lại tình hình ngày đầu tiên. Tổng Noãn đếm đầu ngón tay: “Tao mua một chén mì hoàng ngư, thêm một phần hoàng ngư, tổng cộng hai mươi bốn tệ; tiền giặt áo khoác hết ba mươi tệ, tàu xe hết sáu tệ, xe công cộng hết bốn tệ, tổng cộng tốn sáu mươi bốn tệ. Lương thực tập một tháng được sáu trăm, tương đương mỗi ngày hai mươi tệ, tức là hôm nay mình đã thâm thủng bốn mươi bốn tệ.”

Chu Cách Cách vẫn còn choáng váng, mặt cô nàng nhắm nghiền, miệng thì thảo nói: “Phí đi đường mười tệ, tan tằm mua thuốc giải rượu mười tệ, vừa vặn không lời không lỗ. À, phải rồi, tao có lời, lời được một gói thuốc lá Trung Hoa!” Tổng Noãn khinh khỉnh đáp: “Thôi đi, mày còn kiếm được cả buổi chiều đề ngừ ấy chứ!”

Trong số các thực tập sinh, người bị cấp trên chú ý hoặc là đặc biệt ưu tú hoặc sẽ vô cùng kém cỏi, sẽ có những điểm hơn người, cũng sẽ có những hành động kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 13: “Cô Đến Đây Thực Tập Chứ Không Phải Đến Giao Những Thứ Có Bán Ngoài Kia”

Đi học có thể đi muộn về sớm, đi làm thì không, đặc biệt là trong thời kì thực tập, mỗi thực tập sinh đều phải đi sớm về muộn.

Chín giờ bắt đầu làm, tám giờ rưỡi Tống Noãn đã đến công ty, tình cờ gặp Ưông Tư Viễn trong thang máy. Tống Noãn ngại ngùng cất tiếng chào: “Em chào trưởng phòng Ưông.”

Tâm thế hoàn toàn khác so với sự hăng hái trên bục diễn thuyết ngày hôm qua, nét mặt Ưông Tư Viễn bây giờ dường như hơi cô đơn, chân mày nhíu lại, thoáng vẻ tiêu tụy, dường như anh ta không nhớ ra Tống Noãn là ai, chỉ gật đầu chào theo lễ.

Thang máy dừng lại ở tầng ba mươi hai, Tống Noãn cố tình lùi về sau nửa bước, ý muốn nhường đường cho cấp trên, không ngờ Ưông Tư Viễn thân nhiên vịn cửa thang máy, mời phụ nữ đi trước. Chỉ một hành động mờ ám vô tình như thế cũng khiến người vừa nhận việc như Tống Noãn cảm thấy ảm áp.

Tống Noãn cứ nghĩ mình đã đến sớm, không ngờ cô nàng LV đã có mặt ở phòng làm việc, cô nàng vừa gọi điện thoại vừa nhìn vào gương trang điểm: “Sớm? Lại còn không à. Tao nói anh xã mua một căn nhỏ ở gần công đi, đi lại cũng tiện giá cả thì thấp, nhưng ông ấy có nghe đâu. Ông ý cứ nhất quyết phải ở nhà to, nhưng lại chẳng có tiền, rốt cuộc mua ở tít tận Giang Tô, buổi sáng chín giờ làm thì sáu giờ phải đi, trễ một chút thôi là đường động như bãi đỗ xe...” Thấy Tống Noãn bước vào, giọng cô nàng nhỏ lại, “Ở nhà to như thế nhưng khuya về thì ngủ, sáng ra thì đi làm, đừng nói tới bằng lòng, ngay cả chuyện kia cũng chẳng xong... Bọn tao muốn sinh cục cưng năm nay, nhưng tình hình công ty thế này...” Tiếng phổ thông đột ngột chuyển sang tiếng Thượng Hải, giọng lại càng nhỏ hơn, “Ủi, lại còn dám thực tập sinh nữa, toàn mấy cô tinh thần hăng thái...”

Tống Noãn không còn cách nào khác hơn là giả vờ không nghe không hiểu, cô tìm chỗ định quét phòng, vừa đưa được hai ba cái ở chỗ ngồi của cô nàng LV, cô nàng bèn nhắc gót đôi giày cao màu nâu: “Quét cả dưới gầm bàn giúp chị với, lao công công ty mình thuê kém quá, toàn quét ở ngoài không thôi... Cảm ơn em gái xinh đẹp nhé.” Nhưng khi Tống Noãn quét đến bàn làm việc tiếp theo, lại nghe cô nàng nói với bạn trong điện thoại, “Tao nói không phải khoe, sáng sớm cứ đến quét dọn, tiếc là cấp trên chẳng thấy.”

Xi, đây là tiếng Thượng Hải chứ chẳng phải tiếng Malta nhé! Câu trước vừa dùng tiếng phổ thông cảm ơn tôi, vừa xoay mặt đã dùng ngay tiếng Thượng Hải nói tôi bẩn thỉu, cô coi thường tôi nghe không hiểu hay cố tình nói cho tôi nghe? Tống Noãn giận lắm, cô quét xong văn phòng bèn cầm điện thoại gọi cho Chu Cách Cách, vừa thông máy đã cất ngay một tràng tiếng Thượng Hải lưu loát: “Nay tao đến sớm. Tan tầm đi dạo không...”

Quay đầu lên nhìn cô nàng LV, thấy cô nàng vừa đánh phấn xong, gương mặt trắng bệch, trông có hơi dữ tợn. Bao con tức trong lòng Tống Noãn đều tan biến, ngân nga câu “đóa loa kèn kiêu diễm nở ra đóa tươi”.

Đúng chín giờ, Ưông Tư Viễn bước vào phòng làm việc với thần thái sáng lạn, hoàn toàn khác so với hình ảnh cách đây nửa tiếng, đây gọi là trạng thái làm việc sao? Anh ta hỏi cô nàng LV: “Hách Mẫn, phòng chúng ta có một thực tập sinh đúng không? Người đâu rồi?” Lúc này Tống Noãn mới vỡ lẽ, Ưông Tư Viễn là sếp trực tiếp của cô nàng LV.

Không đợi cô nàng LV trả lời, Tống Noãn đã đứng lên ngay: “Trưởng phòng Ưông, là em ạ.”

Ưông Tư Viễn cười nói: “Tốt, em tên gì?”

“Em là Tống Noãn. Chữ tống trong thẻ thơ Tống Từ, noãn trong ôn noãn.” Tống Noãn vừa hào hứng lại vừa ngại ngùng tự giới thiệu.

Ưông Tư Viễn chỉ vào công nàng LV: “Ừm, sau này em cứ theo chị Hách Mẫn.”

Ôi trời ơi, Tống Noãn thầm than khổ trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn là vẻ vui tươi: “Chị Hách, xin chị chỉ bảo thêm.”

Nụ cười trên môi Hách Mẫn thay đổi dần theo bóng dáng dần khuất của Ưông Tư Viễn, cô nàng lạnh lùng nói: “Chỉ bảo tôi đây không dám, xem ra cô còn hiểu biết hơn tôi nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: “Cô Đến Đây Thực Tập Chứ Không Phải Đến Giao

Những Thứ Có Bán Ngoài Kia” (2)

Suốt buổi sáng, Tống Noãn ngồi trên ghế xoay đong qua đưa lại, hết nhìn đông lại nhìn tây. Cô thấy Hách Mẫn và mấy đồng nghiệp bên cạnh đều mở MSN, có người còn tranh thủ lên Kaixin trộm rau củ. Tống Noãn đã ngồi mồm meo cũng dừng cảm mở điện thoại lên, nhân lúc không ai chú ý cũng đi trộm rau củ.

*Kaixin: mạng xã hội của Trung Quốc.

Kết quả là bị mắng

Buổi chiều, trưởng phòng Ưông hỏi Tống Noãn hai ngày đi làm thấy thế nào, Tống Noãn thành thật trả lời: “Em thấy chẳng có việc gì để làm hết ạ.”

Kết quả là lại bị mắng.

Bạn nhỏ Tống Noãn rất buồn, vì sao người ta đi trộm rau củ thì OK, cô trộm thì lại bị mắng? Vì sao mình nói thật cũng bị mắng? Những câu này cô không dám hỏi Ưông Tư Viễn, cũng không tiện hỏi Hách Mẫn, đành âm thầm nuốt ngược vào trong. Sau khi suy nghĩ kỹ mới ngộ ra: Mình là thực tập sinh, chẳng trách bị người ta chê ép. Cô nghĩ, nếu có thể đưa ra đề nghị hợp lý với công ty, cô nhất định sẽ yêu cầu: Đối với thực tập sinh, ngoài việc mắng mỏ còn phải dạy dỗ.

Chẳng mấy chốc đã đến giờ tan tầm, khi còn trong công ty thì Tống Noãn phát hiện trong hộp thư có một tin nhắn, người gửi là Ưông Tư Viễn, anh ta viết: “Khi làm việc phải có tinh thần làm việc, lên mạng chơi game, ăn vặt, gọi điện nói chuyện riêng, tất cả đều là những việc nên làm sau khi về nhà. Hơn nữa phòng nhân sự rất quan trọng, vì sao ai nấy đều bận rộn chỉ riêng em là thấy không có gì để làm? Có lẽ em nên tự xem lại. Là người vừa bước vào xã hội, em như tờ giấy trắng vậy, tôi mong em có thể hoàn thành bức tranh sự nghiệp của đời mình, đừng cho phép bản thân buông xuôi. Nhìn kỹ, lắng nghe, làm nhiều, nói ít.”

Một người chức cao, mới chỉ tiếp xúc mấy ngày đã viết riêng cho mình một bức e-mail, điều này khiến Tống Noãn vừa xấu hổ vừa vui mừng. Hôm ấy Tống Noãn nhốt mình trong WC rồi khóc thật to, cô cứ nghĩ mình rất thông minh, không ngờ vừa đến đã bị cấp trên nhìn ra nhiều khuyết điểm như thế. Tống Noãn ơi Tống Noãn, mày nghĩ đây là trường học sao? Mày nghĩ mày muốn làm gì thì làm sao?

Khi đến giờ cao điểm lúc tan tầm, Tống Noãn đợi đến chuyến tàu điện ngầm thứ hai mới chen lên. Giao thông ở Thượng Hải khiến người ta ngộp thở, người đi làm xếp lớp như cá mè, người này dính sát vào người kia, tuy cơ thể gần kề nhưng tâm trạng ai nấy đều tỏ rõ sự mệt mỏi, trên mặt mỗi người đều viết một chữ “phiền” thật to. Nhưng bọn họ có biết không nhỉ? Trong thành phố này có không ít người mong muốn nhanh chóng tìm được việc, một nơi đến để làm chứ không phải để thực tập.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: “Cô Đến Đây Thực Tập Chứ Không Phải Đến Giao Những Thứ Có Bán Ngoài Kia” (3)

Sau khi đọc xong e-mail của Ưông Tư Viễn, Tống Noãn dần chú ý hơn đến lời nói và hành động của bản thân, nhưng từ ngày theo Hách Mẫn, cô đã chính thức bước chân vào cuộc sống bị ghê lạnh, vừa không việc gì làm vừa không được lên mạng nói chuyện phiến, thật sự là “không có gì để làm”. Cả ngày chỉ đọc nguyệt san của công ty từ sáng đến chiều tối, mọi tin tức trong công ty cô nắm rõ như lòng bàn tay.

Để thoát khỏi tình hình này, cứ cách hai tiếng Tống Noãn lại mặt dày hỏi:

“Chị Hách Mẫn à, có việc gì cần em giúp một tay không?”

“Có việc gì chị cứ giao cho em nhé!”

“Em có thể làm gì được không ạ?”

Thế nhưng đáp lại luôn là thái độ hờ hững của Hách Mẫn, “Ừ, chị biết rồi.” Ấy vậy mà cô nàng cứ bận rộn không ngơi tay, trong khi Tống Noãn vẫn ngồi ghế, xoay qua xoay lại.

Một ngày nọ, số phận cái ghế xoay đã tận, không thể chịu nổi trọng lượng của người trưởng thành nữa, hai cái bánh xe còn lại chọn đúng ngay khi Tống Noãn vừa ngồi mà đình công, khiến cô ngã lộn nhào. Cú ngã này đôi lại được một nụ cười hiểm hoi từ “sư phụ” Hách Mẫn: “Ngã đau không, ghế này hỏng rồi cũng nên vứt là vừa.”

“Không sao ạ, em không đau, nhờ sự giúp đỡ của em cuối cùng nó cũng hoàn thành sứ mệnh lịch sử.”

“Nếu không đau thì mau mau đi mua giúp chị một phần mì hoàng ngư được không nhỉ?” Hách Mẫn dịu dàng ước hỏi. Có nên đòi tiền chị gái này không đây? Tống Noãn khẩn trương tính toán, cuối cùng cũng ngượng ngùng không dám nói.

Ngay lúc này có một đồng nghiệp gọi điện đến rủ Hách Mẫn cùng đến nhà ăn của công ty dùng cơm trưa, Hách Mẫn hãnh diện nói với người ở đầu bên kia, “Không đi đâu, mình có thực tập sinh mua mì hoàng ngư ở tiệm mì bác Vương cho rồi!”

“Áy, mình cũng muốn ăn.” Đầu dây bên kia hét lên chói tai, đề-xi-ben cao ngất ngưỡng, ngay đến Tống Noãn cũng nghe rõ mồn một; kẻ đó lại nghe nhiều người hét lên: “Chúng tôi cũng muốn ăn.”

Sau khi được Hách Mẫn thống kê qua điện thoại, tổng cộng có mười bốn đồng nghiệp muốn ăn mì hoàng ngư ở tiệm mì bác Vương, trong đó có bốn người muốn cay nhiều, bảy người muốn cay vừa, ba người không cay, trong đó có: hai phần cay nhiều thêm xí quách, bốn phần cay vừa thêm lòng gà, cải xanh, cải thìa và gan heo; một phần không cay thêm một phần hoàng ngư.

Quả không hổ danh là nhân viên phòng hành chính lâu năm, Hách Mẫn vừa tiếp điện thoại vừa ghi lại tất cả yêu cầu lên giấy ghi chú, điện thoại vừa dứt cũng vừa ghi xong, tiện tay đưa luôn cho Tống Noãn: “Vất vả rồi, mọi người đều trông cậy vào em.”

Tống Noãn nhắm mắt nhận lấy tờ ghi chú, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Vì sao mọi người không đưa tiền?

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: “Cô Đến Đây Thực Tập Chứ Không Phải Đến Giao Những Thứ Có Bán Ngoài Kia” (4)

Tiền sinh hoạt tháng này của Tống Noãn chỉ còn ba trăm đồng, mười bốn tô mì tổng cộng hết hai trăm bốn mươi hai đồng, tiền trả lại là một năm tiền lẻ, Tống Noãn thầm cầu mong khi về đến công ty mọi người sẽ nhanh chóng trả lại cho cô.

Tiệm mì hoàng ngư của bác Vương vẫn đông khách như trước, vì mua nhiều nên Tống Noãn được bác gái bán hàng quan tâm hơn bình thường. Tránh lại bị nước nóng đổ vào người, bác gái còn hồ hởi đưa cho Tống Noãn một cái tạp dề bằng nhựa, còn giúp cô mặc vào.

Tống Noãn xách túi thức ăn nặng nề về công ty, vừa ra khỏi thang máy đã chạm mặt Uông Tư Viễn. Cô nàng thầm đắc ý: Nhiều mì hoàng ngư thế này, tức mình đã giúp đồng nghiệp giải quyết vấn đề cơm trưa, điều này không chỉ thể hiện việc bản thân rất cần cù chăm chỉ mà còn hòa đồng với đồng nghiệp, tuy rằng trong số này có mười ba tô mì cô không hề biết mặt chủ nhân là ai. Nghĩ đến đây, cô bỗng cảm thấy mình nên giơ túi cao lên một chút, vui vẻ cất tiếng chào: “Chào trưởng phòng Uông, em giúp chị Hách Mẫn đi mua đồ ăn trưa!”

Uông Tư Viễn nhìn Tống Noãn từ trên xuống dưới, ánh mắt anh ta dừng lại trên chiếc tạp dề nhựa của cô, sau mới tạt cho cô một gáo nước lạnh: “Tiểu Tống, em đến đây thực tập, không phải đến giao hàng!”

Nụ cười đông cứng trên môi Tống Noãn, cô lắp bắp giải thích: “Em... Mọi người không có thời gian, mà em thì chẳng có việc gì... Trưởng phòng Uông sau này gặp phải chuyện này em biết giải quyết thế nào đây ạ?”

“Em hỏi tôi à?” Uông Tư Viễn thoáng ngạc nhiên, anh nghiêm nghị hỏi vặn lại, “Em đã từng suy nghĩ thử chưa?”

Trùng hợp ngay lúc ấy Hách Mẫn lại đưa văn kiện đến, cô nàng vừa thấy Tống Noãn đã vui vẻ nói: “Cuối cùng em cũng về, mọi người đói là luôn rồi đây.” Sau đó cô nàng quay sang cười với Uông Tư Viễn: “Trưởng phòng Uông, anh có đến dùng một tô không, là mì hoàng ngư ở tiệm mì bác Vương đây ạ!”

Tống Noãn nhìn Uông Tư Viễn chằm chằm, thầm nghĩ chắc chắn trưởng phòng Uông sẽ phê bình Hách Mẫn, nhưng cô không ngờ rằng Uông Tư Viễn lại thoải mái nói đùa với cô nàng: “Mọi người có lộc ăn quá, lần sau có tụ tập đừng quên tôi đây.” Nói xong anh ta ngênh ngang bỏ đi, để lại Tống Noãn còn đang ngơ ngác: Thế này gọi là người trong người ngoài phải không nhỉ? Đã là người của mình thì không cần biết cụ thể ra sao hay sao?

Mì hoàng ngư vừa được đem đến, từng tô từng tô bị lấy đi, ai nấy đều tươi cười chào hỏi Hách Mẫn: “Úi chà, thơm quá thơm quá, cảm ơn, cảm ơn nhé.”

Hách Mẫn hồ hởi đáp lại: “Cảm ơn gì mà cảm ơn, chỉ là một tô mì thôi mà.”

Tô mì cuối cùng cũng bị Hách Mẫn đem đi, mãi đến giờ làm chiều cũng chẳng thấy nhắc đến chuyện tiền nong.

Hay thật, Tổng Noãn trầm nghĩ, không ngờ người bỏ tiền bỏ sức là mình, cuối cùng người được khoe mẽ lại là cô nàng kia.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: “Cô Đến Đây Thực Tập Chứ Không Phải Đến Giao Những Thứ Có Bán Ngoài Kia” (5)

Công ty tổ chức khóa đào tạo cho thực tập sinh mới, giáo viên hướng dẫn thao thao bất tuyệt về năm nấc thang nhu cầu của con người: Tầng thấp nhất là basic needs, tức ăn no mặc ấm có chỗ ở; tầng tiếp theo chính là safe needs, về cơ bản là cần có cảm giác an toàn; tầng thứ ba là social relationships, ý chỉ các nhu cầu về tình cảm; tầng thứ tư là respect and status, tức là sự tôn trọng từ người khác và địa vị xã hội; tầng cao nhất là self-actualization, có thể tạm dịch là tự thể hiện bản thân —— thực hiện lý tưởng, thực hiện hoài bão. Giáo viên hướng dẫn là người Thẩm Quyển, giọng nói mang âm điệu Hồng Kông hồ to: “Mỗi bạn đang ngồi ở đây đều cần có năng lực mới đạt được đến tầng cao nhất, hãy cho tôi thấy các bạn làm thế nào! Các bạn hãy hô cùng tôi, một hai ba, tôi phải cố gắng...”

*Tháp nhu cầu của Maslow

Tổng Noãn uể oải hô theo, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Không có tiền.

Khi còn học đại học, mỗi tháng mẹ Tổng Noãn chỉ cho cô sáu trăm đồng làm phí sinh hoạt, giữa thành phố Thượng Hải choáng ngợp vàng son, con số này chỉ đủ sống qua ngày. Nhưng mẹ Tổng Noãn có cái lý của bà, mầy chưa làm ra tiền, tiền mầy tiêu là của cha mẹ, đương nhiên phải tiết kiệm hơn nữa ở đất Thượng Hải này, con gái không có tiền cũng tốt, ngoan ngoãn ở nhà học bài, khỏi đua đòi học theo cái xấu.

Về mặt này, giữa đàn ông và phụ nữ có quan điểm khác nhau, cha Tổng Noãn cảm thấy con gái phải được chu cấp đầy đủ, yêu cầu cao một chút, muốn mua gì phải tự mình mua lấy, có thể sau này mới không bị đàn ông lừa. Thế nên mỗi tháng ông đều gửi khoản tiền dạy thêm của mình cho con gái. Đại ngộ cho giáo viên không tệ, tiền dạy thêm của thầy Tổng mỗi tháng khoảng hơn hai trăm đồng, đến nay đã là hơn tám trăm, hơn nữa bản thân Tổng Noãn cũng kiếm được ít tiền từ việc làm gia sư, cô ăn uống no đủ hơn, ngoài ra còn dư một ít mua quần áo, đồ trang điểm mới.

Cô gọi điện thoại về nhà xin “viện trợ”, phản ứng đầu tiên của mẹ chính là: “Mầy thực tập rồi, coi như là có lương, mẹ còn đang định tháng sau khỏi gửi tiền sinh hoạt cho mầy kìa! Sao mầy đi làm mà còn khốn khó hơn đi học thế hả?”

Tổng Noãn hờn dỗi nói: “Đi học thì mặc gì cũng được, đi làm phải có quần áo đi làm, con cũng cần mua chứ; đến trường chỉ cần đi bộ là đến được lớp học, từ ngày đi làm con cũng toàn đi bộ đấy thôi, cứ thế sợ là đến giờ tan tầm cũng chưa tới nơi; ăn cơm ở trường đều theo quy tắc AA, không có ai bắt mình đi mua cơm lại còn không đưa tiền, còn chẳng có ai ý tứ lên tiếng sẽ trả nữa chứ!”

*AA tức all average: bình quân theo đầu người

Mẹ Tổng Noãn ngẫm nghĩ một lát, bà thở dài phía đầu dây bên kia rồi quyết định: “Được rồi được rồi, mẹ sẽ gửi cho mầy sáu trăm đồng, nhưng —— phần đấy đã nằm trong dự chi tháng sau, chắc là —— coi như mẹ cho mầy vay.” Ngay lúc này lại nghe thấy tiếng cha Tổng Noãn lầm bầm: “Nhà có mỗi đứa con gái, cái gì mà vay với mượn chứ!” Mẹ Tổng Noãn nạt lại: “Ông thì biết cái gì, tôi là đang dạy nó cách chịu khổ, dạy nó phải biết độc lập, dạy nó cách tự lực cánh sinh đấy!”

Điện thoại vừa ngừng chưa được ba mươi giây, mẹ Tổng Noãn đã lại nói tiếp: “Tổng Noãn, mẹ thấy mỗi ngày tiền đi lại cũng tốn kém, chi bằng đầu tư mua cho mầy một cái xe đạp điện, mẹ đưa mầy thêm hai nghìn đồng, coi như...” Nói còn chưa hết câu, Tổng Noãn đã tỏ ý trách móc: “Dạ biết, vẫn là cho con vậy!”

Tuy nói mẹ là chủ nợ, nhưng tính ra cũng là một chủ nợ tốt, chỉ ít tốc độ cho vay rất mau chóng. Sau khi đồng ý cho Tổng Noãn mượn tiền, chưa đầy một tiếng sau, tiền đã đến trước mặt.

Sau khi tan tầm, Tổng Noãn lúi Chu Cách Cách đến Carrefour chọn mua xe đạp điện. Tổng Noãn cố dụ dỗ Chu Cách Cách cùng mua một cái, sau này hai người có thể cùng về.

*Carrefour: tên trung tâm thương mại

Chu Cách Cách chẳng quan tâm: “Tao không mua, nếu muốn mua thì mua hẳn bốn bánh.”

Sau cùng, Tổng Noãn mua một chiếc xe đạp điện hiệu Đại Lục Cáp, kể đó chở Chu Cách Cách đến Kering mua cái áo khoác cô nàng mong ngóng từ lâu, giá vẫn là hai ngàn sáu trăm bốn mươi đồng, không bớt.

Việc đầu tiên sau khi Chu Cách Cách đi làm chính là dùng bảng tên HY cấp để mở thẻ tín dụng, cái áo này mua bằng thẻ, sau đó trả theo từng đợt, mỗi

tháng hơn bốn trăm, sau sáu tháng là hết nợ. Cô nàng bảo: “Tuổi còn trẻ có ai chưa từng phá lệ, tuổi xuân rồi cũng sẽ qua, nếu cứ chờ đến khi tao đủ tiền mua cái áo này không chừng đã là mùa hè, thế thì tiếc nuối lắm đây!”

Tổng Ngõn cảm thấy luận điệu này của Chu Cách Cách sặc mùi nguy hiểm, nhưng tìm không ra lý do phản bác lại, nên đành thầm khâm phục dũng khí “không sợ không trả nổi, chỉ sợ không mua được” của cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: “Cô Đến Đây Thực Tập Chứ Không Phải Đến Giao Những Thứ Có Bán Ngoài Kia”(6)

Ngày hôm sau, Chu Cách Cách vừa diện quần áo mới đến công ty thì đã gặp ngay chuyện vui, phòng kinh doanh bố trí cô theo một lãnh đạo nữ đã nghỉ hưu đi du lịch ở Lệ Giang.

Sở dĩ lần này chọn trúng Chu Cách Cách không phải không có nguyên nhân. Thứ nhất, bây giờ là thời gian quan trọng phải thảo luận tài chính trình cho đối tác lớn nhỏ, nắm được năm đầu chẳng khác nào nắm được một nửa nhiệm vụ kinh doanh, tại thời điểm này có ai muốn buông tay theo sau quản thúc lãnh đạo kia?! Quan trọng hơn cả là cấp trên này đã nghỉ hưu, thế nên cứ để thực tập sinh đi là được.

Thứ hai, vị lãnh đạo này ai ai cũng biết là rất khó chiều, khi bà chưa nghỉ hưu, bất kể đồng nghiệp nào từng quen biết cũng oán thán thấu tận trời xanh, nay bà ta đã thoái lui, mọi người ai nấy đều như tránh được ôn thần. Thế nhưng lập tức trở mặt với người vừa chấm dứt công hiến e là không thích hợp, công ty cũng không muốn diễn trò, may mắn thay lại có nhóm thực tập sinh mới, công việc khó sai bèo bở này cuối cùng cũng được giải quyết mà không tổn nhân lực của phòng.

Ngay lúc này, Trần Kiến đang thầm khâm phục quyết sách vừa khoa học, vừa anh minh của ông chủ khi mỗi năm đều ra thông báo tuyển dụng rất nhiều thực tập sinh. Chẳng những công ty như được bơm luồng góp mới, quan trọng chính là người của công ty không ai muốn tốn thời gian làm những việc chẳng đáng, cuối cùng cũng có người cáng đáng thay rồi.

Nhưng giao cho thực tập sinh nào đây? Chu Cách Cách – người duy nhất “nôn ọe” trong buổi liên hoan đón thực tập sinh mới lọt vào mắt xanh của Trần Kiến, người đầu tiên anh nghĩ tới là cô bé này. Cho nên phải nhớ kỹ, tất cả những thực tập sinh bị cấp trên chú ý, hoặc là đặc biệt ưu tú, hoặc là đặc biệt kém cỏi, sẽ có điểm vượt trội hơn người, và cũng sẽ có những hành động kinh người.

Chẳng biết miếng bánh du lịch miễn phí này có ngon lành không, tóm lại là nó rơi trúng đầu Chu Cách Cách. Cô nàng hồ hồ hỏi Trần Kiến: “Chúng ta đi du lịch với ai thế ạ?”

Trần Kiến nhìn Chu Cách Cách như người ngoài hành tinh, trong lòng thầm nhủ vì sao mấy đứa thực tập sinh này chẳng thông minh gì cả, không được việc đã đành, nói năng cũng chẳng ra sao: “Em hỏi tôi à? Không phải tôi đã giao việc này cho em rồi hay sao? Là em theo bà ấy đi du lịch, không phải tôi!”

Chu Cách Cách phập phồng cánh mũi đầy chán nản, cô thật sự không biết bắt đầu việc này từ đâu: Bắt mình đi du lịch với người ta, người nào chứ? Đi như thế nào? Đi bao nhiêu ngày? Kinh phí bao nhiêu tiền... Cô nàng đỏ mặt, thận trọng thay đổi câu hỏi của mình: “Trưởng phòng Trần, vậy em cần phải làm những gì ạ?”

Trần Kiến đã hài lòng hơn một chút, chợt cảm thấy cô bé này vẫn còn uốn nắn được, dù gì cũng vừa vào đời thôi mà, tuổi tác cũng còn trẻ, anh hòa hoãn nói: “Em theo bà ấy đi nghỉ vào cuối tuần, kinh phí không quá hai mươi ngàn, không cần phải theo đoàn, bà ấy thích tự đi hơn, tiền thì mượn trước của công ty, khi về thì lấy hóa đơn thanh toán, cụ thể thế nào em đi hỏi Hoàng Hiểu Phong đi... Hoàng Hiểu Phong, có nghe không, lát nữa nhớ chỉ cho em nó biết chưa?”

Hoàng Hiểu Phong đáp vang: “Dạ vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: “Cô Đến Đây Thực Tập Chứ Không Phải Đến Giao Những Thứ Có Bán Ngoài Kia” (7)

Trước khi bắt tay vào công việc, Trần Kiến cho Chu Cách Cách số điện thoại của vị lãnh đạo nọ, Chu Cách Cách nóng lòng đến hỏi Hoàng Hiểu Phong: “Anh Hoàng, cho em hỏi vay tiền của công ty thì làm thế nào ạ?”

Thế nhưng thái độ của Hoàng Hiểu Phong quay ngoắt một trăm tám mươi độ, anh ta nghiêm nghị gõ bàn phím máy tính, giả điếc trước câu hỏi của Chu Cách Cách. Chu Cách Cách cứ nghĩ anh ta không nghe thấy, cô nằng tiến lại gần hơn, nhìn anh ta với vẻ bối rối rồi lặp lại câu hỏi lần nữa.

Ánh mắt Hoàng Hiểu Phong vẫn dán chặt vào màn hình, tay trái thò vào lục lọi trong ngăn kéo, một lúc lâu sau mới lôi ra được một tờ giấy, đặt lên bàn làm việc: “Đây là giấy vay tiền, điền vào đi.”

Chu Cách Cách loay hoay tìm bút, vừa định tựa vào bàn làm việc của Hoàng Hiểu Phong để điền phiếu thì anh ta ngẩng đầu lên, chỉ bằng quơ về phía trước: “Sang bên kia mà làm.”

Chu Cách Cách vội vàng sang bên ấy, phòng làm việc của bộ phận kinh doanh khá nhỏ, năm thực tập sinh mới dùng chung hai cái bàn làm việc, cô nằng đến bên bàn của thực tập sinh nhanh chóng điền vào giấy vay tiền. Khi viết đến phần lý do mượn tiền, cô hơi thắc mắc, phần này phải viết thế nào nhỉ? Theo lãnh đạo đi du lịch Lệ Giang? Phàm là người có não đều biết không thể huych toẹt ra như thế nhỉ?

Các thực tập sinh bàn bạc với nhau, vẫn là Trương Thịnh kiến thức rộng rãi đưa ra ý kiến: “Hay cô cứ viết là theo khách đi khảo sát thực tế.”

Sau khi điền xong giấy vay tiền, Chu Cách Cách dâng hai tay đến trước mặt Hoàng Hiểu Phong: “Anh Phong, anh em giúp em viết thế này đã được chưa ạ?”

Hoàng Hiểu Phong thờ ơ liếc ngang: “Theo khách đi khảo sát thực tế? Cái gì mà theo khách? Khảo sát cái gì chứ? Công ty sao có thể ứng tiền cho thực tập sinh đi làm mấy việc này? Cô không biết cũng chẳng hỏi tôi mà đã điền thế à!”

Nói xong anh ta lại mở ngăn kéo lấy ra một tờ giấy vay tiền khác, hí hoáy điền vào, người mượn tiền biến thành Hoàng Hiểu Phong, lý do mượn là để khai thác thị trường. Trong lòng Chu Cách Cách thấy bất bình: Đã như thế sao anh còn bắt tôi làm chuyện vô ích, đúng là coi thường người khác mà.

Sau khi điền giấy vay tiền xong, Hoàng Hiểu Phong nhắc điện thoại lên bấm một dãy số: “Phòng tài vụ phải không ạ? Tôi là Hoàng Hiểu Phong bên phòng kinh doanh đây, tôi muốn mượn mai ngời ngàn, lát nữa sẽ có thực tập sinh sang nhận. Hiểu rồi, lấy chữ ký cấp trên là được phải không.” Nói xong, anh ta đập tờ giấy vay lên bàn, “Đi tìm trưởng phòng Trần lấy chữ ký, sau đó lên phòng tài vụ ở lầu trên lấy tiền! Phải rồi, cô đừng mong ôm tiền bỏ chạy, đây là lấy danh nghĩa của tôi đi mượn đấy...” Khi nói những câu này, nét mặt anh ta không giống như đang đùa.

Xi, chẳng phải chỉ có hai mươi ngàn thôi sao? Cứ làm như Chu Cách Cách tôi chưa thấy tiền bao giờ ấy! Trong lòng Chu Cách Cách lấy làm buồn phiền, anh liệu mà cầu khẩn đừng để tôi nổi giận, đợi khi tôi vững vàng rồi xem, các người cứ đợi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: “Cô Đến Đây Thực Tập Chứ Không Phải Đến Giao Những Thứ Có Bán Ngoài Kia” (8)

Trong khi Chu Cách Cách luôn tay luôn chân với việc lên kế hoạch chuyến du lịch, Tống Noãn vẫn bị ghẻ lạnh như cũ.

Thật ra chuyện này cũng không thể trách “cô giáo” Hách Mẫn không cho thực tập sinh cơ hội rèn luyện, phòng hành chính không giống với các phòng ban khác, công việc nhỏ lẻ nhưng rất phức tạp và phải bảo mật, một nhân vật mới đột ngột chen ngang, thật sự là trở tay không kịp. Hệ thống máy tính trong nội bộ công ty yêu cầu mật mã với mỗi thao tác, nhật ký công tác của cả tập toàn không phân biệt cấp bậc đều được tập hợp lại sau mỗi tuần, chuyện nhỏ của giám đốc cũng là chuyện lớn, từ việc giám đốc đi công tác, chiều đãi, họp, thậm chí là mua sắm hay cắt tóc... Mọi việc lớn nhỏ đều phải cẩn thận, tuyệt đối không được xảy ra sai sót.

Nói chung, những công việc này thay vì giao cho Tống Noãn, Hách Mẫn tự giải quyết sẽ nhanh chóng hơn. Hướng hồ những việc này đều rất quan trọng, thực tập sinh dù có làm tốt đến mấy cũng không hoàn hảo, Hách Mẫn lại phải đích thân kiểm tra đối chiếu, sau đó nếu sai sót lại phải tự sửa lại. Thế nên mỗi ngày ngoài việc quét tước vệ sinh, công việc chính Tống Noãn được giao là đi mua mì hoàng ngư.

Cuối cùng cũng có một ngày, Tống Noãn kiến nghị, cô định thuật lời lời của Ưng Tư Viễn rằng: Chị Hách Mẫn, em đến đây thực tập chứ không phải đến giao hàng bán bên ngoài! Nhưng lời thoát ra khỏi miệng lại biến thành: “Chị Hách Mẫn à... Em không có tiền.”

Phản ứng đầu tiên của Hách Mẫn là ngạc nhiên, sau đó cô nằng lòi ra một quyển sổ, nói với vẻ như cười như không: “Em gái ơi, em nghĩ chị ‘bóc lột’ em à? Em xem đi, tiền mì em mua giúp chị chị đều ghi sổ hết, định đưa cả cho em một lần đỡ phiền mỗi lần lại lắt nhắt.”

Tổng Noãn len lén nhìn, quả thật trong quyển sổ có ghi chép lại, ngày nào mua mì hết bao nhiêu, chính sách đến từng đồng, lại rõ ràng vừa xem đã hiểu ngay!

Hách Mẫn lấy ví ra, đếm đủ ba trăm đồng rồi đưa cho Tổng Noãn: “Này, đây là tiền mì. Chị quên khuấy mất là em chưa nhận lương, đào đâu ra tiền hứ! Sau này có mua gì chị sẽ đưa tiền trước cho em, OK? Hôm nay vẫn là không cay, thêm một phần hào ngừ...”

Tổng Noãn lặng lẽ nhận tiền, trong lòng rối bời. Hách Mẫn nhìn cô nằng với vẻ kì quặc: “Còn không mau đi đi, muộn lại đông đấy.”

Rốt cuộc Tổng Noãn cũng lắp bắp nói: “Ngoài việc mua mì hoàng ngừ, chị cũng cho em làm việc khác với ạ.”

Hách Mẫn gấp ví lại, nhìn Tổng Noãn với vẻ không thể làm gì khác hơn, cô nằng thờ dãi rồi chân thành đáp: “Tiểu Tổng, chị cũng đi lên từ thực tập sinh, chị biết chuyện này không dễ gì với mấy đứa. Nhưng phòng hành chính không giống như các phòng khác, mỗi việc đều rất quan trọng, không thể lệch đường, nếu em làm sai thì trách nhiệm đều đổ lên đầu chị, hiểu không?” Trông vẻ mặt tội nghiệp của Tổng Noãn, sau cùng Hách Mẫn nói, “VẬY ĐI, chiều nay em đến công ty Phong Hoa, tìm quản lý Trương của phòng hành chính, bên mình định sẽ đổi mới sách giới thiệu cho công ty bên ấy, em đến hỏi họ về các tài liệu cần thiết, ví dụ như hình ảnh của sản phẩm mẫu, thông số kiểm tra này nọ.”

Cuối cùng cũng được nhận nhiệm vụ, Tổng Noãn đi mua mì với vẻ vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: “Cô Đến Đây Thực Tập Chứ Không Phải Đến Giao Những Thứ Có Bán Ngoài Kia” (9)

Công ty Phong Hoa cách trụ sở chính của tập đoàn HY chừng bốn kilômét, phải qua hai chuyến xe buýt, tổng cộng mất bốn đồng. Nhưng Tổng Noãn có xe đạp điện, vừa đến giờ làm buổi chiều cô đã hăng hái lái xe đi, trong túi còn mang theo chút quà nhỏ cho bên kia —— một cái túi da có in logo của công ty, đây là lần đầu tiên của cô, lần đầu tiên cô ra ngoài làm việc với tư cách là nhân viên của HY.

Đến chân tòa nhà Phong Hoa, bảo vệ không cho Tổng Noãn chạy thẳng xe đạp điện vào trong, vì bãi xe của công ty khá nhỏ nên chỉ nhân viên của công ty mới được sử dụng. Tổng Noãn không phục: “Nếu như tôi đi xe hơi thì sao? Chẳng lẽ cũng không có chỗ đậu?”

“Có,” Bảo vệ chỉ về phía tầng hầm, “Có bãi đậu ngầm, mỗi tiếng mười đồng.”

Tổng Noãn bất bình nhưng không thể làm gì, cô bèn đỗ xe sát cổng công viên bên cạnh tòa nhà, thảm nhủ ở đây đông người qua lại chắc bọn trộm cũng không dám lộng hành, sau khi khóa ba lượt khóa trên chiếc xe yêu dấu, cô mới yên tâm bước vào trong.

Lúc chờ thang máy, Tổng Noãn chợt nhận ra mình đã phạm sai lầm, cô đã quên hỏi số điện thoại và tầng làm việc của quản lý Trương. Cô vừa trách mình vô tâm vừa gọi điện thoại cho Hách Mẫn, Hách Mẫn thù thì trách: “Chị đang họp, sao em không tự hỏi đi.” Chỉ bấy nhiêu là ngắt điện thoại.

Không còn cách nào khác, Tổng Noãn đành tự đi tìm phòng làm việc của quản lý Trương. Được vài người hướng dẫn, cuối cùng Tổng Noãn cũng đến được phòng làm việc của quản lý ở tầng 14, qua lớp kính, cô thấy một người đàn ông trung niên đeo mắt kính đang ngồi trên ghế salong, trông có vẻ nghiêm nghị. Cô thận trọng mở cửa: “Xin hỏi, ngài là trưởng... trưởng phòng Trương phải không ạ?” Cô luống cuống đến mức gọi sai là cấp bậc của quản lý Trương thành trưởng phòng Trương, trưởng phòng thì trưởng phòng, dù gì cũng là nâng ngài lên mà, ai lại trách người đa lễ.

Người đàn ông đeo kính thoáng ngạc nhiên, sau đó gật nhẹ đầu nhưng không nói gì.

Tổng Noãn thờ phào nhẹ nhõm: “Tôi tìm ngài mà phải chạy khắp cả tầng 14, tòa nhà này bố trí lạ quá, chẳng khác gì mê cung...”

“Khoan đã, cô là...” Người đàn ông đeo kính thắc mắc.

“À, thật xin lỗi, tôi quên tự giới thiệu, tôi là Tổng Noãn, thực tập sinh của tập đoàn HY, cô Hách Mẫn cử tôi sang gặp ngài, công ty chúng tôi muốn thay đổi hình thức quảng bá nên muốn xin bên ngài một ít tư liệu.” Tổng Noãn hồ hởi vỗ vỗ vào cái túi có in logo công ty HY.

Thấy Tổng Noãn non trẻ mà cố tỏ vẻ già dặn khi tự giới thiệu, người đàn ông đeo kính cảm thấy buồn cười, ông nói: “Tư liệu bên tôi rất nhiều, không biết quý công ty cần về mặt nào?”

“Dạ thì... Ví dụ như hình ảnh của sản phẩm mẫu, rồi cách thông số cần kiểm tra.”

“Cụ thể là sản phẩm nào nhì, về phần cứng phần mềm của tập đoàn bên ấy công ty tôi đều có cả ở đây!”

“Cái này...” Giọng Tống Noãn nhỏ dần, việc tưởng chừng như đơn giản lại thành ra thế này, cô kiên nhẫn đáp, “Vậy ngài thấy sản phẩm nào thì được ạ?”

“Ha ha,” Người đàn ông đeo kính cười vang, “Cô hỏi tôi à? Công ty các cô làm tài liệu quảng bá hay là công ty tôi ấy nhì?”

Tống Noãn đỏ mặt, vội vàng lấy điện thoại trong túi ra định gọi cho Hách Mẫn, đột nhiên nhớ ra Hách Mẫn đang họp, cô cứ đứng trơ ra chẳng biết làm sao, lúng túng không biết nói gì cho phải.

Lúc này, người đàn ông đeo kính đứng dậy bước đến bên bàn làm việc, cầm điện thoại lên bấm một dãy số: “Tiểu Trương, cậu về phòng đi, có người tìm.”

“Ồ?” Tống Noãn tròn mắt nhìn, “Thế ra ngài không phải là quản lý Trương ạ?” Ngất mất thôi, cô thầm nghĩ, nếu không phải là quản lý Trương thì ngài là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: “Cô Đến Đây Thực Tập Chứ Không Phải Đến Giao Những Thứ Có Bán Ngoài Kia” (10)

Chẳng mấy chốc, một cậu trai trẻ tuổi chạy hồng hộc vào văn phòng, vừa đến cửa đã khom lưng: “Tổng giám đốc Trương, chú xuống tận đây tìm cháu làm gì ạ, bốc điện thoại gọi một cuộc là được rồi.”

Tổng giám đốc Trương ôn tồn đáp: “Không sao, chú cũng phải thể dục tí chứ, đem bản ghi chép nội dung hội nghị hôm qua cho chú. À đúng rồi, có người tìm cháu đấy!”

Lúc này quản lý Trương đích thực mới chú ý đến vị khách xuất hiện trong phòng làm việc của mình: “Xin chào, cô là...” Thái độ thân thiện, anh không đoán được quan hệ giữa Tống Noãn và tổng giám đốc Trương ra sao mà phải đích thân giám đốc gọi điện thoại tìm anh.

“Em là Tống Noãn, thực tập sinh của tập đoàn HY, chị Hách Mẫn cử em đến gặp quản lý Trương.” Tống Noãn rành rọt giới thiệu lại một lần nữa, “Ban này cháu nhận nhầm người, xin lỗi chú... Chưa gì đã tự tiện nói lung tung.” Câu này đích thị là dành cho tổng giám đốc Trương.

Tổng giám đốc Trương và quản lý Trương nhìn nhau, rồi cùng bật cười. Nữ sinh ngô nghê vừa ra trường đã phạm sai lầm, hẳn là sẽ bị cấp trên trách phạt, nhưng đối với cấp trên bên đối tác, trái lại còn thấy đáng yêu.

Tống Noãn đứng đấy, cảm thấy mình thật ngu ngốc, lần đầu ra ngoài đã tự làm mình mất mặt, sự nghiệp mới chỉ ở bước đầu thôi.

Tổng giám đốc Trương cầm tài liệu đứng lên, trước khi bước ra khỏi cửa còn nói với Tống Noãn: “Con trai chú cũng thực tập ở HY, không biết chừng hai đứa lại quen nhau, nó tên Trương Thịnh.”

Tống Noãn lập tức nhớ ra cậu chàng chạy xe hơi thể thao vào ngày đi làm đầu tiên, điều này khiến cô bình tĩnh hơn, thầm nghĩ chẳng trách là cậu chủ, phạm lỗi thế nào cũng đều được tha thứ. Và thế là cô nhếch môi cười bảo: “Cậu ấy khá nổi tiếng, cháu biết cậu ấy nhưng cậu ấy lại không biết cháu.”

“Ừ? Sao lạ vậy?” Tổng giám đốc Trương thấy hứng thú, tiếp tục truy hỏi.

“Bởi vì cậu ấy đi xe hơi thể thao, còn cháu đi xe đạp ạ!” Tống Noãn bông đùa.

Không ngờ sắc mặt tổng giám đốc Trương chùng xuống, ông hừ khẽ một tiếng rồi bỏ đi.

Tống Noãn nghĩ mãi cũng không hiểu: Mình đã nói gì sai à? Sao cấp trên nào cũng đều khó chiều thế nhì?

Sau khi tổng giám đốc Trương đi rồi, thái độ của quản lý Trương với Tống Noãn cũng lạnh lùng khác thường, thậm chí anh ta còn chẳng mời cô ngồi: “Tôi bận lắm, tôi sẽ cho cô địa chỉ trang web của công ty tôi, cô cần gì thì tự xem lấy.” Nói xong anh ta cúi người hí hoáy ghi chép trên tờ ghi chú rồi đưa cho Tống Noãn, cũng không quên làm vẻ mặt tiền khách, Tống Noãn biết ý nên tự động ra về.

Rời khỏi tòa cao ốc cô mới phát hiện người mình túa mồ hôi, chỉ một cơn gió thổi ngang cũng lạnh buốt. Chẳng bao lâu thì phát hiện có chuyện lớn hơn

đã xảy ra: Xe đạp biến mất.

Tổng Noãn ngồi xuống ghế đá đặt tại vòng xoay trung tâm trong vườn hoa, cô nhìn đường phố phồn hoa cùng dòng người tấp nập với vẻ bất lực, càng nghĩ càng đau lòng, cô ôm mặt khóc nức lên. Mới đi làm ba ngày đã hai ngày về trong nước mắt, Tổng Noãn vừa tự trách mình vô dụng, vừa muốn nghỉ việc: Minh sẽ về nhà làm trạch nữ; sẽ quay về học hành thi cử, cái công việc chết tiệt này, một tháng sáu trăm đồng mà muốn khô nước mắt!

Khóc xong trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm hơn, cô thất thểu bắt xe buýt về lại công ty. Vừa bước vào phòng làm việc đã bị Hách Mẫn cảm rơm “Em đi đâu mà lâu thế hả? Chị gọi cho em mãi sao không bắt máy?”

Tổng Noãn vừa mới bình tĩnh đã lại quay cuồng, cô vội vàng lấy điện thoại trong túi ra, quả nhiên có năm cuộc gọi nhỡ, tất cả đều của Hách Mẫn: “Em xin lỗi, ngoài đường ồn ào quá nên em không nghe thấy.” Tổng Noãn giải thích, sau lại sức nhớ ra bèn bổ sung thêm, “Xe đạp điện của em bị trộm rồi, cái mà em vừa mới mua xong.”

Hách Mẫn làm như không nghe thấy, phụng phịu nói: “Ồ chỗ quản lý Trương có bản hợp đồng định nhấn em tiện tay cầm về luôn, thôi thì lại phiền em đi một chuyến nữa vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: “Cô Đến Đây Thực Tập Chứ Không Phải Đến Giao Những Thứ Có Bán Ngoài Kia” (11)

Khi Tổng Noãn tức tốc quay lại công ty Phong Hoa thì quản lý Trương đã đi công việc bên ngoài, theo như lời cô lễ tân nói là “sẽ quay lại”.

Thế là Tổng Noãn ngồi đợi ở phòng chờ, chờ mãi chờ mãi chờ mãi, chờ cho đến khi đèn đường đã lên, chờ cho đến khi mọi người lục đục tan tằm vẫn chưa thấy bóng dáng quản lý Trương đâu cả. Tổng Noãn thấy sốt ruột, cô do dự không biết có nên đến hỏi cô lễ tân xem có thật là quản lý Trương “sẽ quay lại” hay không. Ngay lúc này, cô lễ tân cũng đã thay trang phục xong và chuẩn bị ra về, vừa nhìn thấy Tổng Noãn, cô gái nọ đã tròn mắt nói: “Ồ kìa, sao cô vẫn còn ở đây? Lúc nãy anh Trương có điện thoại về báo rằng sẽ không quay lại công ty!”

Tổng Noãn rất muốn khóc nhưng khóc không ra nước mắt, liếc nhìn đồng hồ thì thấy đã gần sáu giờ. Cô ù rũ cúi đầu ra về, bất ngờ lại gặp tổng giám đốc Trương trong thang máy.

Tổng giám đốc Trương nhìn thấy Tổng Noãn cũng hơi giật mình: “Giờ cháu mới về đấy à, vất vả rồi.”

Tổng Noãn miễn cưỡng nở nụ cười, xem ra so với vẻ mặt lúc khóc còn khó coi hơn: “Dạ đâu có, đây là lần thứ hai cháu đến ạ.”

Gian nan trải qua ba bốn lần chuyển tàu, cuối cùng Tổng Noãn cũng về đến ký túc xá, đây là chốn dừng chân duy nhất của cô giữa chốn thành thị náo nhiệt phồn hoa này, tuy rằng ở đây chỉ có một cái giường và một cái tủ sách thuộc về cô.

Chu Cách Cách đang thu dọn hành lý, ngày mai cô nàng sẽ khởi hành đến Lệ Giang, vừa thấy Tổng Noãn quay về cô nàng đã hồ hồ chào đón: “Này này, may xem, cái khăn quàng cổ phối với cái áo khoác tao mới mua có được không?”

Tổng Noãn ỉu xiu đáp: “Ừ, cũng được.” Nói xong cô thất thểu như cương thi đến nằm lên giường của Chu Cách Cách, toàn thân lập tức rơi vào trạng thái mơ màng, “Hôm nay tao với mày đôi giường, tao không bỏ lên nổi nữa rồi. Chen chúc trên tàu khiến tao muốn xuất huyết nội luôn.”

“Chen chúc trên tàu điện ngầm ấy à? Chẳng phải mày mua xe đạp điện rồi còn gì?” Chu Cách Cách vẫn vung vẩy cái khăn quàng cổ trên tay.

“Mất rồi.” Tổng Noãn thở dài thườn thọt.

“Mất rồi?” Chu Cách Cách kêu lên đầy vẻ kinh ngạc.

Tổng Noãn khóc lóc kể lể với Chu Cách Cách những chuyện đã xảy ra trong chiều hôm nay, sau đó đột nhiên hỏi một câu: “Mày nói xem công ty có bồi thường cho tao không, thế này rõ ràng là mất khi đang làm nhiệm vụ còn gì.”

Chu Cách Cách bật cười: “Nghe nói trưởng phòng Trần bên tao vì bận rộn với công việc, không có thời gian chăm lo cho gia đình nên cuối cùng phải ly hôn, mày bảo công ty mình có đền cho ông ý một bà vợ khác được không?”

Kể khổ thì kể là thế, dù gì cũng là nhiệm vụ cấp trên giao phó, chỉ có thể nhận chứ không được chối từ. Oán trách cấp trên cũng giống như làm nũng với mẹ kế, có muốn cũng phải một vừa hai phải, dù để lãnh đạo biết những cực khổ của mình là đủ rồi, bằng không phải hỏi lại quý vị còn muốn giữ công việc nữa hay không!

Chương 24: Bài Học Bắt Buộc Dành Cho Người Mới: Phạm Sai Lầm Phải Chịu Tội Hòn (1)

Ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng thì Chu Cách Cách đã dậy, máy bay cất cánh lúc chín giờ, cô phải đến công ty trước sau đó mới đi xe công ty đi đón vị lãnh đạo nữ kia. Theo như tình hình giao thông hỗn loạn ở Thượng Hải, cô phải có mặt đón vị lãnh đạo nữ này trước sáu giờ rưỡi, nếu không sẽ không kịp chuyến bay. Vì muốn tiết kiệm chi phí cho công ty, Chu Cách Cách đã đặt vé với giá đặc biệt của hãng China Southern Airlines, không được trả vé, không được đổi vé, lỡ như có sơ xuất gì là tiêu đời.

Trước khi ra khỏi cửa, cô còn nghe Tống Noãn nằm trong chăn lẩm bẩm: “Alo alo... 110 đây à? Tôi bị người ta trộm mất xe... Không phải BMW mà là xe đạp điện...” Chu Cách Cách lại gần mời hay thì ra cô đang nói mơ.

Chu Cách Cách chưa từng dậy sớm như thế này, lúc đã yên vị trong xe hơi vẫn còn ở trạng thái mộng lung, mãi cho đến khi tài xế hỏi cô định đi đâu, cô mới sực tỉnh: Tiêu rồi, cô đã để quên tờ giấy ghi địa chỉ của vị lãnh đạo nữ kia trên bàn làm việc.

Lúc này tài xế đã lái xe ra khỏi cổng công ty, nếu phải vòng về phòng làm việc sẽ tốn không ít thời gian, thôi thì gọi điện thoại hỏi đi. Thế nhưng như thế cũng không được, hôm trước cô đã được dặn dò kỹ càng một lần, ngay đến hẻm rẽ vào nhà vị lãnh đạo nữ kia ở đâu cũng đều ghi tường tận.

“Rốt cuộc là đi đâu?” Phía trước đã là ngã tư, tài xế đương nhiên không thể chờ thêm nữa.

“Đi... đi về hướng Tân Trang.” Chu Cách Cách cố nhớ lại địa chỉ, nghĩ tới nghĩ lui chỉ nhớ được mỗi bấy nhiêu.

Tài xế bất mãn hừ một tiếng rồi đạp phanh dừng lại, nhấp điểm đến vào bộ phận định vị trên xe, sau đó mới bắt đầu chuyển hướng.

Hệ thống suối trong xe hoạt động rất tốt, toàn thân Chu Cách Cách đầy mồ hôi, do dự mãi cuối cùng đành bấm số di động của vị lãnh đạo nữ nọ: “Xin chào, có phải cô Kiều không ạ? Cháu là Tiểu Chủ của tập đoàn HY... Dạ phải, bên cháu đã xuất phát... sao cơ ạ, cháu muốn xác nhận lại địa chỉ được không ạ? Cô đang ở...”

“Thế Kỷ Danh Uyển, đường Tân Đông.” Giọng từ đầu dây bên kia vang lên nghe chừng uể oải, xem ra vẫn còn chưa ngủ dậy.

“Dạ vâng, bên cháu đã lên đường rồi, chẳng bao lâu là tới nơi ạ.” Chu Cách Cách thở dài.

Điện thoại vừa gác, tiếng bác tài xế đã ồm ồm vang lên: “Sao cô chưa gì đã gác máy rồi? Sao không hỏi cụ thể đường đi thế nào?”

“O? Chú không biết ạ?” Chu Cách Cách luống cuống.

“Cô à, Thượng Hải rộng thế này, đường xá thì chẳng chặt, tôi càng không phải GPS, đến GPS mỗi năm còn phải cập nhật hệ thống đấy!” Bác tài xế phải đi làm từ sáng sớm, trong lòng vốn không vui vẻ, nay lại gặp phải một cô ngốc như Chu Cách Cách, muốn nén giận cũng không nén được.

Chu Cách Cách vội cười trừ, nhỏ nhẹ thưa: “Chú à, vậy chúng ta cứ đến đường Tân Đông trước rồi hỏi lại cũng được mà.”

“Tùy cô, nghe nói bên ấy đang sửa đường, lỡ như có muộn chuyến bay cũng đừng trách tôi.”

Tài xế vừa nói vậy, Chu Cách Cách sốt ruột nhấc điện thoại lên lần thứ hai để gọi cho vị lãnh đạo nữ kia, đầu dây bên kia nói to: “Cô đến rồi chứ?”

“Dạ vẫn chưa ạ, tài xế bên cháu không rõ đường nên muốn hỏi cô cụ thể phải đi thế nào ạ.”

“Ngát mất thôi, tài xế mà không biết đường thì làm tài xế làm gì, làm ông chủ đi không phải tốt hơn à? Chẳng phải hôm qua tôi đã nói với cô rồi hay sao? Nếu không biết đường thì hỏi đi, đường ở mồm mà ra cả đấy!” Tút tut, điện thoại đã bị ngắt.

Chu Cách Cách dùng điện thoại của Samsung nên âm thanh rất to, lời vị lãnh đạo nữ nọ nói đã đến tai tài xế cả. Chẳng mấy chốc Chu Cách Cách đã nhận thấy tốc độ di chuyển ngày càng chậm, dù có thể qua đèn xanh cũng phải chờ đèn đỏ hết lần này đến lần khác, rõ ràng là do tài xế cố tình.

Chương 25: Bài Học Bắt Buộc Dành Cho Người Mới: Phạm Sai Lầm Phải Chịu Tội Hòn (2)

Thời gian cứ thấm thoắt trôi, xe cộ trên đường cũng đông dần, vị lãnh đạo nữ nọ đã gọi điện thúc giục không dưới hai lần, bây giờ tài xế mới thông thả rẽ vào Thế Kỷ Danh Uyển.

Chu Cách Cách vội vàng chạy lên gõ cửa nhà vị lãnh đạo nọ, đối phương đã sẵn sàng xuất phát: Mũ rộng vành + khăn lụa dài + áo khoác nhung dè màu trắng + giày cao gót bằng da đen bóng, thế này mà du lịch gì, trông giống chuẩn bị lên sân khấu diễn tuồng hơn; điều càng khiến người ta giật mình là hai cái vali to đùng, nếu kê thủ sát có phan thấy nạn nhân, hai cái vali này có khi nhét được tận ba người, trời ạ, bà cô này định đến Lệ Giang ở luôn chắc?

Vị lãnh đạo nữ vừa thấy Chu Cách Cách đã ném cho cô một ánh mắt không mấy thiện cảm: “Sao giờ này cô mới đến nha? Tôi chờ lâu muốn chết. Ai đã đặt vé bay sáng thế nha, sớm quá trời sớm luôn, tôi phải ngủ đủ giấc mới bảo toàn được mỹ dung đó nha.”

Sau mỗi câu, bà cô này đều thêm một chữ “nha”, cộng thêm bộ trang phục và khuôn mặt như mới hai mươi lăm tuổi thật sự khiến Chu Cách Cách giật mình.

Chu Cách Cách không dám nói về máy bay này là do cô đặt, không còn cách nào khác đành hứa cùng bà cô này trách móc cô nàng lễ tân của công ty không ra gì. Sau đó vị lãnh đạo nữ buông một câu lạnh tanh “cẩn thận cẩn thận, trong vali toàn hàng hiệu đấy nha”, cô đành liếc cái mang nhỏ ôm hai cái vali to đùng xuống dưới.

Sau khi tài xế mở cốp thì đứng tựa vào thân xe khoanh tay đứng nhìn, Chu Cách Cách không đủ sức làm việc này nên đành xuống nước năn nỉ bác tài giúp một tay, tài xế hừ một tiếng, ông ta vẫn giúp dù không tình nguyện.

Chu Cách Cách thở hắt ra một hơi rồi nói với vị lãnh đạo nữ nọ: “Lên xe thôi ạ! Bây giờ đã không còn sớm.”

Vị lãnh đạo nữ đáp: “Lên xe? Vẫn còn hành lý mà!”

Và thế là Chu Cách Cách lại phải cùng bà cô nọ lên lầu, hộc tốc xách hai túi hành lý xách tay xuống.

Đường đi đông nghẹt những xe, Chu Cách Cách đứng ngồi không yên, vất vả lắm mới đến được sân bay, cô ba luôn chân luôn tay đỡ hành lý xuống, chạy như bay về phía cổng đăng ký dành cho khách đi muộn, cuối cùng cũng hoàn tất thủ tục vào phút chót.

Sau khi cầm vé trên tay, vị lãnh đạo nọ hét lên: “Ui cha cha!”

Chu Cách Cách dựng tóc gáy, cô hỏi lại với giọng run run: “Sao thế ạ?”

“Tôi quên cho mèo ăn rồi, cũng tại cô cà, sáng sớm đã gọi điện hỏi đường liên tục khiến tâm trí tôi rối loạn đấy.” Vị lãnh đạo đã sửa từ “nha” thành “đấy”.

Ba mươi phút trước khi máy bay cất cánh, bà cô này điện thoại cho bạn bè khắp nơi ở Thượng Hải, hỏi xem có ai đến nhà giúp cho mèo ăn được không, bởi vì “ông xã tôi được mời đi làm lại, thật sự rất bận rộn nên ít khi về nhà, con mèo nhà tôi lại yếu, không cho ăn sẽ đổ bệnh mất!”.

Mãi cho đến khi trên máy bay yêu cầu hành khách tắt nguồn điện thoại di động, vị lãnh đạo nữ vẫn còn chưa chọn được người phù hợp giao phó con mèo quý, trong cơn giận bà cô đành gọi cho đức lang quân: “Thật là bức mình quá đi, ngay đến một người chăm giúp con mèo cũng tìm không được, ông về nhà nhớ cho mèo ăn Whiskat, nó mà không vui thì phải dỗ dành.” Bà cô nọ tức giận giao nhiệm vụ xong, chẳng nói một lời đã đứng lên lục hành lý. Lục mãi cuối cùng lấy ra một miếng mặt nạ, lại còn là mặt nạ tảo bùn màu đen, thần nhiên đắp lên mặt. Trời ơi, đây là khoang phổ thông mà, bao nhiêu cặp mắt xung quanh đều đổ dồn về phía bọn họ, Chu Cách Cách rất muốn giải thích rằng: Thật ra tôi không quen cô ấy đâu, tôi không biết cô ấy đâu... Thế nhưng vị lãnh đạo nữ nọ đã cao giọng hỏi thăm Chu Cách Cách: “Cô làm việc thế nào vậy? Tôi chưa từng ngồi khoang phổ thông bao giờ!”

Sau khi đắp mặt được năm phút, tâm tình lãnh đạo cũng tốt lên, bà dịu dàng nói với Chu Cách Cách: “Cô đừng gọi tôi là cô Kiều nữa, nghe xa lạ quá, cứ gọi tên tiếng Anh của tôi là được rồi.”

“Tên tiếng Anh của cô là...?”

“Elise!”

Chu Cách Cách dần dần hiểu ra, vì sao chuyến du lịch miễn phí này lại rơi vào tay một thực tập sinh mới như cô.

Chương 26: Bài Học Bắt Buộc Dành Cho Người Mới: Phạm Sai Lâm Phải Chịu Tội Hòn (3)

Vì chiếc xe đạp điện mới mua rơi vào tay kẻ cắp không cách nào quay về, Tống Noãn đau lòng khôn xiết trần trọc quá nửa đêm mới chợp mắt được, hậu quả là ngày hôm sau vừa mở mắt ra đã là tám giờ.

Tiêu rồi tiêu rồi, Tống Noãn vốn yêu cầu bản thân không được đến muộn thăm than khổ trong lòng, nhất định là muộn rồi.

Tống Noãn tức tốc đánh răng rửa mặt, trong đầu nhảm tính: Có nên gọi xe hay không? Có nên gọi xe hay không? Nếu gọi xe đến công ty ít nhất cũng tốn bốn mươi đồng, không tiêu gì hai ngày mới đủ số ấy. Nhưng nếu không gọi xe thì chắc chắn đến muộn, muộn tức là thái độ làm việc không tốt, thái độ làm việc có tốt hay không sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến chuyện sau ba tháng thực tập có được giữ lại hay không.

Xuân khốn khó thu nghèo đói, trong số những người đi làm luôn có một nhóm hay ngủ quên, thế nên giữa buổi sớm mùa xuân se lạnh này gọi được một chiếc taxi không phải chuyện dễ. Lý do khách quan nên không gọi được xe đã giải quyết nỗi phân vân chủ quan không muốn gọi xe của Tống Noãn, khi cô thờ hờn hờn leo lên tàu điện ngầm, sau đó chạy bộ đến công ty thì đã là chín giờ rưỡi.

Càng xu xẻo hơn, hôm nay là ngày ông chủ lớn trở về sau cuộc khảo sát ở vùng Trung Đông, cô vừa đến mấy ngày chưa gặp mặt lần nào, ngay đúng ngày đi muộn thì lại chậm mặt.

Ông chủ lớn đang đứng xem Hách Mẫn trình bày bằng PPT, thấy Tống Noãn lùn vào cửa như con chuột nhỏ, anh ta dùng tay tái che miệng đằng hàng một cái: “Cô là thực tập sinh mới được nhận vào nhỉ? Sao lại đi muộn?” Giọng nói khkông quá lớn nhưng rất có lực uy hiếp, toàn bộ văn phòng lặng ngắt như tờ, sau đó mọi người ngấm ngấm chờ đợi xem kịch hay.

“Em...” Tống Noãn quay cuồng, cô định nói là trên đường có tai nạn giao thông nên bị kẹt xe, sau lại định nói mình gặp kẻ cướp nên ra tay hiệp nghĩa, cuối cùng vẫn chọn cách nói thật, “Em ngủ quên ạ.”

Ông chủ lớn nở nụ cười, điều này trái ngược với tâm lý ghênh đón giông tố của Tống Noãn và tâm trạng háo hức xem kịch hay của mọi người trong phòng, anh ta nói: “Tôi rất thích nghe lời nói thật. Lần sau nhớ chú ý hơn đấy.”

Sau khi ông chủ đi rồi, Tống Noãn thở hắt ra, may mà cô nói thật, xem ra trung thực là đạo đức nghề nghiệp không thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Bài Học Bắt Buộc Dành Cho Người Mới: Phạm Sai Lâm Phải Chịu Tội Hòn (4)

Hách Mẫn tổng kết xong tình hình kinh doanh, cô nàng như chợt nhớ ra điều gì bèn quay sang hỏi Tống Noãn: “Tiểu Tống, tài liệu hôm qua cô đến công ty Phong Hoa lấy đâu rồi? Đưa tôi xem nào.”

Tống Noãn lấy tờ ghi chép thảo nhanh mà quản lý Trương đưa ra: “Quản lý Trương nói cần tư liệu gì cứ lên trang web của họ tìm là được.”

“Hả?” Hách Mẫn tròn mắt nhìn Tống Noãn, ra vẻ không dám tin, “Cô có nhầm không thế? Tống Noãn! Trang web của bọn họ chỉ cần Baidu một giây là ra, cô mất cả một buổi chiều đi tới đi lui? Nếu tôi là ông chủ, người thứ nhất giống cô, người thứ hai cũng giống cô thì hiệu suất công việc nằm ở đâu, sớm muộn gì công ty chúng ta cũng phá sản! Phải rồi, tôi nhờ cô đi lấy hợp đồng mà, đã mang về chưa?”

“Lúc em quay lại công ty Phong Hoa thì quản lý Trương đã ra ngoài, em đợi mãi đến khi tan tầm nhưng không thấy quay lại.” Tống Noãn tội nghiệp có giải thích.

Hách Mẫn thở dài, cô nàng nhún vai tỏ vẻ bó tay: “Cô bôn ba cả một buổi chiều, thế mà việc nào cũng không thành. Chu chua oi, không ngờ cô thế này mà ngoài chuyện mua mĩ cá hoa vàng thì việc gì cũng chẳng xong.” Sau đó lại quay sang cảm khái với các đồng nghiệp khác, “Thực tập sinh bây giờ chán quá, càng ngày càng tệ, tốt nghiệp đại học danh tiếng ư? Chuyện lớn không làm được, việc nhỏ cũng không xong, tôi thấy chỉ bằng tuyển trung cấp

chuyên nghiệp.”

Tổng Noãn siết chặt bàn tay, móng tay cắm vào thịt, đứng chịu trận trước con mắt của cả phòng, cô chỉ hận không thể đâm đầu vào tường chết quách đi. Sự dă kích này quá lớn, Tổng Noãn chuẩn bị trốn vào toilet khóc một trận nhưng trong đấy lại có người, ngay đến chỗ để khóc cũng không có, thật quá thảm hại.

Cô đi thang máy lên sân thượng tòa nhà, gió lạnh bạt vào mặt, cô mông lung nhìn từng đoàn người xe nối đuôi nhau nhỏ xíu bên dưới, nỗi buồn trong lòng trào dâng, một lát sau vừa định cất tiếng khóc thì một giọng nói vang lên từ phía sau: “Cô đang làm gì thế?”

Tổng Noãn giật mình ngoảnh lại, thì ra là Trương Thịnh: “Anh làm gì ở đây?” Cô hỏi ngược lại.

“Tôi thả điều!” Trương Thịnh chỉ tay lên bầu trời, quả nhiên có một con điều nhỏ màu đỏ tươi đang bay lượn. Đúng là con nhà giàu, đằng sau có hậu thuẫn nên trong giờ làm việc cũng có thể lên sân thượng thả điều.

“Cô cũng là thực tập sinh à? Vừa trông đã biết chắc lại chịu uất ức chứ gì.” Trương Thịnh tiến lại gần.

Đương nhiên dễ gì cô tỏ vẻ yếu đuối, vội nói cứng: “Người mới chẳng phải ai cũng vậy hay sao? Có gì to tát đâu.”

“Cô bị làm sao, nói tôi nghe thử xem?” Trương Thịnh thu dây, con điều đang lượn trên cao bắt đầu lay động, giống như số mệnh vô định trôi nổi giữa dòng đời.

“Anh muốn nghe à?” Tổng Noãn hỏi, thấy Trương Thịnh tròn mắt áp sát lại gần, cô vội xoay người đi, “Anh giúp được chắc!” Thế gian rộng lớn thế này, vậy mà muốn tìm một chỗ để khóc cũng khó.

“Cô chờ một chút!” Trương Thịnh vội thay thu dây điều lại.

“Chờ cái gì? Đứng xem anh thả điều à? Xin lỗi, tôi còn bận nhiều việc lắm.” Tổng Noãn không ngoảnh lại, anh có hậu thuẫn còn tôi thì không, tôi chỉ muốn tìm một chỗ khóc cho thỏa, khóc xong còn phải tiếp tục đi làm, nào có thời giờ hoài phí cùng anh.

“Ha ha, tôi chỉ muốn cùng xuống với cô thôi mà.” Trương Thịnh đi phía sau miệng lẩm bẩm, thầm nghĩ cô bé này rất giỏi chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bài Học Bắt Buộc Dành Cho Người Mới: Phạm Sai Lầm Phải Chịu Tội Hòn (5)

Các bạn đã từng thấy ai cưỡi ngựa mà đi giày cao gót chưa?

Chu Cách Cách tôi đã từng.

Phu nhân Elise mang theo rất nhiều hành lý, duy chỉ quên một đôi giày phù hợp để đi du lịch. Vừa đến chân núi tuyết Ngọc Long, cô Elise này đã đòi cưỡi ngựa để chụp ảnh. Kết quả là ngựa còn chưa đi được mười bước cô Elise đã không chịu nổi, sổng chết yêu cầu được về khách sạn ngay, Chu Cách Cách đành xuống ngựa trong tiếc nuối, đỡ phu nhân Elise ra xe.

Nghỉ ngơi đến tối, tinh thần phu nhân Elise lại bùng cháy, vị lãnh đạo này bắt đầu trang điểm, chọn quần áo để đi chơi giết thời gian.

Thành cổ Lệ Giang có rất nhiều bar, hai người họ chọn bữa một chỗ cũng tạm gọi là trong sáng, bên trong đang mở bản nhạc “Người anh em ngủ trên giường tôi”.

“Tiểu Chu, cô đúng là khác hẳn, đánh ít son phấn lên trông cũng xinh đấy chứ.” Elise mân mê lọn tóc.

Chu Cách Cách chỉ cười chứ không nói gì, trong lòng thầm nghĩ, cháu giúp cô xách núi hành lý đã mệt muốn chết, thời gian đâu mà trang điểm được chứ.

Elise thấy Chu Cách Cách lặng thinh, tự cho rằng mình đã đoán trúng nỗi lòng của cô gái trẻ, bà ngoắc ngón tay, môi nở nụ cười gian: “Nếu như gặp được cậu chàng đẹp trai nào vừa mắt cô cứ lấy thêm một phòng, không sao đâu, con người tôi rất thoải mái. Đến lúc hoạch toán tôi sẽ không khai ra đâu.”

Chu Cách Cách dờ khóc dờ cười, vội vàng xoa tay: “Hi hi, dạ cháu sợ trai đẹp lắm ạ.”

“Đôi lòng đầy à, cô ngọc!” Elise huých Chu Cách Cách một cái rồi phá lên cười, tiếng cười lanh lảnh vang khắp quán rượu yên tĩnh, khiến mọi người xung quanh giật mình.

Chu Cách Cách chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, vậy mà Elise vẫn tiếp tục buông những lời lẽ khiến kẻ nghe không ít người chết: “Tôi thấy Durex là tốt nhất, cô thì sao?”

Qua mười giờ hơn, Elise đã uống hết một tá Carlsberg, người say mềm mà vẫn gọi phục vụ mang thêm bia lên. Chu Cách Cách chỉ sợ “chị đại” Elise này uống quá nhiều, lại sợ uống thêm sẽ không đủ tiền trả cho đã ý nhị mời phục vụ đi chỗ khác.

Elise nổi giận: “Có công ty nào hẹp hòi như công ty các người không? Trước đây khi ông Chu nhà tôi còn tại vị đã giúp Trần Kiến bao nhiêu vụ? Khi ấy tên nhóc kia thấy tôi là như cháu thấy bà! À ha, giờ thì hay rồi, nay ông Chu thoái lui, không quyền không thế, người ta bắt đầu giờ trò qua cầu rút ván!”

Chu Cách Cách không biết phải ứng đáp thế nào, cô đành cười trừ, coi như thay mặt công ty nhận lỗi với bà ấy. Kết quả là càng ngày càng tệ hơn, Elise thậm chí bắt đầu nổi bão: “Năm xưa to mồm bảo muốn đưa tôi đi du lịch châu Âu, bây giờ thì sao chứ, đây một thực tập sinh theo tôi đến Lệ Giang, vậy có nể mặt nhau không? Tôi không thiếu tiền, phục vụ đâu, cho mỗi bàn một chai Black Label, tôi mời!”

Chu Cách Cách vừa dỗ dành, vừa khuyên nhủ lại vừa xin lỗi, vội vàng đưa “chị đại” này về khách sạn, trong lòng thầm thở dài. Elise nhắm mắt suốt dọc đường choàng tỉnh: “Tiểu Chu, sáng mai hãy về, hai chúng ta là con gái, đi đêm không an toàn đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bài Học Bắt Buộc Dành Cho Người Mới: Phạm Sai Lầm Phải Chịu Tội Hòn (6)

Từ khi bị đá kích, Tống Noãn luôn hoài nghi bản thân mình, cô tự hỏi: Ngoài việc đọc sách, thì cứ thì mầy còn làm được gì?

Hách Mẫn vốn không thích nhận người mới, Tống Noãn lại không có khả năng nên càng khiến Hách Mẫn không muốn giao việc cho cô. Cấp dưới là sai thì cấp trên phải làm lại, thế thì có gì phải phí lời dạy dỗ, tội gì phải rước họa vào thân. Huống chi từ xưa đến nay dạy được trò tốt là thầy chết đói, thời buổi bây giờ khó khăn, ai cũng sợ người ta giành mất chén cơm của mình.

Trong đời mỗi người đều có quý nhân giúp đỡ, có thể nói Uông Tư Viễn chính là một trong những quý nhân của Tống Noãn, khi cô có nguy cơ bị “ghế lạnh” lần thứ hai, Uông Tư Viễn đã kéo cô dậy.

Hàng năm, trước khi các khách hàng bắt đầu bỏ tiền, bộ phận tiêu thụ luôn mở một lễ tri ân khách hàng với quy mô lớn, thật ra chính là muốn bọn họ tập trung lại và vun vén nhiều hơn. Lễ tri ân năm nay do Hách Mẫn chủ trì, Hách Mẫn than khổ với Uông Tư Viễn, tỏ ý một người không thể làm được, khâu tổ chức vừa phiền phức lại vừa nhiều, Uông Tư Viễn chỉ ngay vào Tống Noãn: “O hay, chẳng phải đã tuyển trợ lý cho em rồi đấy thôi!”

Than thở thì than thở, dù thế nào cũng là nhiệm vụ cấp trên giao phó nên chỉ được nhận không được chối từ. Than vãn với cấp trên cũng giống như làm nũng với mẹ kế, chỉ một vừa hai phải để họ biết bạn vất vả là được, bằng không đừng mong giữ được việc!

Hách Mẫn nhận nhiệm vụ với vẻ mặt khổ sở, chuyện đầu tiên cô nàng giao cho Tống Noãn là tìm địa điểm, điều kiện cốt yếu là: phải rộng, phải sang trọng, phải có phong thái, còn phải... rẻ! Kinh phí có hạn, khoản nào có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, ầu cũng là một cách giúp công ty tiết kiệm tiền của nhân viên, giúp cấp trên vui vẻ.

Tống Noãn ngồi bên bàn làm việc bấm số 114 suốt buổi chiều, cô chợt nhận ra muốn ngựa chạy mà không muốn cho nó ăn cỏ là điều tuyệt đối không thể. Phòng tiệc của khách sạn năm sao chỉ phí thuê một tối thôi đã cao không tưởng, ngay đến nước khoáng khách dùng cũng tính bằng mỷ kim, chết tiệt, chẳng phải là khách sạn Trung Hoa hay sao? Không thể ủng hộ cái nơi lệch lạc này, nhất quyết PASS.

Thôi thì tìm khách sạn bốn sao, giá tiền thấp hơn không ít, thế nhưng Trần Kiến – trưởng phòng kinh doanh – vừa nghe xong đã lắc đầu: “Cô đang làm cái gì vậy! Đây là lúc để công ty tỏ rõ thực lực, nhất định phải phô trương thật lớn! Cái gì? Kinh phí quá ít? Chúng tôi không quan tâm, nói ngắn gọn lại là khách được mời đều là đối tác lớn, doanh thu năm nay trông cả vào các cô, khiến họ không hài lòng là làm hao hụt lợi nhuận, đến khi ấy đừng trách phòng tiêu thụ chúng tôi!”

Trên không chi tiền, dưới lại uy hiếp ảnh hưởng đến doanh thu, điều này khiến những người đứng giữa như Hách Mẫn rất đau đầu, cô nàng bèn xúi giục Tống Noãn báo cáo lại với Uông Tư Viễn, hi vọng Uông Tư Viễn có thể ra mặt giúp đỡ.

Uông Tư Viễn bình tĩnh nghe Tống Noãn thuật lại tình hình: “Có chuyện này sao?”

“Dạ phải.”

“Nếu cứ có chuyện các cô lại đến tìm tôi thì các cô làm gì?”

“Em, em...” Tống Noãn không nói nên lời.

“Giờ tôi cho em hai cách, một là tiếp tục tìm địa điểm, nếu năm sao quá đắt mà bốn sao không đủ đẳng cấp, vậy thì phải tìm nơi sang trọng ở đâu? Hai là nếu không tìm ra cách giải quyết khó khăn này, vậy cứ theo trình tự gửi báo cáo đến cho tôi, chứ đừng đến chỗ tôi than thở, được chứ?”

Tống Noãn như người mất hồn, uể oải bước ra khỏi phòng làm việc của Uông Tư Viễn, cô bức dọc nghĩ: Chẳng phải khách sạn năm sao là nơi sang trọng đó sao, tôi chỉ là một thực tập sinh, tiền lương một tháng còn không đủ một chai rượu, một món ăn ở cái nơi xa hoa ấy, tôi làm sao tìm được cách chứ?

Quay về phòng làm việc, Hách Mẫn đang nóng ruột đợi tin: “Trưởng phòng Uông nói sao?”

“Trưởng phòng nói nếu chuyện gì cũng tìm anh ấy thì chúng ta làm gì!” Tống Noãn thật thà thuật lại.

Hách Mẫn ngửa mặt thở dài: “Ôi trời, nếu tôi với cô có cha là ông chủ khách sạn năm sao thì tốt biết mấy.”

Nói đến đây, đầu óc Tống Noãn đột nhiên sáng suốt —— chẳng phải Trương Thịnh có cha là ông chủ đó sao? Tập đoàn Phong Hoa chẳng phải còn có phòng hội nghị Phong Hoa đó sao?

Tống Noãn chợt thấy hối hận, đáng lẽ lần trước cô không nên lạnh lùng với Trương Thịnh như thế, đến bây giờ mới sáng mắt, đừng tưởng rằng người không quan trọng với mình thì được phép lạnh nhạt, thực tế là không thể đắc tội với bất kì ai. Cô suy nghĩ hồi lâu, sau mới quyết định nhờ Chu Cách Cách giúp việc này, ngựa lành phải cứu ngựa què thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Bài Học Bất Buộc Dành Cho Người Mới: Phạm Sai Lầm Phải Chịu Tội Hòn (7)

Dù nói là Chu Cách Cách đến Lệ Giang thể nhưng khe Hồ Khiêu chưa đi, hồ Lô Cô chưa đi, núi tuyết Mai Lý chưa đi, núi tuyết Ngọc Long đã được đến nhưng chưa được leo.

Mỗi ngày cô đều phải theo sau phu nhân Elise, nào là đi dạo những quán bar ở thành cổ, nào là xách túi và tính tiền. Elise đúng là một tín đồ mua sắm, đồ lưu niệm trong tiệm là bạc và phi thủy giả vậy mà vẫn mua hết món này đến món khác, trước khi đi ngủ mỗi ngày còn kiểm kê lại, khiến Chu Cách Cách có cảm giác vị phu nhân này không phải đến để du lịch mà đang đi nhập hàng.

Chuyện càng khiến cô đau đầu hơn chính là mua những thứ này không có hóa đơn, không có hóa đơn thì làm sao quyết toán? Dẫu có nói cũng chẳng ai tin, ai đòi đến Lệ Giang mà mua bạc giả hết gần mười ngàn đồng? Nhất định bên kế toán sẽ nghĩ Chu Cách Cách tham ô công quỹ, sau này sao cô còn mặt mũi ở HY nữa đây?

Chu Cách Cách tuy lớn nhưng lại nhát gan, chỉ dám nhỏ nhẹ khuyên nhủ Elise mua ít lại một chút, lấy lòng một chút, dù gì đến thương xá hoàng gia mua sắm sẽ có hóa đơn. Thế nhưng Elise lại bảo: “Thứ tôi thích đều rất đặc biệt, chỉ có những tiệm nhỏ mới có thôi! Mấy thương xá kia thì có gì hay, chỉ biết lừa dân ngoại quốc với nông dân!”

Không còn cách nào khác, Chu Cách Cách đành vắt óc tạo hóa đơn cho hợp lý, bữa ăn rõ ràng chỉ hết một trăm tám mươi đồng, cô mặt dày yêu cầu chủ tiệm ghi hóa đơn ba trăm; thuê xe nửa ngày hết hai trăm đồng, cô sống chết bắt người ta ghi hóa đơn lên năm trăm, nếu không sẽ không thuê... Trong mắt người khác, Chu Cách Cách hiện rõ là một phần tử điển hình của tầng lớp tham ô công quỹ, thật là mất mặt quá.

Suốt một ngày Chu Cách Cách chỉ chú tâm làm chuyện xấu xa, cảnh sắc Vân Nam diễm lệ nhường nào cũng không có tâm trạng thưởng thức, xem ra du lịch miễn phí cũng không là gì, mục đích có ra sao chẳng quan trọng, chủ yếu là đi cùng ai. Cho dù mỗi ngày chỉ ăn chơi không tốn tiền, nhưng có người bạn đồng hành khó chịu như Elise thật sự khiến Chu Cách Cách nhớ nhà khôn xiết.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Bài Học Bắt Buộc Dành Cho Người Mới: Phạm Sai Lâm Phải Chịu Tội Hòn (8)

Vất vả mãi cũng đến ngày cuối cùng, hôm sau là được quay về Thượng Hải, Chu Cách Cách ngồi trong phòng tính sổ sách, Elise bắt đầu sắc thuốc đông y. Thứ thuốc này được mua từ một hàng dược ven đường, người kê thuốc tự xưng là trung y giả của tộc Miêu, có người nói thuốc này rất tốt cho phụ nữ trung niên, có tác dụng bảo vệ sức khỏe, công hiệu cơ bản giống thuốc cải lão hoàn đồng. Vì thế cho nên Elise không kịp đợi đến khi quay về, phải mượn ngay bình thủy chạy điện để sắc.

Chẳng mấy chốc một thứ mùi lạ ngập tràn trong phòng, vừa chua vừa thối, Chu Cách Cách thầm nghĩ bụng chắc gặp phải lang băm rồi, làm gì có vị của thuốc đông y, toàn là hóa chất. Sau khi thuốc được sắc xong, ngay đến phu nhân Elise coi sắc đẹp hơn tính mạng cũng không dám nếm thử, đã thế còn động viên Chu Cách Cách “thử nghiệm”.

“Hihi, cháu chưa uống thuốc đông y bao giờ, cháu sợ đắng lắm” Chu Cách Cách nhẹ nhàng từ chối.

“Thuốc đông y còn thuốc hơn thuốc tây, muốn sức khỏe dồi dào phải thuốc đông y mới được, cô thấy tôi trẻ trung ra sao rồi đấy, đó là nhờ dùng cao của tiệm trung y cà!” Phu nhân Elise quả là người dùng trung thành kiêm quảng cáo viên cho tiệm trung y.

“Sức khỏe cháu tốt lắm, thôi khỏi... khỏi đi ạ.” Chu Cách Cách sống chết cũng từ chối, thứ thuốc đen thui này uống vào chỉ e lại phiền người khác đưa đi cấp cứu.

Thấy Chu Cách Cách nhất định không uống, Elise dù không hài lòng cũng phải nhắm mắt uống, uống một nửa theo lời dặn của bác sĩ.

“Mùi vị thế nào ạ?” Chu Cách Cách tò mò hỏi.

“Cũng tạm, không quá khó uống.” Elise nói với khuôn mặt khổ sở.

Uống xong chưa được năm phút, Elise phóng như tên khói cung về phía nhà vệ sinh, chẳng bao lâu từ bên trong đã phát ra tiếng ùng ục ùng ục, nghe đâu chừng là tiếng tiêu chảy.

Một lúc sau, Elise mới bước ra, trên khuôn mặt là nụ cười vui mừng: “Này này, Tiểu Chu, cô không uống là thiệt thòi lớn đấy!” Giọng nói kia nhỏ lại, gương mặt lộ vẻ xấu hổ như thiếu nữ mới lớn, “Tôi nói cho cô biết, ban này tôi đi ra toàn thứ màu đen, tất cả đều là độc tố trong người cả đấy, chẳng trách gần đây sắc mặt tôi không tốt gì cả! Lão trung y kia cũng tài thật, tiếc là sáng sớm ngày mai phải về rồi, nếu không nhất định phải mua thêm một ít.” Sau đó tiếp tục đắc ý cười tươi, “Ha ha, cho cô uống mà không uống, giờ muốn cho tôi cũng thấy tiếc! Phải rồi, thuốc này lúc mười hai giờ đêm phải uống đợt nữa, đến lúc đó cô nhớ làm đồng hồ báo thức cho tôi đấy.”

Đồng hồ báo thức mang tên Chu Cách Cách gật đầu lia lịa, thầm nghĩ chỉ cần cô không ép cháu ăn thuốc xỏ thì cháu làm gì cũng được, thậm chí hầu hạ cô cả ngày lẫn đêm cuối cùng này.

Đi du lịch đã mệt, du lịch mà mục đích để nhập hàng còn mệt hơn. Đúng mười giờ hai người cùng tắt đèn đi ngủ, Chu Cách Cách dùng điện thoại di động đặt báo thức lúc mười hai giờ. Kết quả là cô vừa thu thiêu đã bị tiếng đi vệ sinh của Elise đánh thức; vừa chọn mắt lại đã lại bị tiếng động lớn trong nhà vệ sinh khua dậy; lần thứ ba ngủ lại, thì bên tai lại văng vẳng tiếng Elise nói: “Tiểu Chu, cô nghe mà xem, có động!”

Chu Cách Cách mơ màng lắng tai nghe, nghe mãi cũng không thấy gì: “Không có tiếng gì đâu ạ, cô ngủ đi.”

“Không đâu!” Elise nghiêm túc kéo cô dậy, “Thật sự có động mà, hay là có trộm nhĩ, cô mau ra xem thử xem. Biết vậy đã ở lại quán bar, dù gì cũng an toàn hơn, khách sạn nhỏ thế này nói không chừng lại là nơi giết người cướp của!”

Chu Cách Cách không muốn đi, cô thầm rửa trong lòng: Là ai ở khách sạn lớn vài hôm đã gào thét báo muốn ở khách sạn nhỏ cũ hơn cho thú vị? Bắt tôi ra xem á? Tôi không phải cảnh sát cũng chẳng phải bảo vệ, nếu có chuyện gì thật thì dựa vào đâu mà bắt tôi làm vật thể thân?

Đương nhiên là không có chuyện gì. Chu Cách Cách mặc áo ngủ đứng giữa vườn hoa, ngắm bầu trời đầy sao lấp lánh, bầu không khí mát rượi mang mùi vị của núi tuyết thanh thanh, con buồn ngủ nặng nề như biến mất.

Về đến phòng, Elise đã ngủ, còn cát tiếng ngáy khò khò, Chu Cách Cách lại không ngủ được. Cô nằm trên giường, tay đặt dưới đầu, nhắm nghiền chẳng lẽ đây là khởi đầu cho cuộc sống của thực tập sinh sao? Đây là những ngày tháng phải trải qua sau khi tốt nghiệp sao? Đi theo chẳng khác gì kẻ hầu còn phải nhìn sắc mặt người ta? Vì công việc phải làm con làm cháu mặc người ta sai khiến sao? Mẹ nói thật chẳng sai, tìm được công việc tốt không bằng tìm được tấm chồng tốt, phục vụ chồng mình dù gì vẫn tốt hơn hầu hạ người chẳng liên quan.

Lúc này, điện thoại di động vang lên chuông báo đã đến giờ uống thuốc, Chu Cách Cách lay nhẹ Elise: “Người đẹp, đến giờ uống thuốc rồi.”

Elise bị quấy rầy mộng đẹp nên giận dữ nói: “Ồn chết mất, có định để cho người ta ngủ không?”

Không uống thì thôi, uống xong lại đi WC không biết bao nhiêu lần, Chu Cách Cách quay về giường, chẳng bao lâu đã thiếp đi.

Không biết đã ngủ được bao lâu, Chu Cách Cách được đánh thức bằng một cái tát, cô vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt đầy nếp nhăn khi chưa trang điểm của Elise đang dán sát về phía mình, cô sợ giật nảy mình: “Có chuyện gì thế ạ?”

“Con bé vô lương tâm này, sao lại không gọi tôi uống thuốc? Cô sợ tôi xinh đẹp quá, ra ngoài người ta chỉ ngắm tôi mà không thèm nhìn đến cô chứ gì!” Elise hung hăng trách móc bằng giọng đùa cợt.

Chu Cách Cách không nói gì, trong lòng tự thì: Gái này nhất định phải gả cho người có tiền, đến khi ấy chưa biết ai hầu hạ ai!

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Bài Học Bắt Buộc Dành Cho Người Mới: Phạm Sai Lầm Phải Chịu Tội Hòn (9)

Trước khi lên máy bay, Trần Kiến gọi điện thoại cho Chu Cách Cách hỏi thăm tình hình: “Sao rồi Tiểu Chu? Cô Kiều có hài lòng không?”

Tiểu Chu quay sang nhìn vị lãnh đạo nữ đang chăm chú vẽ mi, cô bèn đứng dậy đi ra chỗ xa hơn, nhỏ nhẹ báo lại: “Trưởng phòng Trần, cô Kiều nói chồng cô ấy rút lui rồi, công ty chúng ta chơi trò qua cầu rút ván.”

Trưởng phòng Trần cười to: “Qua cầu rút ván? Nực cười! Sang xong đương nhiên phá nhỏ đi, bảo dưỡng một cây cầu tốn biết bao nhiêu tiền ấy chứ. Huống chi phía trước còn rất nhiều con sông, còn phải xây rất nhiều cầu khác! Khkhkh sao đâu, đừng bận tâm làm gì.”

Chu Cách Cách nghe xong chợt rùng mình: Trời ạ, công việc này sao thực tế quá đối.

Sau ba tiếng trên máy bay, cuối cùng cũng về đến Thượng Hải. Chu Cách Cách cố gắng nhét hết hành lý của Elise vào cốp xe, vừa định nghỉ ngơi để hít thở thì lại nhận được điện thoại cầu cứu của Tống Noãn: “Mấy với cậu chàng Trương Thịnh cùng phòng có quen biết không?”

“Cũng có.”

“Tao phải tìm nơi tổ chức lễ tri ân khách hàng cho phòng tiêu thụ bên mày, tao lên mạng thì thấy công ty Phong Hoa có một phòng hội nghị rất tuyệt, gọi điện đến hỏi thì người ta bảo chỉ dành cho hội viên, không tiếp người ngoài. Cha của Trương Thịnh chẳng phải là cổ động của Phong Hoa đó sao, nhất định cậu ta có thể giúp được.”

“Tao gửi số di động của cậu chàng cho mày, mày tự gọi lấy đi, tao đang bận làm ‘culi’ bóc xép rồi!”

“Áy, đừng cúp máy, tao còn chưa nói hết, tao đã từng gây sự với tên đó, còn mặt mũi nào mà nhờ người ta!”

“Mày gây sự gì thế, chẳng lẽ mày thù người giàu có à?”

“Chuyện này dài dòng lắm, sau này rồi tao kể mày nghe, bây giờ mày giúp tao điện thoại cho tên đó đi đã.” Tống Noãn cường điệu, “Trước khoan đề cập đến tao, cứ bảo hần mày có việc muốn nhờ hần giúp là được.”

“Biết rồi biết rồi.” Chu Cách Cách xuôi theo.

Sau khi ngắt máy Chu Cách Cách lập tức gọi cho Trương Thịnh, Elise đứng bên cạnh thấy cô gọi mãi không xong, khuôn mặt tỏ rõ sự giận hờn, Chu Cách Cách biết phu nhân Elise không vui, thăm nghĩ cháu theo cô mấy ngày làm biết bao nhiêu chuyện, chẳng lẽ một chút tự do gọi điện thoại cũng không có? Cho nên cô ý hỏi Trương Thịnh rất to: “Nghe nói công ty của cha cậu có một phòng hội nghị lớn đúng không? Phòng tiêu thụ chúng ta muốn tổ chức lễ tri ân khách hàng, cậu lo vụ địa điểm này giúp có được không... Không phải do tôi phụ trách, tôi hỏi giúp cô bạn thôi, cô ấy cũng là thực tập sinh... Sao cơ? Được á! Cậu không hỏi ý cha cậu đã à? Trời ạ, cậu thật xấu xa, hóa ra bên cạnh bọn tôi là cậu chủ nhỏ của công ty lớn giấu mình ư! Tôi thay bạn cô bạn thân cảm ơn cậu!”

Chu Cách Cách không ngờ lại đơn giản đến thế, cô đặc ý gọi cho Tống Noãn: “Trưởng phòng Trần bên tao từng nói, đã là người đi làm, thứ nhất không được đến muộn; thứ hai phải giao thiệp rộng; thứ ba phải tin tưởng vào bản thân. Mày xem mày đi, đã chậm trễ còn không tin vào bản thân, mày mà mày còn có tao đây! Địa điểm lo xong rồi, Trương Thịnh bảo mày báo thời gian cụ thể, số người tham dự, tiêu chuẩn đại tiệc cho anh ta, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc làm ăn chính của bên đó là được, tổ chức xong cũng chỉ lấy giá gốc thôi.”

“Trời ơi trời ơi!” Tống Noãn mừng đến không biết nói gì, “Hôm nay tao thật sự đã được sáng mắt, những việc tưởng chừng như khó khăn với người trẻ, đổi lại nếu bản thân là một người có tiền, có quyền, có hậu thuẫn thì chỉ cần một cú điện thoại. Chu Cách Cách, mày giỏi quá, tuy mày không tiền không thế cũng không có hậu thuẫn, thế nhưng mày giao thiệp tốt, cậu công tử họ Trương này biết đâu chừng đã để ý mày, nếu không sao lại dễ dàng đồng ý

như thế?”

“Nói không chừng là đề ý mày ấy! Này, Tống Noãn, tao nói mày nghe, đừng hơi một tí là giờ tính tiểu thư gây cái này gây cái kia, đặc biệt là đối với Trương Thịnh, nhất định phải chào đón bằng khuôn mặt tươi cười, đối xử bằng lễ nghĩa. Vì sao? Vì vào xã hội cần nhất là quan hệ rộng! Quan hệ rộng sẽ mang đến lợi ích và hiệu quả kinh tế!”

Chu Cách Cách ngắt máy, Elise bắt đầu tiến lại gần: “Tiểu Chủ, hóa ra cô quen biết con trai của tổng giám đốc Trương ở tập đoàn Phong Hoa à? Hôm nào đưa cậu ấy đến nhà chúng tôi chơi nhé, công ty mời ông Chu nhà tôi làm việc lại muốn hợp tác với công ty Phong Hoa ấy mà!”

Chu Cách Cách mỉm cười gật đầu, trong lòng thì thầm nhủ: “Cô cứ nằm mơ đi ạ!”

Phản ứng của Elise khiến Chu Cách Cách hiểu được rằng, quan hệ cộng đồng rất quan trọng, thậm chí có thể biến cáo thành hổ, biến cò thành đại thụ.

“Tìm được công việc tốt không bằng tìm được một tấm chồng tốt, mẹ đã bảo con rồi, lập gia đình coi như được đầu thai lần thứ hai, lần đầu tiên không thành, đương nhiên không thể trách con, đều là ý của mẹ và cha con cả. . . Nhưng lần thứ hai phải nắm chặt cơ hội! Con phải biết mẹ phí công nói những lời này để làm gì, tất cả cũng đều vì đời con đời cháu của con, con gả cho người tốt thì không cần cố gắng cũng được hưởng phúc!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Gặp Mặt Người Giàu Có Khiến Cô Động Lòng U? (1)

Việc đầu tiên mà Chu Cách Cách làm sau khi quay về Thượng Hải là cùng Tống Noãn đi tìm Trương Thịnh, Tống Noãn rất ngượng trước mặt Trương Thịnh, cô cứ suy nghĩ mãi không biết có nên nói lời xin lỗi hay không, hôm ấy tâm trạng cô không tốt, không phải cố ý nhắm vào anh ta. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, người ta không nhắc đến, mình cố giải thích không chừng lại hóa vụng.

Lúc Tống Noãn còn đang khó xử thì Trương Thịnh đã cười ha ha, chủ động nắm tay cô: “Không cần nói xin lỗi, tôi người lớn nên đại lượng lắm, trong bụng tể tướng cũng có thể chèo thuyền đấy!”

*Trong bụng tể tướng cũng có thể chèo thuyền: ý chỉ người đối nhân xử thế rộng lượng, giàu lòng nhân từ.

Tống Noãn thờ phào, trong lòng nhẹ nhõm đi nhiều, cô đùa lại: “Ha ha, tôi đã thấy rồi, quả là cái bụng không nhỏ.”

Trương Thịnh cố tình khoa trương tỏ vẻ đau lòng: “Cô Tống à, độ lượng và bao tử là hai khái niệm khác nhau đấy.”

“Mặc dù là hai khái niệm nhưng vừa đối lập lại vừa thống nhất, bao tử càng to thì mới càng chứa được nhiều khoan dung chứ.”

“Phải, ngoài độ lượng còn có lực lượng.”

Chu Cách Cách ở bên cạnh trêu ghẹo: “Mạn phép hỏi một câu, hai người đang liếc mắt đưa tình với nhau đấy ư?”

Bọn họ nhìn nhau, mặt Tống Noãn đỏ bừng, Trương Thịnh cũng ngượng ngừng nhưng vẫn lên tiếng bác bỏ: “Việc gì bọn tôi phải liếc mắt đưa tình, bỏ qua luôn giai đoạn ấy đi, nhanh chóng chuyển sang ‘vừa mắt’.”

Tống Noãn nghe vậy làm bộ như muốn đánh cậu ta, Trương Thịnh nói: “Ấy ấy, nói đúng lại còn đánh người ta.”

Sau khi xong việc, ba người họ vui vẻ cùng đến xem nơi tổ chức hội nghị Phong Hoa. Đến nơi, từ phía xa còn chưa dừng hẳn đã có người phục vụ đến đợi sẵn ở cửa xe, chuẩn bị giúp thiếu gia họ Trương mở cửa lớn. Không ngờ cậu Trương còn nhanh hơn, một bước xuống ngay, một tay mở cửa một tay chống lên trần xe, giúp các cô gái xuống xe với dáng vẻ phong độ.

Nơi tổ chức hội nghị Phong Hoa quả không hổ danh, phòng ốc được trang trí phong theo những cung điện châu Âu, trần nhà cao vút, tranh trang trí khổng lồ. . . Thâm long dễ dàng tạo cảm giác hư ảo, giống như đang trong câu chuyện cổ tích. Tống Noãn và Chu Cách Cách như một người vô danh diện kiến người địa vị cao, cái cảm giác giống cô bé lọ lem lần đầu bước vào hoàng cung.

“Nhanh nào, lên lầu thôi.” Trương Thịnh gọi vang từ phía trước.

Tống Noãn lướt nhẹ trên tay vịn cầu thang trắng nhẵn nhụi khiến vừa tiếp xúc đã thấy tò mò, cô khẽ hỏi Chu Cách Cách: “Mày nói xem tay vịn này làm bằng thứ gì?”

Chu Cách Cách cũng thử chạm vào, hoài nghi nói: “Liệu có phải là ngà không? Tao không biết, mày nghĩ là thứ gì?”

“Tao đoán là sợ người.” Tống Noãn đáp trả.

“Thôi thôi, mày đừng nói nữa, nghe ghê chết đi được!” Chu Cách Cách vội rút tay lại như bị điện giật.

Trong phòng họp nhỏ ở tầng hai, Tống Noãn lại gặp tổng giám đốc Trương của Phong Hoa, cũng chính là cha của Trương Thịnh. Nhân lúc vào phòng rửa tay, cô bèn thuật lại chuyện nhận nhầm người khi đến công ty Phong Hoa cho Chu Cách Cách nghe.

Sau khi nghe xong, Chu Cách Cách nói: “Hình như mày rất có duyên với cha con nhà họ đấy.” Nói xong, ngay đến bản thân Chu Cách Cách cũng cảm thấy vị chua trong giọng mình.

Việc bàn bạc tương đối thuận lợi, tiêu chuẩn của buổi tiệc rất cao, tổng giám đốc Trương lại đưa ra một cái giá khá thấp, còn nhận cung cấp hoa tươi, thẻ tên và băng-rôn.

Khuôn mặt bọn họ đỏ bừng như hai cô học trò nhỏ, ngoài lời cảm ơn không nói thêm được gì. Tổng giám đốc Trương ôn tồn bảo: “Dù gì giám đốc bên ấy cũng là chỗ quen biết với bác, thế nên mới gửi gắm Trương Thịnh sang bên ấy rèn giũa. Chẳng nhóc này được nuông chiều từ nhỏ, sau lần gặp Tống Noãn lần trước bác đã dạy dỗ lại nó, điều kiện tốt hơn người khác thì càng phải quý trọng công việc mà làm cho tốt, sau khi học hỏi được kinh nghiệm thì về giúp đỡ gia đình. Thế nhưng nó giỏi quá, chín giờ đi làm mười giờ mới đến, năm giờ tan tầm bốn giờ đã về đến nhà. Hai đứa các cháu vừa nhìn đã biết ngay là những cô bé ngoan, sau này nhớ giúp đỡ nó bỏ đi những thói quen xấu!”

Tống Noãn và Chu Cách Cách liếc nhìn nhau, thầm nghĩ những lời này là đang phê bình con trai mình hay đang ám chỉ xuất thân không giống bình thường của công tử nhà họ? Tống Noãn không nói gì, Chu Cách Cách thì khéo léo đáp: “Tổng giám đốc Trương, thật ra Trương Thịnh rất có năng lực, sau này nhất định sẽ là phụ tá đắc lực giúp bác. Chúng cháu là thực tập sinh, sau này chưa biết có thể trụ lại ở HY hay không! Mong bác giúp bọn cháu nói tốt vài câu với cấp trên ạ.”

Tổng giám đốc Trương cười lớn: “Ha ha ha, cô bé này rất biết ăn nói đấy. Việc này cứ để bác! HY không cần cháu thì cánh cửa Phong Hoa luôn rộng mở!”

Sau lần gặp gỡ này, Tống Noãn phát hiện tính tình Trương Thịnh rất trẻ con, có thể vì hôm đầu tiên xuất quá khoa trương, thêm vào đó trưởng phòng Trần luôn nể nang khiến các thực tập sinh khác đều coi cậu ta là người ngoài, trong mọi việc luôn nhường một bước, kính nhi viễn chi, giữa tình cảnh như vậy hẳn cũng thấy cô đơn nên cậu chàng mới lên sân thượng thả điều.

Về phần Trương Thịnh cũng bắt đầu quan tâm đến Tống Noãn, anh cảm thấy cô gái này rất đặc biệt, nhiều lúc lạnh lùng lắm khi lại hòa nhã, khi thì khóc như mưa lúc thì tươi cười như đào nở, lặng lẽ như chú thỏ con thấy động là bỏ chạy, quả là một câu đố khó tìm lời giải.

Sau khi đưa các cô gái về nhà, Trương Thịnh thấy vẫn còn sớm sẵn lại chưa muốn về bèn đến quán bar giải trí. Một cậu trai trẻ trung độc thân uống rượu trong quán một mình, yếm oanh chẳng chịu đơn côi luôn đến quây rầy:

“Anh đẹp trai ơi, uống với em một ly chứ?”

“Ngài có cần phục vụ không?”

“Anh à, một mình anh không thấy cô đơn sao?”

Mới vừa đuổi một cô váy đen đã lại đến một cô quần trắng, “Hi!”

Trương Thịnh cảm thấy quá phiền phức, anh lấy ra một tờ tiền màu đỏ, đặt lên bàn: “Ngồi xuống, uống rượu, yên lặng một chút!”

Cô gái kia sững sốt, sau khi kịp thích ứng bèn gọi một ly “hồng phấn giai nhân” [1], chán nản gấp tờ tiền thành chiếc thuyền con.

Cuối cùng bên tai cũng yên ắng, ánh mắt Trương Thịnh mờ đi, dường như anh đang thấy khuôn mặt tươi cười của Tống Noãn, đôi mắt sáng ấy như muốn xuyên thấu lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Gặp Mặt Người Giàu Có Khiến Cô Động Lòng U? (2)

Vì Chu Cách Cách cực khổ theo phu nhân Elise đi Lệ Giang một tuần, trưởng phòng Trần đặc cách cho cô nghỉ một ngày, thấy thời tiết khá tốt, Chu Cách Cách muốn về nhà một chuyến lấy ít quần áo, cho nên sau khi rời khỏi nơi tổ chức hội nghị Phong Hoa, cô bèn lên tàu điện ngầm trở về nhà.

Vừa bước vào cửa, mẹ Chu Cách Cách đã vội lấy ra một xấp ảnh của mấy cậu trai: “Cách Cách, con xem mấy tấm ảnh mẹ đã chọn giúp con này, có

hợp không?”

Chu Cách Cách liếc qua rồi ưỡn oai đáp: “Con một muốn chết rồi, để mai con xem nhé.”

“Con xem một tí đi, điều kiện của bọn họ rất tốt đấy. Con nhìn cậu này xem, cao một mét tám, mẹ làm ở bệnh viện, cha làm ở tòa án; còn cậu này nữa, mẹ là giáo viên, cha là thương nhân xuất khẩu trời trang trẻ em, nhà có cả biệt thự...”

“Có biệt thự thì sao ạ, lỡ như tay vịn cầu thang của biệt thự nhà người ta làm từ xương người thì sao?” Qua lần thăm hội sở Phong Hoa, Chu Cách Cách đã được mở rộng tầm mắt, cô chẳng màng đến kẻ có tiền.

“Con bé này hôm nay làm sao thế, con nhìn nhà chúng ta xem, rộng chỉ bằng cái chuồng bò câu, người ta có biệt thự con còn chê nữa?” Mẹ Cách Cách cụt hứng. “Tìm được công việc tốt không bằng tìm được một tấm chồng tốt, mẹ đã bảo con rồi, lập gia đình coi như được đầu thai lần thứ hai, lần đầu tiên không thành, đương nhiên không thể trách con, đều là ý của mẹ và cha con cả... Nhưng lần thứ hai phải nắm chặt cơ hội! Con phải biết mẹ phí công nói những lời này để làm gì, tất cả cũng đều vì đời con đời cháu của con, con gả cho người tốt thì không cần cố gắng cũng được hưởng phúc!”

“Được rồi được rồi, suốt ngày lập gia đình lập gia đình, con gái mẹ không phải quốc sắc thiên hương, chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa, để gì mấy cậu ấm nhà giàu vừa mất con?” Chu Cách Cách không nhin được nữa, “Hơn nữa chỉ ở biệt thự đã được gọi là cậu ấm rồi sao? Mẹ à, con không muốn nói thế này nhưng chắc mẹ chưa từng gặp người giàu có, hôm nay con và Tống Noãn đến hội sở của một ông chủ lớn, nơi ấy mới đúng là xa hoa!” Chu Cách Cách kể lại chuyện hôm nay cho mẹ mình nghe.

Mẹ Cách Cách vừa nghe đã nóng ruột đập bàn: “Ôi cái con bé này sao lại ngốc như thế nhỉ? Sao con có thể giới thiệu cậu Trương... tên gì nhỉ, Trương Thịnh kia cho Tống Noãn? Bọn con đều là thực tập sinh, nói chung cũng hiểu nhau, lỡ như người ta cũng vừa mất, vậy thì con đâu được gì! Con cũng thấy rồi đó, điều kiện thẳng bé tốt như thế, chao ôi...”

“Ôi, mẹ này, mẹ đang nói gì thế? Giới thiệu quen biết thôi mà, đâu phải làm bà mai bác cầu làm mối đâu. Hơn nữa Tống Noãn là bạn thân của con, môn tiếng Anh cấp sáu con thi đỗ cũng nhờ nó giúp con phụ đạo.” Chu Cách Cách phản đối.

“Con bé này, giữa bạn cùng lớp thì có bạn thân, giữa đồng nghiệp với nhau thì không có đâu con ạ. Con còn trẻ, chưa có kinh nghiệm xã hội, nghe lời mẹ đi, sau này làm gì cũng phải cân nhắc! Còn nữa, cố gắng tiếp xúc với Trương Thịnh nhiều hơn đi, cứ cho là không yêu, làm bạn với người có tiền vẫn tốt hơn với người không mang lại lợi lộc gì!” Mẹ Cách Cách nghiêm nghị đem kinh nghiệm xã hội truyền đạt cho con gái, mong con gái mình sống trên đời không phải đi lỏi quanh co.

“Mẹ, lý luận gì mà buồn cười thế này! Không nghe không nghe nữa, con đi ngủ đây!” Chu Cách Cách bịt lỗ tai ngã nhào lên giường, song mãi lâu sau vẫn chưa ngủ được. Có cảm giác như vừa chớp mắt thì chuông báo điện thoại đã vang lên, nếu muốn đến muộn thì phải đi sớm hai tiếng rưỡi.

Sáng sớm sáu giờ mười lăm phút, Chu Cách Cách xách theo túi lớn túi nhỏ, chen chúc lên xe buýt. Trên xe đều là người đi làm, không thiếu những nhân viên vai đeo túi hàng hiệu, họ đều có điểm chung là khuôn mặt tiêu tụy và đôi mắt buồn ngủ, dường như đứng đầu cũng có thể ngủ được. Chu Cách Cách thấy lạnh người: Dù tìm được việc thì sao? Dù lương một tháng mấy ngàn có thể mua túi xách LV nhưng chẳng thể mua nổi một căn phòng nửa mét vuông, đây là cuộc sống mình muốn sau này sao? Thật đáng sợ! Chín giờ làm sáu giờ xuất phát, năm giờ tan tám tám giờ về đến nhà! Nếu tăng ca thì sao đây? Tăng ca thì ở lại phòng làm việc, nếu không vừa về đến nhà rửa mặt, đánh răng đã lại đến giờ đi làm mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Gặp Mặt Người Giàu Có Khiến Cô Động Lòng U? (3)

Ngày hôm sau khi đi làm, Tống Noãn nóng lòng muốn báo tin tốt về phòng hội nghị Phong Hoa cho Hách Mẫn biết.

“Thật tốt quá, tốt quá rồi, không ngờ em lại có khả năng như thế, lợi hại quá!” Hách Mẫn rất vui vẻ, thậm chí còn nở nụ cười tươi tắn chân thành với Tống Noãn.

Từ khi vào thực tập đến hôm nay, đây là lần đầu tiên Tống Noãn thấy Hách Mẫn cười rạng rỡ đến thế, thật sự khiến cô vừa mừng lại vừa lo. Cô cũng ngộ nghĩnh vui theo, còn khiêm tốn nói: “Việc này cũng thật may mắn, bạn thân của em quen biết với Trương Thịnh, à, anh chàng này lại chính là con trai của tổng giám đốc Trương của Phong Hoa, thực tập ở phòng tiêu thụ.”

“Ồ, thế à? Vậy phải cảm ơn người ta rồi! Nếu vậy thì em nói bạn em mời Trương Thịnh dùng cơm đi, chị đãi, cảm ơn không thể chỉ nói miệng được!” Hách Mẫn càng hào hứng, “Định sẵn không bằng bắt ngờ, tối nay đi luôn đi.”

“Không thành vấn đề, em sẽ gọi cô ấy ngay!” Thấy Hách Mẫn hồ hởi như thế, tự nhiên nhiệt tình trong Tống Noãn cũng tăng lên, cô lấy di động ra gọi cho Chu Cách Cách: “Cách Cách, chuyện phòng hội nghị nhờ mày cả, cấp trên của tao còn khen tao nữa đấy! Tối nay chị ấy muốn mời mày và Trương Thịnh dùng cơm, được không? Ha ha, mày thì chắc không sao rồi, giúp tao hỏi Trương Thịnh nhé?”

Thế nhưng điều khiến Tống Noãn bất ngờ chính là, phản ứng của Chu Cách Cách bình thản khác thường: “À, giờ tao đang bận, lát nữa tao hỏi anh ta rồi báo với mày.”

Chu Cách Cách gác máy, thật ra cô không hề bận, chỉ có điều khi nghe giọng Tống Noãn vui vẻ như thế, cảm giác trong cô rất phức tạp, cô không hề thấy vui khi bạn thân mình được khen ngợi, trái lại còn cảm thấy chua chát. Trương Thịnh ngồi ở phía đối diện nhưng Chu Cách Cách cũng không hỏi anh ta xem buổi tối có thể đi hay không, mười phút sau cô nhắn tin cho Tống Noãn: Tối nay Trương Thịnh bận ăn tối với gia đình, hôm nay tao cũng có việc, mẹ tao muốn tao về giúp bà ấy dọn quần áo.

Buổi tối, một mình Tống Noãn quay về ký túc xá, cô chợt thấy cô đơn. Bốn cô gái cùng ở ký túc xá nữa, sớm tối có nhau trong suốt bốn năm, bây giờ đều đang đi thực tập, một người ở Thẩm Quyển, một người ở Bắc Kinh, chỉ có Tống Noãn và Chu Cách Cách ở Thượng Hải, thi thoảng trò chuyện với nhau trên MSN, ai nấy đều than khô, trong bản lưu cuộc trò chuyện, đa phần đều là những lời than vãn bất mãn, ai ai cũng mong tìm được một công việc tốt, sau lại nói không muốn làm việc nữa.

Lúc này, mẹ Tống Noãn gọi điện đến, nói với giọng kì lạ: “Con gái, mấy hôm nay mẹ với cha mày ngủ không yên, cứ nghĩ mãi hồi Tết mày quay lại Thượng Hải gấp như thế, có phải có bạn trai rồi không? Mày khai thật với mẹ đi, mày cũng lớn rồi, hợp thì cứ tiến tới.”

Tống Noãn dờ khóc dờ cười: “Con nóng lòng quay lại đây vì muốn tìm việc mà, làm gì có bạn trai!”

“Thế à ——” Mẹ Tống Noãn kéo dài giọng, nghe như vừa thờ phào nhẹ nhõm, sau lại tỏ vẻ đáng tiếc căn dặn, “Tống Noãn, mẹ nói cho mày biết, tìm bạn trai nhất định phải tìm người yêu mình, đừng tìm người mình yêu. . .” Điện thoại bị cha Tống Noãn giật đi, thầy Tống ở đầu bên kia nghiêm túc nói: “Con gái, phụ nữ trong tình yêu cảm lên được phải bỏ xuống được, dừng lại được thì cũng phải bỏ đi được, cần nhất là phải giữ được sự tự tôn tự trọng của mình!”

“Được rồi, cha à, đợi con quay về rồi giảng một khóa đạo đức cũng chưa muộn, thôi, con không nói nữa.” Tống Noãn cúp máy, bảy giờ mới phát hiện trong lúc trò chuyện với cha mẹ thì có tin nhắn gửi đến, mở ra xem thì thấy là của Trương Thịnh: “Đã ngủ chưa?”

Tống Noãn hơi ngạc nhiên, cô tự vấn trong chốc lát rồi trả lời lại một câu vô thưởng vô phạt: Chưa ngủ nhưng cũng sắp rồi.

Chẳng mấy chốc đã có tin nhắn lại: Tôi về nhà một mình chán quá, ngày mai cùng đi ăn cơm có được không?

Tống Noãn lại một phen kinh ngạc, chẳng phải anh ta ăn tối với gia đình sao? Cô cảm thấy có điều gì đó không đúng, thế nhưng vấn đề nằm ở đâu cô lại không nghĩ ra. Suy nghĩ mãi, cuối cùng Tống Noãn nhắn lại: “Được, tôi cũng đang định mời cậu và Chu Cách Cách cùng đi ăn, cảm ơn hai người đã giúp tôi. Tôi ngủ đây, 88.

Nhưng cô nào ngủ được, trong lòng tự hỏi mãi, rốt cuộc tên kia đang giờ trò quý gì? Không phải anh ta thích mình đấy chứ? Dù Tết vừa qua Tống Noãn đã lập chí tìm được công việc tốt, lấy được người chồng tốt, tốt ở đây chỉ cần người tốt là được, có nhà thì càng tốt hơn, có xe nữa là tuyệt vời nhất, cô chưa từng nghĩ hay mong gả vào nhà giàu có. Truyện cổ tích về cô bé Lọ Lem ở thời đại coi trọng môn đăng hộ đối này sẽ mãi chỉ là cổ tích mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Gặp Mặt Người Giàu Có Khiến Cô Động Lòng U? (4)

Phòng tổ chức hội nghị được giải quyết xong, những vấn đề khác cũng dễ dàng hơn, về phần chuẩn bị cũng được tiến hành đầu vào đấy, mọi chuyện đều thuận lợi.

Hiện tại có thể nói Hách Mẫn thừa diu dàng với Tống Noãn, cô nàng mỉm cười chỉ đạo cô bảo Trương Tam gọi điện cho Lý Tứ yêu cầu gửi bưu phẩm, có thể nói các hạng mục phức tạp của lễ tri ân này, 80% là do Tống Noãn giải quyết.

Trong cuộc họp thường kỳ của phòng, Tống Noãn luôn âm thầm lấy làm vui, bởi trong cuộc họp sẽ chọn ra nhân viên có biểu hiện xuất sắc mỗi tuần, bản thân cô là người mới, nhận được lời khen và sự khẳng định từ cấp trên còn quý hơn cả phần thưởng vật chất.

Uông Tư Viễn cất tiếng: “Tuần này người có thành tích đáng để nhắc đến là Hách Mẫn, mọi công việc chuẩn bị cho lễ tri ân khách hàng đều hoàn thành xuất sắc. Vì kinh phí có hạn nên ngay từ những bước đầu tiên đã gặp không ít khó khăn, tôi cũng biết qua, thế nhưng Hách Mẫn không hề từ chối nhiệm vụ được giao, cũng không đề nghị với tập toàn cấp thêm kinh phí, cố gắng giải quyết tốt mọi trở ngại, liên lạc với bên tổ chức hội nghị của Phong Hoa để thực hiện. Đây không chỉ tiết kiệm chi phí cho tập toàn, còn thắt chặt thêm mối quan hệ tốt đẹp giữa chúng ta và Phong Hoa, rất xuất sắc, rất đáng khen. . .”

Lúc vừa bắt đầu, Tống Noãn còn vui trong lòng, nghe xong cô mới sực tỉnh, không ngờ việc lần này như chẳng liên quan đến cô? Quay sang nhìn Hách Mẫn, cô nàng đang mỉm cười tiêu chuẩn đầy nữ tính của nhân viên nữ, khuôn mặt thản nhiên, không hề thấy thẹn thùng.

Tổng Noãn ngồi không yên, cô rất muốn đứng dậy nói rằng: “Trường phòng Uông, nơi tổ chức là do em tìm, hoa tươi cũng do em lo, phần trang trí cũng em giải quyết...” Nhưng nhiên vì là người mới, cô nào có gan thốt ra những lời này.

Ngày hôm nay thật u ám, Hách Mẫn cũng nhận thấy điều này nên chẳng giao bất kì nhiệm vụ nào cho Tổng Noãn, để cô ngồi một mình nơi góc phòng với nỗi u sầu.

Lúc gần đến giờ tan sở, Trương Thịnh gọi Chu Cách Cách: “Lát nữa đừng về sớm, tôi mời cô ăn cơm.”

Chu Cách Cách thoáng ngạc nhiên, trái tim nhỏ đập mạnh, mừng rỡ đáp: “Được.”

Xong việc, Trương Thịnh và Chu Cách Cách cùng đi thang máy, khi đến quầy lễ tân ở tầng một, Trương Thịnh dừng bước: “Chúng ta ở đây đợi Tổng Noãn một lát.”

Lúc này Chu Cách Cách mới biết, thì ra bữa cơm này còn có Tổng Noãn, cô có hơi thất vọng. Năm phút sau, mắt Trương Thịnh sáng lên, Chu Cách Cách ngoảnh đầu nhìn thì thấy Tổng Noãn đang xách túi bước ra từ thang máy. Lòng Chu Cách Cách se lại, cô biết rằng bản thân chỉ là khách trong bữa cơm này mà thôi, cô miễn cưỡng nở nụ cười với Tổng Noãn, một câu chào xã giao được cất lên: “Mới xong việc à?”

Trương Thịnh đến tầng hầm lấy xe, hai cô gái lặng lẽ đứng đợi ở cửa, mới một ngày không gặp Chu Cách Cách, Tổng Noãn đã cảm thấy giữa hai người có sự xa cách, thứ cảm giác này thật khó chịu.

Chẳng mấy chốc Trương Thịnh đã lái xe đến, cửa lên ghế ngồi cạnh tài xế vừa vận động ngay trước mặt Tổng Noãn, anh cười bảo: “Lên xe đi!”

Chu Cách Cách liếc nhìn Tổng Noãn rồi mở cửa phía sau bước lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Gặp Mặt Người Giàu Có Khiến Cô Động Lòng U?(5)

Cũng may Trương Thịnh là một chàng trai hoạt bát, anh vừa nghe Tổng Noãn gặp chuyện đã tức giận tỏ thái độ bất bình: “Cấp trên của cô đúng là kém cỏi, dựa vào đâu mà đòi hưởng công lao của cô chứ? Họ như vậy sau này còn ai dám giúp!”

Chu Cách Cách nghe xong đã thấy khó chịu, nếu cô nhớ không nhầm thì đây không hoàn toàn là công lao của một mình Tổng Noãn, nghiêm túc mà nói thì công của Trương Thịnh lớn nhất, của cô thứ hai, sau cùng mới là Tổng Noãn! Kết quả là người được khen ngợi là Hách Mẫn chứ không phải Tổng Noãn, người phải chịu uất ức trong phiên họp định kỳ cũng là Tổng Noãn, người được Trương Thịnh an ủi cũng không ai khác ngoài Tổng Noãn, còn mình thì sao nhỉ? Chu Cách Cách thấy lòng mình lạnh lẽo, cô hối hận vì đã giúp Tổng Noãn, song chỉ một giây sau cô đã hối hận và xấu hổ, vì sao bản thân lại biến thành con người hẹp hòi như thế? Thật đáng sợ!

Bữa cơm hôm nay Chu Cách Cách rất kiệm lời, Tổng Noãn cũng lờ mờ đoán ra được lý do khiến Cách Cách không vui. Cô vội đổi chủ đề: “Không nói nữa, dù gì phận thực tập sinh cũng phải chịu thiệt thòi, làm sai thì bị mắng, làm tốt thì công lao cũng chẳng về mình.”

Trương Thịnh vừa nghe vậy đã không vui: “Dựa vào đâu mà làm vậy? HY có gì đặc biệt chứ, cùng lắm thì không làm nữa. Thực tập chỉ nhận được sáu trăm, đã vậy còn bị người ta lấn lướt, đúng là bất công!”

Lời vừa nói ra đã hóa giải sự ngượng ngùng giữa Tổng Noãn và Chu Cách Cách, hai người như ngầm hẹn ước, liên hợp công kích cậu công tử này: “Anh có thể bất cần, chúng tôi mà bất cần thì lấy gì ăn đây?”

“Phải đó phải đó, không qua kỳ thực tập thì sao có thể được vào chính thức? Bây giờ là sáu trăm, tương lai sẽ là sáu ngàn đấy! Nhưng nhiên dù có là sáu mươi ngàn đi nữa thì đại thiếu gia như anh cũng chẳng để vào mắt. Chúng tôi thực tập vì miếng cơm manh áo, anh đến thực tập cho vui thôi đúng không?” Chu Cách Cách chua ngoa đã kích.

Trương Thịnh vội đáp: “Tôi không phải có ý này, ý tôi là... Thực tập sinh chịu thua thiệt quá.”

“Không chịu thua thiệt thì còn biết làm gì? Nhân viên chức thức khi nghỉ việc còn có tiền trợ cấp, thực tập sinh chỉ có bốn chữ ‘tiễn ra khỏi cửa’ mà thôi, cho nên chúng tôi mới phải chịu khổ! Trương Thịnh, nếu tôi có một người cha giàu có, hẳn tôi cũng sẽ nổi điên lên với cấp trên, đập bàn bỏ đi không ngoảnh lại!” Chu Cách Cách vừa nói vừa thở phì phì, dường như đang cố tình đối đầu với Trương Thịnh, ngay đến cha của cậu ta cũng lờ ra nói.

Tổng Noãn thấy Chu Cách Cách lờ lờ, dù thế nào thì người ta cũng đã rộng lượng giúp mình, sao có thể không biết điều như thế, cô vội đổi đề tài: “Cách Cách, chuyện hội trường tao còn phải cảm ơn mày.”

“Đừng cảm ơn tao, muốn cảm ơn thì cảm ơn Trương Thịnh kìa.” Giọng Chu Cách Cách có vẻ bức dọc.

“Phải phải, cũng phải cảm ơn Trương Thịnh nữa.” Tống Noãn vội bổ sung thêm.

“Cảm ơn gì chứ, chuyện nhỏ thôi mà.” Trương Thịnh đỏ mặt.

Sau khi dùng cơm xong, Trương Thịnh đưa Tống Noãn và Chu Cách Cách về trường, gần đến cổng trường, Chu Cách Cách đổi ý muốn về nhà. Tống Noãn khuyên: “Bây giờ cũng muộn rồi, nhà mày lại xa, hay thôi đừng về, ngày mai rồi đi sớm.”

Chu Cách Cách đột nhiên tùy hứng, nhất định muốn về nhà thay quần áo. Trương Thịnh chủ động mở lời đưa đi, thế là sau khi Tống Noãn xuống xe, Chu Cách Cách ngồi ghế bên cạnh ghế lái, vươn tay vẫy tạm biệt Tống Noãn từ cửa xe.

Tống Noãn nhìn theo đèn xe đỏ chói hòa mình vào dòng xe tấp nập, trong lòng dấy lên cảm giác mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Gặp Mặt Người Giàu Có Khiến Cô Động Lòng U? (6)

Ngoài trời bỗng đổ mưa, nhiệt độ trong xe được điều chỉnh tự động hòa với hơi thở ẩm áp tấp nập, dàn loa của chiếc Land Rover khẽ cất lên giai điệu “Hotel California”. Chu Cách Cách ngồi trên xe, cảm giác thật ẩm áp và an toàn, cô chỉ muốn ngủ một giấc dài, không cần thức dậy nữa.

Trương Thịnh như lái xe trong trạng thái mộng du, đèn báo phanh của chiếc ô tô phía trước nháy hai giây anh mới có phản ứng, vội vàng đạp phanh thắng gấp, suýt chút nữa va vào đuôi xe họ.

Chu Cách Cách hoảng sợ kêu lên, cô ngồi thẳng lưng lại, nói như trách móc: “Anh làm sao thế?”

Trương Thịnh băng quơ hỏi: “Ô ký túc xá của các cô có mấy điều hòa không?”

“Không, sao vậy?” Chu Cách Cách lấy làm lạ, sao đột nhiên anh ta lại hỏi chuyện này.

“Trời mưa thế này, Tống Noãn về liệu có lạnh không?” Trương Thịnh nói.

Lại là Tống Noãn, lòng Chu Cách Cách chùng xuống, cô không nói gì một lúc lâu, sau mới đáp lại bằng giọng có phần hờ hững: “Lạnh chứ, ký túc xá của chúng tôi nằm ở hướng bắc, đương nhiên là lạnh rồi. Đặt một chậu nước ở ngoài, sáng hôm sau trên mặt sẽ có một lớp băng mỏng! Chỉ thế thôi đã thấy ban đêm nhiệt độ ở ký túc xá xuống dưới không độ rồi.”

Trương Thịnh thờ dãi nói: “Chà, trường của hai người nổi tiếng như thế, vậy mà điều kiện phòng ở lại kém thế sao. Vậy mùa đông phải làm thế nào?”

“Bọc ba lớp trong ba lớp ngoài, khe cửa sổ dùng băng dính dán lại, mỗi người thủ cho mình một túi chườm nóng, đêm đến túi chườm nóng nguội sẽ tỉnh giấc vì lạnh, khi ấy lại tắt đi vào.” Chu Cách Cách miêu tả lại cái lạnh ở ký túc xá, cô bổ sung thêm, “Tống Noãn rất sợ lạnh, mỗi tối đều không dám chui ngay vào chăn, phải mặc quần áo thật dày rồi mới chui vào, đến khi ấm một chút mới cởi áo khoác, ấm thêm chút nữa mới cởi đến áo lông.” Nói xong, cô liếc nhìn Trương Thịnh ngồi bên trái, khuôn mặt cậu chàng quả nhiên thoáng vẻ đau lòng. Chu Cách Cách cảm thấy chán nản và phiền não, cô lại tiếp, “Thế nhưng Tống Noãn rất thích đẹp, khi đông sang lại thích mặc váy, trang phục và giày đẹp để dạo phố thì lại không giữ ấm, thế nên mỗi lần khí lạnh tràn về, người đầu tiên bị cảm luôn là cô ấy!”

Trương Thịnh gật đầu như có điều suy nghĩ, đợi đến khi đèn đỏ, anh mới nói với Chu Cách Cách: “Ồ gần công ty tôi có phòng trống, vừa sửa chữa xong, điều hòa cũng có, cô và Tống Noãn đến đây ở nhé?”

“Được không? Tiền thuê bao nhiêu một tháng?”

“Không cần trả tiền, phòng để trống cũng chẳng làm gì.”

Chu Cách Cách chăm chú nhìn Trương Thịnh, giọng cô dài ra: “Chà —— bây giờ trên đời còn có chuyện như cổ tích thế này ư? Không lấy tiền chúng tôi không ở!”

“Vậy thì lấy tiền, lấy tiền!” Trương Thịnh vội đổi giọng, “Tùy hai cô...”

Chữ cuối còn chưa nói xong, Chu Cách Cách đã như trách móc: “Nếu phải trả thì e chúng tôi không ở nổi.”

Trương Thịnh lặng thinh, một lúc lâu sau anh mới lấy hết dũng khí nói: “Tôi thích Tống Noãn.”

Chu Cách Cách nhẹ thở dài: “Lời này anh phải nói với Tống Noãn chứ, nói với tôi làm gì?”

Thái độ của Chu Cách Cách khiến Trương Thịnh hơi khó chịu, anh cầm điện thoại di động lên bấm số của Tống Noãn, sau khi điện thoại thông bèn nói một câu không đầu không đuôi: “Tống Noãn, làm bạn gái anh được không?”

Xe đi vào hầm, mất sóng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Gặp Mặt Người Giàu Có Khiến Cô Động Lòng U? (7)

Tống Noãn ngẩn người cầm điện thoại trên tay, vận đào hoa đến rồi ư? Sao lại đột ngột như thế! Đã thế còn là một cậu ấm nhà giàu có, vận đào hoa mà sang trọng nhường này sao cô chịu thấu? May mà bị mất sóng, nếu không quả thật không biết phải trả lời thế nào, cô khẩn trương tắt nguồn điện thoại như sợ bị quấy rầy lần nữa.

Mấy phút sau, chuông điện thoại trong ký túc xá reo vang, Tống Noãn nghĩ bụng có khi lại là Trương Thịnh, do dự không dám nhấc máy. Thế nhưng tiếng chuông vang liên tục như oan hồn đòi mạng, mấy người bạn phòng bên cũng sang gõ cửa: “Tống Noãn, nghe điện thoại đi chứ, ồn ào quá!”

Tống Noãn không còn cách nào khác, cô tiếp điện thoại với tâm trạng nơm nớp lo sợ, sau mới vỡ lẽ là tự mình quá đa tình, người gọi đến là mẹ cô: “Tống Noãn, mày giờ trò gì thế hả con? Sao đi động thì tắt máy, điện thoại đến ký túc xá cũng không ai nghe, tao với cha mày lo muốn chết.”

“Con, con sang phòng bên cạnh chơi, điện thoại di động thì hết pin mất rồi.” Tống Noãn lắp bắp giải thích.

“Thế à, hai ngày nữa tao với cha mày lên đây tìm phòng, chẳng phải mày nói chỉ được ở đến hết tháng bảy thôi sao? Cha mẹ định lên xem thế nào, nếu được thì mua một căn nhỏ nhỏ, nếu không ổn thì thuê tạm một phòng, bằng không đến tháng bảy sinh viên tốt nghiệp ồ ạt, giá phòng cũng đội lên cao.” Mẹ Tống Noãn tính toán rất chu đáo.

“Mua một căn à? Bây giờ tiền lương của cha và mẹ cộng lại chỉ khoảng năm ngàn, không ăn không uống cũng chỉ cầm cự được ba tháng, nếu mua một căn tồi tàn gần con sông hôi hám, sát vách là hàng xi măng may ra còn có thể. Con nói mẹ nghe nè, chỗ ấy cách công ty con có hai giờ ngồi xe thôi.” Tống Noãn nói bằng giọng bình thản nhưng đã vẽ ra hiện thực đáng sợ.

“Cha mẹ biết chứ, bây giờ giá nhà ở Nam Kinh cũng trên trời, huống hồ là Thượng Hải. Mày còn nhớ bác Khương hàng xóm nhà mình không, mới đây ông ấy cũng mua một căn hộ ở phố, mày đoán thử xem hết bao nhiêu? Một ngàn một mét vuông đấy! Đúng là nhà phố có khác, qua một con sông thôi đã đắt như thế, tình hình này nghiêm trọng lắm đây. Mày bây giờ thực tập rất tốt ở HY, nhất định có nhiều cơ hội được giữ lại, xui rủi nếu người ta không cần mày, ít ra nhà ta cũng có nhà cửa ở Thượng Hải, không thua thiệt gì...” Mẹ Tống Noãn nói liên miên lại pha vè cần nắn, cha Tống Noãn nghe vậy bèn vội nói “đưa điện thoại cho tôi”, sau khi nhận được điện thoại, ông nói với Tống Noãn: “Con gái à, mấy năm qua cha và mẹ con có mua ít cổ phiếu, tổng cộng cũng được một trăm mấy chục ngàn, trước đây có thể mua một căn hộ, bây giờ đến một gian phòng cũng không mua nổi. Cha sẽ tìm người vay tiền để mua một căn hộ hai phòng ở Thượng Hải, có hơi nhỏ một chút nhưng sau khi con tốt nghiệp cũng có chỗ đi về.”

Tống Noãn nghe vậy rất cảm động, cha mẹ luôn nhìn ăn nhìn tiêu, tiếc vài đồng lẻ cũng không chịu sắm sửa cho bản thân, cuối cùng cũng chỉ vì muốn mua nhà cho con gái, giọng cô run run: “Cha à, con không thể dùng tiền dưỡng già của cha mẹ được.” Sau khi bình tĩnh lại, cô bình thản nói, “Hai người cứ yên tâm, con đã bàn xong với Cách Cách rồi, sau khi tốt nghiệp hai đứa con sẽ thuê một phòng ở tạm, tiền mua nửa mét vuông có thể dùng đi du lịch một vòng Nhật Bản, Hàn Quốc, Singapore; tiền mua hai mét vuông có thể dùng đi các nước Âu Mỹ; mấy nơi như Ai Cập, Nam Phi, Thổ Nhĩ Kỳ cũng không thể thiếu, nói chung đi du lịch vòng quanh thế giới cũng chưa dùng hết tiền mua một căn hộ. Cha à, cha nói xem có phải nếu đi du lịch khắp thế giới, thế giới quan của con nhất định sẽ thay đổi đúng không? Lúc ấy nào ai còn để ý đến nơi mình ở như thế nào. Hơn nữa chỉ cần con lập gia đình là được rồi, yêu cầu của Tống Noãn con không cao, nhà trai có một căn hộ là đủ.”

Thầy Tống vừa nghe xong đã nóng nảy đáp: “Này Tống Noãn, con không thể lấy nhà cửa của người ta ra đánh giá, quan trọng nhất là nhân phẩm...” Mẹ Tống Noãn nghe vậy bèn lên tiếng ngay: “Tống Kiến Quốc, ông đừng lừa con gái tôi, nhân phẩm quan trọng, nhà cửa cũng quan trọng chẳng kém, không có nhà riêng thì làm sao kết hôn? Ngủ ngoài đường cái chắc!” Thầy Tống chịu áp lực nhưng vẫn cố bảo vệ quan điểm: “Đừng nghe mẹ con cần nắn, đúng là phụ nữa mà, bây giờ giá phòng cao như thế, thanh niên người ta vừa tốt nghiệp lấy tiền đâu mà mua chứ? Chẳng phải những người có nhà hầu hết đều là mấy ông già đó sao? Thanh niên bây giờ quan trọng nhất là sự cầu tiến, tương lai sau này sẽ có tất cả...”

Mẹ Tống Noãn giật ngay lấy điện thoại, bà nói: “Tống Noãn, đừng nghe cha mày nói. Mày mà gả mà không quan tâm nhà người ta có giàu hay không nhưng nhà cửa nhất định phải có. Tống Kiến Quốc ông nói nghe thật hoang đường, có nhà cửa toàn lão già, vậy chứ không có nhà ở thì vinh quang lắm sao? Tôi muốn con gái tôi gả vào gia đình có điều kiện tương đối khá cũng sai hay sao? Tống Noãn, mày nhất định phải cẩn thận, không được gả cho mấy cậu trai nông thôn, lo nghĩ gì chứ, có lòng cầu tiến gì chứ, cầu tiến đòi được tiền hay sao?”

Tống Noãn dờ khóc dờ cười, đột nhiên nhớ ra chuyện kia cô lại muốn đùa dai một chút: “Mẹ à, vậy lỡ như có một cậu ấm muốn yêu con, mẹ có đồng ý

không?”

Mẹ Tổng Noãn thoáng ngạc nhiên, sau lập tức cười bảo: “Thôi xong mày rồi con ơi, cậu ả nhà giàu yêu mày à? Tổng Noãn, chẳng phải mẹ đã nói mày đừng huyền hoặc chuyện cô bé lọ lem biến thành công chúa rồi còn gì, chỉ là cổ tích thôi con bé ngốc này! Làm người là phải đội trời đạp đất, thôi không nói nữa, đường dài tốn tiền, tắt máy! Đợi cha mẹ đến rồi nói sau.”

Sau khi cúp máy, Tổng Noãn phì cười thở than, tưởng mạo cô đoan chính, thân thể khỏe mạnh, bằng cấp chính quy, cha mẹ đều khỏe mạnh, điều kiện đâu phải hàng kém. Vì sao cô lại bị mẹ ruột mình giáng chức thành cô bé lọ lem bị mẹ kế ngược đãi thế này?

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Gặp Mặt Người Giàu Có Khiến Cô Động Lòng U? (8)

Khi vừa đến nhà, Chu Cách Cách gọi điện thoại cho mẹ, mẹ Cách Cách cắt cử cha cô xuống dưới đón con gái —— trời về chiều, hành lang tối om, lòng không khỏi lo lắng.

Thế là cha Cách Cách may mắn gặp được cậu ả Trương Thịnh và chiếc xe hơi của cậu ta. Sau khi về đến nhà, cha Cách Cách thêm mắm dặm muối, miêu tả kỹ lưỡng cho vợ mình nghe, Trương Thịnh đã lễ phép gọi ông một tiếng chú ra sao; tài lái xe của Trương Thịnh như thế nào —— ngay đến chỗ hẹp cũng có thể quay đầu được; Trương Thịnh tuấn tú, trắng trẻo, ngón tay dài tinh tế, vừa nhìn đã biết hẳn là xuất thân từ gia đình khá giả. Cách Cách lấy làm lạ, ở khu chung cư cũ kỹ tối om vì không có đèn đường này, ngay đến bậc thang cũng chẳng nhìn ra, sao cha lại nhìn thấy rõ cả nước da lẫn ngón tay người ta?

Mẹ Cách Cách không bận tâm đến tiểu tiết, bà liên tiếp truy vấn chồng mình: “Xe có to không, sang trọng không?”

“Xe mấy triệu một cái, bà nói xem có sang trọng hay không?” Cha Cách Cách nhún mày, làm ra vẻ như “bà chẳng biết gì cả”.

“Cách Cách, cậu này chính là Trương Thịnh mà con từng nhắc đến à? Tốt quá rồi, vì sao người ta lại đưa con về tận nhà thế? Có phải là...” Mẹ Cách Cách suy đoán.

”Mẹ —— Mẹ đừng nghĩ linh tinh nữa, người mà người ta muốn theo đuổi là Tổng Noãn cơ! Ban nãy trên đường đi còn nói nhà mình có phòng trống, muốn để Tổng Noãn và con đến đây ở, thật ra cái chính là muốn lấy lòng Tổng Noãn, cho nên con không đi! Người ta thích ai ơ thì để người đó ở.” Chu Cách Cách vừa giải thích vừa thở phì phì.

Mẹ Cách Cách rất thất vọng, bà lấy khăn lau dọn bàn, bất chợt thốt ra một câu: “Ồ chứ, sao lại không ở? Vật hợp theo loài người tụ theo nhóm, trong đám bạn của Trương Thịnh nhất định sẽ có một cậu coi được. Thật ra con à, con trai điều kiện tốt ở Thượng Hải không thiếu, quan trọng là chúng ta không có cơ hội quen biết.” Bà vừa nói vừa lau cho đến khi mặt bàn sạch bóng, giọng bà đầy thương cảm: “Cách Cách, con đừng nói mẹ thấy tiền sáng mắt, mẹ con vất vả chịu khổ cả đời vì không tiền, con là con gái của mẹ, đương nhiên mẹ muốn con được gả vào nhà tốt.”

Cách Cách không nói gì, bỏ cả túi lại đứng dậy bước về phòng, mẹ Cách Cách đi theo nói: “Con à, trước tiên là phải tập lái xe, bằng con đã thi nhưng cả năm qua không chạm vào vô-lăng, có khác nào mới tập đâu? Buổi tối mẹ sẽ bàn với cha con, sắm cho con một cái xe.” Nói xong, mẹ Cách Cách thở dài, “Vốn là cha mẹ muốn bán căn nhà cũ đi, bù thêm ít tiền để đổi một căn khác lớn hơn, gần thành phố một chút. Thế nhưng bây giờ giá cả leo thang, dù cha mẹ bán đi cũng không đủ khả năng đổi nhà nên mới quyết mua xe cho con. Thứ nhất là dùng như phương tiện đi làm, thứ hai cũng nâng cao giá trị của con hơn, vừa tốt nghiệp đã có xe.”

Cách Cách vui đầu vào gối lặng thinh, cha và mẹ cô đều là thanh niên trí thức, năm xưa đã từng cố gắng lên Thượng Hải, cố gắng bao năm nhưng cuối cùng cũng quay về vì không có chỗ ở, phải ở tạm nhà bà ngoại Cách Cách. Năm ấy mẹ Cách Cách từng thề rằng nếu không quay về Thượng Hải sẽ không sinh con. Kết quả là nếu quay về Thượng Hải thì càng không thể có con, bởi vì trong gian nhà trệt mười hai mét vuông, bên trên là gác lửng ấy có tổng cộng sáu miệng ăn. Thế nhưng ở nơi cách gác xếp chưa đến một mét này, cha mẹ Cách Cách đã tận dụng chần cách âm để đưa cô đến thế giới này, biến nhân khẩu của gia đình thành bảy.

Đến bây giờ Chu Cách Cách vẫn nhớ rõ, khi còn nhỏ, đồng nghiệp của cậu từng tặng một con cá mè to, cha mẹ Cách Cách ăn nhờ ở đậu nên chỉ dám gấp xương cá, Cách Cách không nói gì gấp một miếng thịt cá to đặt vào bát mẹ mình, ngây ngô nói: “Mẹ, mẹ ăn thịt cá đi! Đợi khi con lớn lên sẽ không để mẹ phải ăn xương nữa!” Lời này vừa dứt, mẹ đập vỡ bát cơm, mẹ Cách Cách vì xoa dịu em dâu đã tát cô một cái, sau đó ôm cô khóc nức nở.

Chuyện đã qua bao năm nhưng vẫn mới như ngày hôm qua trong tâm trí Chu Cách Cách, cô chợt xoay người ngồi dậy, ánh mắt đăm chiêu: “Mẹ à, con hứa, sau này Chu Cách Cách con sẽ mua được những thứ con muốn ở Thượng Hải, sẽ cho cha mẹ một cuộc sống thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Gặp Mặt Người Giàu Có Khiến Cô Động Lòng U? (9)

Cách bày tỏ của Trương Thịnh tuy có phần đột ngột nhưng dầu thế, con gái được người ta theo đuổi vẫn thấy vui vui trong lòng. Cảm giác của cô với Trương Thịnh rất kì lạ, vừa quan tâm lại vừa bài xích anh ta; sự bài xích này giống như bản năng vậy, người chạy xe đạp không ưa người lái BMW.

Tổng Noãn trần trọc lúc nửa đêm, càng muốn ngủ càng không ngủ được, vào lễ mừng năm mới, Tổng Noãn có một mong ước rằng: Mình sẽ có một cái đồng hồ báo thức vừa vang lên đã khiến tinh thần phấn chấn. Ước xong cô lại thờ dài, mọi người ai cũng ước chuyện đơn giản, ví dụ như ngủ xong sẽ tự nhiên tỉnh táo, từ nay về sau không cần đến đồng hồ báo thức nữa!

Ngày hôm sau quả nhiên không dậy nổi, lúc đồng hồ báo thức reo vang, bạn Tổng Noãn với tay nhấn tắt, đến khi sức tỉnh thì không nhớ nổi vì sao đang ngủ mình lại ở trong tư thế ngồi dậy, xuống giường tắt đồng hồ báo thức. Vì không muốn đi muộn, cô cố ý đặt đồng hồ báo thức xa hơn, không ngờ khi con buồn ngủ chiếm lĩnh, chiều này hoàn toàn vô dụng.

Cô tròn mắt nhìn đồng hồ, trong lòng hoảng hốt, thôi xong lại đi muộn rồi. Tổng Noãn lao khỏi giường, khăn trương thay quần áo, xách túi ra ngoài; thực tập chưa được bao lâu cô đã đi muộn một lần, lần thứ hai này đừng nói cấp trên, e là thượng đế cũng không thể tha thứ.

Khi Tổng Noãn bước ra khỏi ký túc xá với mái tóc bù xù, áo khoác xộc xệch, giày chưa kéo khóa đã thấy Trương Thịnh đang cầm bánh rán dựa vào cửa chiếc Land Rover. Thấy Tổng Noãn chật vật xuất hiện, anh nhoen cười: “Tôi đến từ bảy giờ hơn, không thấy em đâu nên đoán là em dậy muộn, chúng ta cùng đi làm thôi.”

Bà giờ Tổng Noãn không còn thời gian để khách sáo nữa, cô mở cửa bước lên xe: “Nhanh lên, muộn mất rồi.”

Trương Thịnh vứt cái bánh ăn dở sang một bên, đạp chân khởi động xe, dọc đường anh lượn lách khi đèn xanh, vượt thẳng khi đèn chuyển đỏ, lướt xe như mây gió.

Tổng Noãn nắm chặt thắt lưng an toàn, cô hét lên: “Chậm thôi, chậm thôi, muộn thì muộn. Nguy hiểm quá! Thế nào cũng bị cảnh sát giữ phạt mất thôi.”

Trương Thịnh lại không nghĩ vậy: “Đừng sợ, ngồi xe tôi mà em còn bị muộn thì mất mặt lắm! Phạt thì phạt, cùng lắm cũng chỉ hai trăm thôi mà phải không?” Lúc đang nói chuyện, anh vẫn liên tục nhấn còi vượt đèn đỏ, “Tôi đã nói với em, khi còn học ở Đức, tôi thường xuyên đua xe với lũ bạn, cao tốc bên ấy không giới hạn tốc độ, đua rất thoải mái. Có một lần bọn tôi lái xe đến Pháp chơi, trên đường về còn thách nhau xem ai bị phạt cao nhất sẽ là quán quân.”

Tổng Noãn nghe xong tròn tròn mắt, trò tiêu khiển của mấy cậu ấm là như thế sao? Có tiền sao không quên góp xây dựng cơ sở vật chất? Sao không cứu những đứa trẻ mắc bệnh AIDS? Sao không giúp đỡ những sinh viên nghèo khó? Sao không... giúp mẹ tôi mua nhà?

Thấy Tổng Noãn lặng im, Trương Thịnh tự cảm thấy mình đã quá phô trương, anh bèn im lặng không nói tiếp, tốc độ xe cũng giảm xuống, đến khi đèn đỏ, anh lấy từ ghế sau xe ra một túi còn gói kín: “Đói không? Tôi biết em chưa ăn sáng.”

Tổng Noãn nhận túi bánh ngọt, cô bỗng thấy hài lòng, một phần lại thấy ảm áp, cái cảm giác được người ta quan tâm thật là dễ chịu. Cô tự hỏi mình: Tổng Noãn, mày động lòng với cậu ấm này ư?

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Hoặc Độc Ác, Hoặc Nhẫn Nhịn, Hoặc Cút Xéo

Sau hơn hai tuần bùng trà rót nước, sao chép tài liệu, gửi fax, thông báo tin tức, cuối cùng thực tập sinh của phòng tiêu thụ cũng được tiếp xúc với khách hàng.

Trưởng phòng Trần Kiến phân mỗi thực tập sinh theo một người hướng dẫn, bất hạnh thay, Chu Cách Cách bị giao vào tay người mà cô không có thiện cảm nhất – Hoàng Hiểu Phong.

“Thật ra tôi không thích hướng dẫn thực tập sinh, quá phiền phức.” Đây là câu đầu tiên Hoàng Hiểu Phong nói với Chu Cách Cách.

Chu Cách Cách rất bối rối, cô thầm nhủ anh ta đâu cần phải nói thẳng ra như thế? Không thích hướng dẫn thực tập sinh thì báo với trưởng phòng Trần đi, nào đâu phải tôi sống chết muốn theo anh? Cô cố bình tĩnh lại, mỉm cười nói: “Anh Hoàng à, anh hướng dẫn em nhất định sẽ không thất vọng, em sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của anh.”

Hoàng Hiểu Phong không ngờ Chu Cách Cách lại đáp trả như thế, anh ta thoáng ngạc nhiên: “Cá tính đấy! Tôi hỏi em, vì sao em muốn làm ở phòng tiêu thụ?”

“Em thích kiếm tiền, phòng tiêu thụ là nơi kiếm tiền nhanh nhất. Cho dù toàn bộ không phải của em thì một phần cũng tốt rồi.” Chu Cách Cách trả lời không hề nghĩ ngợi.

Vừa dứt lời, phía sau đã vang lên tiếng ngợi khen, Chu Cách Cách ngoảnh lại thì thấy Trần Kiến dẫn theo một cậu trai bước vào văn phòng. Trưởng phòng Trần cười nói: “Đúng là hậu sinh khả úy, tuổi còn trẻ nhưng rất có khí phách. Không sai, dù là công ty nào, nơi quan trọng nhất chính là phòng tiêu thụ! Hoàng Hiểu Phong, vất vả cho chú rồi, tôi giao thêm cho chú một cậu thực tập sinh nữa đây, tên cậu ấy là Triệu Tiểu Xuyên.”

Chu Cách Cách thấy cậu trai này rất quen, hình như cô và cậu ta cùng phông văn một ngày. Khi bên HR hỏi bạn cũng giống như viên đá quý có cả ưu lẫn khuyết đó là gì, cậu ta trả lời rất hay: Ưu điểm lớn nhất của tôi chính là đến từ vùng nông thôn, người sống ở vùng quê có thể chịu được cực khổ; khuyết điểm lớn nhất của tôi cũng chính là xuất thân từ nông thôn, vẫn còn rất nhiều thứ phải trau dồi. Câu trả lời này khiến Chu Cách Cách ấn tượng với cậu ta, đương nhiên người phỏng vấn cũng nhớ kỹ vị ứng viên này.

Chỉ có điều Hoàng Hiểu Phong không mấy hài lòng, nét mặt anh ta rất phức tạp, nói với giọng vừa như đùa giỡn vừa như kháng nghị: “Trưởng phòng Trần à, anh nghĩ em là người hướng dẫn thật đấy à, năm nay em còn chỉ tiêu tiêu thụ nặng lắm anh ạ! Có lẽ anh nên giảm cho em một tí chứ nhỉ?”

Điều này khiến Trần Kiến không vui, thế nhưng anh ta cũng nói bằng giọng tương tự để dạy dỗ Hoàng Hiểu Phong: “Tên tiểu tử này, còn dám ra điều kiện với anh à? Dạy dỗ người mới cho tốt đấy, biết chưa?” Chữ cuối cùng được kéo dài, ngữ điệu cũng trầm hẳn.

Hoàng Hiểu Phong không dám nói nhiều nữa, lúng túng đứng sững một chỗ cho đến khi Trần Kiến khuất bóng, sau đó anh ta thở hắt ra rồi bắt chuyện với người mới, “Lại đây, cả hai cô cậu.”

Chu Cách Cách và cậu chàng Triệu Tiểu Xuyên mới đến ngây ngô bước theo, Hoàng Hiểu Phong bước đến ngồi xuống bàn làm việc: “Hôm nay hai cô cậu đi tìm khách hàng tiềm năng đi, xem thử đối tượng nào muốn mua sản phẩm của chúng ta.”

Hai người mới liếc nhìn nhau đầy choáng váng, sản phẩm HY phát triển không phải sữa chua, bánh quy hay kem ly, đâu thể gặp ai cũng hỏi “Hôm nay bạn đã dùng thử chưa”. Sản phẩm chủ lực của HY là phần mềm và thiết bị đầu cuối, đối tượng khách hàng thường là những đơn vị doanh nghiệp lớn. Dẫu nói khách hàng mới nhưng thật ra là những chính hợp công ty vừa thành lập và những công ty lâu đời khó tiếp cận, đám nhân viên nghiệp vụ đi trước đông đảo, giành giật nhau như hổ đói vô mỗi, những miếng thịt không cách nào nuốt được mới dành lại đến người đi sau, con mèo nhỏ như Chu Cách Cách làm sao đâu lại được?

Triệu Tiểu Xuyên thoạt trông là người thành thật, cậu ta nhìn Chu Cách Cách chằm chằm, không dám nói gì, vẫn là Chu Cách Cách phải ra mặt: “Anh Hoàng, bọn em phải làm thế nào mới tìm được khách hàng?”

Người hướng dẫn họ Hoàng không nhịn được nữa: “Gọi điện thoại! Lên mạng! 114, Huangye, Baidu, Google... Phải tự mày mò chứ, các cô cậu đâu phải trẻ con, còn định đợi tôi nắm tay dạy từng bước nữa à?”

Chu Cách Cách còn định tranh luận thêm, Triệu Tiểu Xuyên đã ý nhị kéo tay áo cô, ý bảo cô đừng lên tiếng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Hoặc Độc Ác, Hoặc Nhẫn Nhịn, Hoặc Cút Xéo (2)

Triệu Tiểu Xuyên là người An Huy, học Đại học Tây An khóa chính quy, sau khi tốt nghiệp mới phát hiện rất khó tìm việc nên quyết định thi nghiêm cứu sinh; thế nhưng sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh lại phát hiện càng khó tìm việc hơn. Triệu Tiểu Xuyên đem lý lịch đi khắp Nam – Bắc Trường Giang, Châu Giang, cuối cùng tìm được một chân nhỏ bé ở HY, dù chỉ là thực tập nhưng chí ít vẫn còn cơ hội.

Tết lần này vì tiết kiệm nên cậu chàng không về thăm nhà mà đi thẳng đến Thượng Hải, dịp Tết âm lịch này sinh viên nghỉ, công nhân cũng về thăm quê, tiền thuê nhà tương đối tốt, thuê một phòng trên lầu bảy mỗi tháng chỉ tốn ba trăm đồng.

Nghiên cứu sinh chuyên ngành máy tính trong lần thực tập này được phân đến phòng nghiên cứu và phát triển phần mềm. Không biết liệu trưởng phòng Từ thuộc phòng nghiên cứu và phát triển có bị chạm dây hay không, đột nhiên xin tập đoàn phân thực tập sinh của phòng mình đến các phòng ban khác, ý là để mọi người trải nghiệm những công việc trái ngành, sau này khi ngồi ở cương vị nghiên cứu có thể “khai thông tầm mắt, khai thác ý nghĩa, phát triển tính tư duy theo cách tự hỏi, tự giải quyết vấn đề”.

Đề nghị này không hiểu sao lại được tổng giám đốc phê chuẩn, đồng thời còn cho rằng đây là một ý tưởng hay, sau này những thực tập sinh vào công ty đều có thể xoay tua công việc, nói không chừng người học công nghệ thông tin khi làm công việc hành chính càng nghiêm túc và có khoa học hơn. Hoặc là người học khoa báo khi làm tiêu thụ nói không chừng càng linh hoạt, nhạy bén hơn. “Rất nhiều thành công đến từ những cách tư duy ngược ngao!” Tổng giám đốc đã nói vậy.

Thế là Triệu Tiểu Xuyên – cử nhân chính quy, nghiên cứu sinh bao năm chỉ giao tiếp với máy tính – phải đến phòng tiêu thụ, dưới sự chỉ đạo với tư duy ngược của tổng giám đốc, cậu bắt đầu giao tiếp với con người. Người đầu tiên cậu tiếp xúc chính là Hoàng Hiểu Phong, phải tiếp cận vị hướng dẫn họ Hoàng này khiến cậu rất chán nản, máy tính thay đổi liên tục, càng lên cao càng dễ sử dụng, vì sao con người trước sau đều khó làm vừa lòng thế này? May mà còn có Chu Cách Cách, cô gái Thượng Hải xinh đẹp này như một làn gió tươi mát, đủ để xua tan những điều không vui trong lòng.

Trọn một buổi sáng, Triệu Tiểu Xuyên và Chu Cách Cách dùng chung một máy vi tính lên mạng tìm khách hàng. Triệu Tiểu Xuyên tìm kiếm, Chu Cách Cách ghi chép, sau đó gọi điện thoại cho người ta, chẳng quan tâm đầu dây bên kia là người nào ở phòng nào hay phụ trách mảng gì, vừa cất tiếng đã nói: “Xin chào, em là Chu Cách Cách ở phòng tiêu thụ công ty HY, xin hỏi quý công ty có nhu cầu dùng sản phẩm của bên em không ạ?”

Dù gì Triệu Tiểu Xuyên cũng học hành nhiều hơn ba năm, cậu chỉ Chu Cách Cách: “Cô nói thế chưa ổn đâu, trước tiên phải gặp được người ở phòng mua bán của bên ấy, nếu đi hỏi người bên phòng hành chính nhân sự thì chẳng khác nào vô dụng còn gì?”

Thế là Chu Cách Cách bắt đầu liên lạc với phòng mua bán của các công ty, sau khi gọi gần trăm cuộc điện thoại, Chu Cách Cách ngộ ra được một điều: Hóa ra cùng là phòng mua bán nhưng có công ty gọi là phòng tiêu dùng, có nơi gọi là trung tâm điều phối tài nguyên, còn có nơi gọi là phòng vật tư... Người đứng đầu phòng ban này có thể coi như quản gia của công ty, là thần tài quyền cao thế mạnh. Muốn làm quen với bọn họ ư? Vậy trước tiên phải tìm được bọn họ trước đã. Gọi đến tổng đài 114 sau chuyển máy nội bộ, lúc nào cũng là máy bận không có ai tiếp, may mắn sao cuối cùng cũng có người bắt máy, nghe bạn trình bày xong, người ta sẽ khách khí nhờ bạn để lại cách liên lạc, không lịch sự thì cúp thẳng. Đừng nói tìm lãnh đạo, ngay đến một tên lính quèn cũng tìm chẳng ra.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hoặc Độc Ác, Hoặc Nhẫn Nhịn, Hoặc Cút Xéo (3)

Không biết đã gọi bao nhiêu số, chỉ có nơi là phòng tiêu dùng của công ty Dixintong tích cực phản hồi lại với Chu Cách Cách, thư ký Thường ở đầu dây bên kia yêu cầu Chu Cách Cách mang đến sản phẩm mẫu, tò ý sẽ báo lại với cấp trên, bởi vì bên họ có kế hoạch tiêu dùng ở mảng này.

Chu Cách Cách và Triệu Tiểu Xuyên rất vui mừng, đúng là trời không phụ lòng người, nếu như ngày đầu tiên làm nhân viên chính thức đã có được mối làm ăn thì quả là thành tích không tồi!

Hai người họ khẩn trương soạn thảo tư liệu, Triệu Tiểu Xuyên còn phát huy ưu thế chuyên môn, tạo ngay một PPT gồm ảnh và nhạc để giới thiệu với khách hàng.

Đang hí hửng đợi đối phương hồi đáp, một nhân viên phòng tiêu thụ tên Trương Bác hùng hổ đến hỏi tội: “Cô là Chu Cách Cách? Cô đang làm cái gì thế hả? Cô có biết công ty Dixintong là khách hàng lâu năm của tôi không! Sao nào, vừa đến đã định giành khách của tôi rồi à?”

Chu Cách Cách không biết làm sao, chỉ có thể đứng tại chỗ lắp bắp giải thích: “Xin... Xin lỗi, em không biết công ty Dixintong là khách hàng của anh, anh Hoàng Hiểu Phong bảo bọn em tìm khách hàng mới, chúng em tìm được cách liên lạc với họ trên mạng.”

“Hừ, mấy cô cậu này đúng là hết chỗ nói! Cô làm việc chông chéo như thế, bên công ty Dixintong sẽ nhìn công ty chúng ta như thế nào? Họ sẽ cảm thấy HY chúng ta không biết quản lý! Một công ty không biết quản lý thì ai dám hợp tác với chúng ta? Tôi nói cho cô biết, nếu như mới làm ăn với Dixintong có vấn đề gì, tôi sẽ tìm cô đấy!” Trương Bác vô cùng giận dữ, suýt chút nữa thì đập bàn.

Chu Cách Cách nhìn Triệu Tiểu Xuyên, trong lòng vừa chán nản vừa sợ hãi, chán nản vì cố gắng biết bao nhiêu cuối cùng vẫn bị mắng; sợ hãi vì lỡ như hợp đồng xảy ra vấn đề, mọi trách nhiệm đều đổ lên đầu cô, nhất định là kỷ thực tập còn chưa kết thúc đã có kết quả —— đuổi việc!

Triệu Tiểu Xuyên thấy Chu Cách Cách u sầu, trong lòng không hề dễ chịu, cậu nói: “Thật ra chuyện này là lỗi của tôi, cách liên lạc với Dixintong do tôi tìm, tư liệu cũng do tôi gửi, cô chỉ gọi mấy cuộc điện thoại thôi mà. Nếu cấp trên có phạt thì cô cứ đổ trách nhiệm sang tôi.”

Chu Cách Cách cảm động nhìn Triệu Tiểu Xuyên, không nói nên lời, thầm nghĩ nếu thật sự xảy ra chuyện, cả tôi và cậu đều chạy không thoát.

Trương Bác vừa rời khỏi chưa bao lâu, Hoàng Hiểu Phong đã hầm hầm đến tìm Chu Cách Cách: “Nghe nói cô cướp khách hàng của Trương Bác? Sao cô có thể làm thế? Trương Bác sẽ nghĩ tôi là người thế nào đây? Cậu ta nhất định sẽ nghĩ tôi sắp đặt cho cô cậu tìm đến Dixintong. Sao mấy cô cậu thực tập sinh chẳng được cái tích sự gì thế này? Làm gì không làm lại đi gây xích mích ly gián! HY chúng tôi không nuôi kẻ ở không đâu, càng không dung túng những người gây chuyện!”

Chết tiệt, thế này là thế nào? Rõ ràng là anh bắt bọn tôi tìm khách hàng mới, lại không nói cho chúng tôi biết công ty nào là khách cũ, nếu không liên lạc thì nói chúng tôi lười biếng; liên lạc thì nói chúng tôi cướp khách hàng của người ta, gây xích mích ảnh hưởng đến quan hệ đồng nghiệp! Lẽ nào thực tập sinh quả thân chi là Trư Bát Giới soi gương, chẳng phải là con người? Chu Cách Cách mặt đỏ bừng bừng, trong lòng kích động muốn hét lên: Tôi không làm nữa! Thế nhưng cô phải cố niệm hai chữ: Nhẫn nhịn nhẫn nhịn!

Ngay lúc ấy thì Trần Kiến đi qua, thấy Hoàng Hiểu Phong tức giận thét ra lửa, sau khi hỏi rõ nguyên do bèn nói: “Hoàng Hiểu Phong, chú như thế là không đúng rồi, thực tập sinh là thực tập sinh, nếu các em cái gì cũng biết thì đến đây thực tập làm gì? Chú bắt các em đi tìm khách hàng như con ruồi không đầu, thế chẳng phải người ta gọi đi khắp thế giới tìm cho được còn gì? Chú giao mấy khách hàng cho các em đi, để các em ấy đi đàm phán, đàm phán xong coi như là trách nhiệm của chú!”

Hoàng Hiểu Phong bị Trần Kiến phủ đầu, đương nhiên tức giận lên Chu Cách Cách, anh ta trừng mắt liếc cô không nói gì, cuối cùng quăng ra mấy tấm danh thiếp: “Vâng, đài cao trái sẵn rồi, có tìm được khách hàng hay không còn phải xem bản lĩnh cô cậu đến đâu!”

Trần Kiến thấy Chu Cách Cách muốn nói lại thôi, vẻ mặt như sắp bật khóc, anh ta mỉm cười: “Nói cho em biết một quy tắc khi làm việc: Hoặc độc ác, hoặc nhẫn nhịn, hoặc cút xéo!”

Chu Cách Cách cắn môi, ghi chú lại chín chữ này vào điện thoại di động.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Hoặc Độc Ác, Hoặc Nhẫn Nhịn, Hoặc Cút Xéo (4)

Mùa hè năm thứ hai đại học, Tống Noãn đã áp ủ bao mơ mộng khi xem bộ phim “Stand by me” (奋斗 : phấn đấu), các nhân vật chính đều xuất ngoại, mở cửa hàng, kiếm nhiều tiền, điều này kích động cô muốn sớm tốt nghiệp phấn đấu phát triển sự nghiệp, mua Audi, ở nhà cao cấp, vào thương xá chỉ tay: Cái này cái kia cái đó nữa, lấy hết cho tôi.

Chuẩn bị tốt nghiệp, bộ phim “Dwelling Narrowness” (蜗居 : căn nhà nhỏ bé) làm mưa làm gió khiến mọi mộng tưởng huyền hoặc trong Tống Noãn vụn vỡ. Thế nên khi cha mẹ tỏ ý muốn mua nhà ở Thượng Hải đã bị Tống Noãn kịch liệt từ chối. Một trăm năm mươi ngàn ấy là tích lũy cả đời của cha mẹ, là món tiền nhỏ để dành dưỡng già, đòi lấy một căn hộ mười mét vuông rách nát, cầu thang lên xuống dầy đầy quảng cáo, bước vào trong phía ngoài là phòng khách phía sau là phòng ngủ, đã thế còn phải trả góp, như vậy có ý nghĩa gì?

“Không có nhà thì có sao đâu ạ?” Tống Noãn nói với cha mình, “Thầy Tống ơi, thầy chưa xem ‘2012’ à? Mua nhà làm gì? Mua nhà đi nữa thì sớm muộn gì cũng sụp thôi!”

Cha mẹ Tống Noãn bị thuyết phục, nếu không mua nhà thì không phải đầy đọa dọn nhà, tiền này là của ta, thế là vợ chồng thầy Tống quyết định “đầy đọa” bản thân đi Nam Hải du lịch. Dù gì cũng không dư giả, Tống Noãn giúp họ mua vé máy bay rẻ nhất và đặt phòng ở lữ quán gia đình giá một trăm bốn mươi tám đồng một đêm.

Sau khi biết tin, Trương Thịnh âm thầm tìm số cha Tống Noãn từ điện thoại của cô, khẩn trương đặt một phòng tại khách sạn Ritz-Carlton ở vịnh Á Long, thuê một chiếc xe đón họ ở sân bay, định sẽ khiến vợ chồng thầy Tống bất ngờ.

Không ngờ thầy Tống là người nghiêm túc và cẩn thận, trước khi xuất phát xem qua thông tin thấy đây là nơi du khách nước ngoài thường ghé thăm, cho nên càng cẩn thận hơn. Bà Tống cũng cẩn thận, đa nghi chẳng kém, đặt chân đến vùng đất mới thì càng đa nghi hơn.

Tống Noãn đặt cho hai người chuyến bay đêm, khi đến Tam Á là hơn mười hai giờ, Tam Á không những không nóng nực mà trái lại còn có gió mát lướt khê trên vai, hai người vừa xuống máy bay đã bắt đầu chuẩn bị, nào là mũ, nào là khăn choàng lông, áo lông, áo bông, đây một va-li hành lý. Hai người kéo túi lớn túi nhỏ ra khỏi sân bay, đang định tìm thuê xe thì thấy một người đàn ông mặc áo sơ-mi màu lam lơ lửng tầm nhìn “Hoan nghênh Tống Kiến Quốc” lên.

Thầy Tống sững sờ, thầm nghĩ mình cũng tên Tống Kiến Quốc, bà Tống cũng nhìn thấy, bèn đẩy ông bạn già: “Này, ông xem, người trùng họ trùng tên nhiều thật.”

Lúc này, chuông điện thoại di động của thầy Tống vang lên: “Ông Tống Kiến Quốc phải không ạ, tôi đang ở sân bay đón ông, xin hỏi ông bà đã xuống máy bay chưa?” Ngẩng đầu lên thì thấy người đàn ông kia đang gọi điện thoại, thầy Tống bấy giờ mới ngộ ra, thì ra Tống Kiến Quốc ấy chính là mình.

Thầy Tống phiền lòng, Tống Noãn nào đâu dẫn là sẽ có người ra đón, khi hỏi hai ông bà, dùng dịch vụ này sẽ mất sáu mươi đồng, nếu tự tìm taxi ở sân bay thì mất năm mươi đồng, ít hơn những mười đồng đấy, cho nên vợ chồng thầy Tống đã quyết định không cần phục vụ.

Mẹ Tống Noãn có ý trách con gái: “Con bé Tống Noãn này, đã nói không cần người đón, mười đồng không phải tiền sao?”

Không ngờ điều khiến người ta giật mình vẫn chưa hết, người đàn ông mặc áo sơ-mi lam ngênh tiếp vợ chồng thầy Tổng như khách quý, dẫn họ đến một chiếc xe hơi màu đen, thầy Tổng vừa định thần lại thì đã nhìn thấy biểu tượng ba ngôi sao chụm vào nhau phía đuôi xe — Mercedes-Benz S350.

“Cậu, cậu là ai?” Phản ứng đầu tiên của thầy Tổng giống như khi gặp phải kẻ lừa gạt, còn là tên lừa gạt rất biết đầu tư, ông cảm thấy phiền lòng bán cả ông và bà xã cũng không được bằng giá chiếc xe này, tên lừa gạt kia có phải nhận nhầm người rồi không.

Bà Tổng đứng bên cạnh nói: “Chúng tôi không thuê taxi! Nhất định là cậu nhầm rồi!”

Người đàn ông nọ mở cửa sau ra: “Không sai đâu ạ, người tôi đón chính là ông Tổng và bà Tổng.”

Thầy Tổng nghiêm túc và bà Tổng đa nghi đương nhiên không dám tùy tiện lên xe người lạ, giữa đêm hôm khuya khoắt cũng phải gọi điện cho con gái để hỏi rõ, thế nhưng khi Tổng Noãn ngủ sẽ tắt chuông nên không bắt máy; gọi vào số ký túc xá của Tổng Noãn và Chu Cách Cách hẳn là nghe thấy, tuy nhiên giữa đêm lạnh bọn họ sẽ không chui từ trong chăn ấm ra chỉ để nghe điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hoặc Độc Ác, Hoặc Nhẫn Nhịn, Hoặc Cút Xéo (5)

Một người đàn ông trung niên đang ra sức lôi kéo người khác lên chiếc xe đen sáng loáng bên cạnh, trong lòng vô cùng sốt ruột nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười; một đôi vợ chồng già sống chết cũng không theo, vừa hoảng sợ vừa lo lắng, còn lớn tiếng kêu cứu.

Dù là đêm khuya khoắt nhưng những kẻ thích xem náo nhiệt thì chẳng màng sáng tối, chẳng mấy chốc không ít người đã vây đến, cả bảo vệ sân bay cũng tới.

“Chúng tôi không biết cậu ta. Cậu ta cứ bắt chúng tôi lên xe.” Bà Tổng lên tiếng, “Ai biết được cậu ta sẽ đưa chúng tôi đi đâu chứ? Tuy đã già nhưng cơ thể chúng tôi còn rất khỏe mạnh, nghe nói bây giờ một quả thận bán được hơn một trăm nghìn đấy!”

Những người vây xem ồ lên: “Ồ, ra là bán thận hả? Phạm pháp đấy!”

Tài xế nóng nảy: “Mấy người nói gì đó? Tôi tới đón hai vợ chồng ông bà đây đến khách sạn ở vịnh Á Long, chúng tôi là công ty chân chính, mạng lưới phủ khắp toàn quốc đấy.”

“Chúng tôi không thuê công ty cậu, ai bảo cậu đến đón?” Thầy Tổng hỏi.

“Việc này... Anh ta bảo chúng tôi giữ bí mật để ông bà bất ngờ.” Tài xế lấp bắp giải thích.

“Bất ngờ? Tôi thấy sợ hãi thì đúng hơn!” Ông Tổng không hồ là thầy giáo, thật biết dùng từ.

Đám người vây xem lại ồ ào: “Đúng vậy, đúng vậy, đã thuê xe còn giữ bí mật, nhất định là có trò mờ ám gì rồi!”

Bảo vệ lên tiếng: “Bác tài xế, bác xem mọi người huyền não thế này, muốn giữ bí mật cũng không được nữa rồi, bây giờ bác cũng nên giải thích rõ cho mọi người.”

Tài xế nhìn đám người bu xung quanh, không thể làm gì khác bèn khom người vào buồng lái lấy hóa đơn xe, người thuê xe là người Thượng Hải, tên là Trương Thịnh: “Này, đây chính là người thuê xe, bảo ông bà Tổng muốn ở Tam Á chơi sáu ngày nên đã thanh toán hết tiền xe, tổng cộng là chín nghìn đồng, còn bảo hai ông bà ở vịnh Á Long, bảo tôi mỗi ngày phụ trách đưa đón ông bà.”

“Trương Thịnh?” Thầy Tổng cúi đầu nhìn hóa đơn, hai người bạn già nhìn nhau, đồng thời lắc đầu: “Chúng tôi không quen.”

“Chà, không phải là trùng thượng chứ, không quen không biết mà giúp ông bà thuê xe tốt như vậy, còn đặt cả khách sạn năm sao nữa chứ!” Đám người xung quanh đồng thanh.

Thầy Tổng nhất thời không biết làm sao, chẳng lẽ lại trùng thượng thật? Lúc này, điện thoại của tài xế vang lên, là điện thoại của Trương Thịnh gọi đến để xác nhận. Tài xế như gặp được vị cứu tinh nói: “Gặp rồi, gặp rồi, nhưng hai người họ không muốn lên xe, xem tôi là kẻ xấu! Bảo vệ cũng tới!” Nói xong tài xế đưa điện thoại cho thầy Tổng, “Ông nói chuyện với anh ta đi, anh ta là người thuê xe cho ông bà đấy.”

“Này, cậu là ai?” Thầy Tổng nghi ngờ hỏi.

Trương Thịnh nói: “Cháu là bạn của Tổng Noãn ạ.”

“Bạn? Bạn gì?” Thầy Tổng không bỏ qua, “Thôi bỏ đi, nói với cậu cũng như không, để tôi gọi Tổng Noãn.” Nói xong ông cúp điện thoại, trả lại cho tài xế, “Bác tài, thật ngại quá, nhưng chúng tôi không quen ai tên Trương Thịnh cả, cũng không đặt khách sạn năm sao gì đó, chúng ta đường ai nấy đi, tạm biệt.” Nói xong, thầy Tổng liền kéo mẹ Tổng Noãn lên taxi, “Đến giao lộ Đại Đông Hải.”

Mẹ Tổng Noãn lên xe còn lăm băm: “Phải trả giá trước đã! Chuyện Tổng Noãn nói sau.”

“Bà không cần nói nhiều, tôi còn chưa nói tới nó đâu!” Thầy Tổng nổi giận gọi điện vào phòng vào điện thoại của kí túc xá.

Cuối cùng Tổng Noãn không chịu nổi đành bỏ xuống giường nghe điện thoại.

“Tổng Noãn, con biết cậu tên Trương Thịnh chứ, cậu ta là ai, hai đứa có quan hệ như thế nào?” Thầy Tổng tức giận.

“Trương Thịnh là bạn của con, sao vậy ạ?” Tổng Noãn bị hỏi có phần hơi bối rối.

“Hừ, bạn? Bạn gì mà xa hoa như thế, dùng chín nghìn đồng để thuê xe cho cha cô...” Thầy Tổng vừa nổi giận với Tổng Noãn liền thông suốt, cuối cùng nghiêm giọng nói: “Tổng Noãn, không phải cậu ta là người yêu của con chứ? Sao con không nói cho chúng ta biết? Con đã quên tình cảm không phải là thứ để đùa giỡn sao! Ta nói cho con biết, chủ tịch Mao đã nói, hôn nhân không xuất phát từ tình yêu thì chỉ là trò chơi. Tên tiểu tử kia có phải đang bông đùa với con không?”

Tổng Noãn dờ khóc dờ cười cúp điện thoại, điện thoại di động lại báo tin nhắn, là Trương Thịnh gửi tới: “Xin lỗi, kế hoạch gây bất ngờ thất bại rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hoặc Độc Ác, Hoặc Nhẫn Nhịn, Hoặc Cút Xéo (6)

Quay trở lại giường, trong bóng tối, Tổng Noãn nghe tiếng Chu Cách Cách trở mình, cô biết Cách Cách chưa ngủ. Tổng Noãn rất muốn nói chuyện với cô nàng.

“Mày đã ngủ chưa?” Tổng Noãn nhỏ giọng hỏi.

Chu Cách Cách không lên tiếng.

Tổng Noãn khẽ thở dài, cô cảm thấy khoảng cách giữa mình và Chu Cách Cách ngày càng xa. Nhưng vừa mới đây thôi các cô còn cùng nhau dạo phố, cùng đi phòng vấn, cùng chia nhau ăn món toan lật phẩn, nắm tay nhau cười to không chút kiêng kị trên phố Thượng Hải phồn hoa. Lúc đó cả hai giao hẹn với nhau, sau khi tốt nghiệp sẽ cùng thuê một căn hộ; ai tìm được việc trước sẽ dẫn đối phương đi ăn; ai lấy chồng trước thì người còn lại sẽ làm phù dâu; ai sinh con trước thì người kia sẽ là mẹ nuôi...

Đang nghĩ ngợi, điện thoại di động lại rung lên, Tổng Noãn nghĩ hẳn lại là Trương Thịnh, không ngờ lại là tin nhắn từ Hách Mẫn: Lễ tri ân có mời vài vị khách hàng tiềm năng, bộ phận tiêu thụ bảo chúng ta phối hợp, ngày mai đến công ty sớm đó.

Tổng Noãn nhìn đồng hồ, lúc này đã là hai giờ rưỡi sáng, cô cảm thấy kinh hãi: Có phải sau này mình cũng giống như Hách Mẫn không? Lăn lộn ở bên ngoài lâu như vậy mà không mua nổi một căn nhà, nếu mua được nhà thì ngày ngày phải đi sớm về khuya, đáng hiên giấc ngủ quý báu cho sự nghiệp và giao thông thành phố, phải trả nợ nên không dám bị bệnh, thất nghiệp hay sinh con, đêm hôm khuya khoắt còn phải tính trước ngày mai sẽ như thế nào... Những ngày đen tối gì thế này? Còn thua cả đầy tớ trong xã hội cũ, đầy tớ trong nhà nghe tiếng gà gáy mới bắt đầu làm việc, làm việc ra làm việc, ngủ ra ngủ. Mấy chuyện xấu của ông chủ cũng không khiến kẻ bầy tôi ngủ mất ngon, không những thế còn tìm cách chơi ông ta một ván. Những chuyện đó cô dám làm sao? Cứ nghĩ lung tung như vậy một lúc lâu, lúc cảm thấy buồn ngủ thì trời đã gần sáng. Nếu như còn đi học, Tổng Noãn nhất định sẽ cúp tiết ngủ một giấc đã đời. Nhưng hiện tại cô đã đi làm, ông chủ không còn là thầy giáo, người chủ dù có khoan dung đến đâu cũng không dễ dàng tha thứ cho cấp dưới nghỉ làm mà không có lý do, huống hồ cô chỉ là một thực tập sinh! Đấu tranh tư tưởng một hồi lâu, Tổng Noãn quyết định rời khỏi giường, phải đến công ty sớm, chỉ bằng đi sớm một chút kéo kẹt xe.

Lúc rửa mặt, Chu Cách Cách mơ màng hỏi, “Mấy giờ rồi?”

“Sáu giờ mười phút. Hôm nay đi làm cùng tao không?”

“Không đâu, tao ngủ tiếp đây, hôm qua mày ồn ào quá tao ngủ không được.” Giọng của Cách Cách có chút oán giận.

“Được rồi, vậy tao đi trước.” Tổng Noãn rón rén mở cửa, đứng ở cạnh cửa hồi lâu, lát nữa phải nói tiếng ‘xin lỗi’ với Cách Cách, nhưng làm thế lại có vẻ xa cách quá, rốt cục cũng chẳng biết nên nói gì, đành cầm áo khoác đi làm.

Rời khỏi ký túc xá, đột nhiên lại thấy chiếc xe thể thao quen thuộc, nhìn qua cửa sổ xe thấy Trương Thịnh đang say ngủ, chân gác lên vô lăng, tay khoanh trước ngực, trông có vẻ đang bị lạnh. Lúc Tống Noãn đang nhìn cậu ta chăm chăm, Trương Thịnh như có thần giao cách cảm đột ngột tỉnh dậy, hai người cứ như thể nhìn nhau. Trương Thịnh như đứa trẻ làm hỏng chuyện, đôi mắt tỏ rõ vẻ vô tội kèm theo chút lo lắng, Tống Noãn cảm thấy thú vị liền phì cười.

“Hôm qua anh gửi tin nhắn cho em xong rồi đến đây, ngủ cả đêm trong xe, không mở máy điều hòa mà trời lại lạnh, lúc mở điều hòa cũng đã muộn, ai đó, nhìn này, chân anh tê hết cả rồi.” Trương Thịnh mở cửa xe, dùng giọng nũng nịu nói.

Tống Noãn không chịu được đàn ông tính tình trẻ con, lòng cô dấy lên sự thương xót, giận trách: “Anh bị bệnh à?”

Trương Thịnh xoa xoa chân, nhìn thẳng vào đôi mắt Tống Noãn: “Anh quả thật bị bệnh rồi!”

Qua mấy ngày thực tập, Tống Noãn đã học được nhiều quy tắc, những quy tắc này liên quan đến Hách Mẫn, chị ta rất thích tranh công, tất nhiên khi ấy chẳng hề nhớ đến Tống Noãn; việc chẳng xong thì khi cấp trên hỏi đến, chị ta ít nhiều cũng đã dận dỏ người sau. Tóm lại, Tống Noãn chỉ là nhân vật phụ, dù có diễn trò gì cũng không được để mắt đến, ngay cả phụ đề cô cũng chẳng có.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Đồ Ngốc, Cô Lại Vượt Cấp Nữa Rồi Đây

Trương Thịnh dẫn Tống Noãn đến nhà hàng Á Đại dùng bữa sáng, chuẩn bị thưởng thức mỹ thực, điện thoại của Tống Noãn bỗng vang lên, là Hách Mẫn gọi tới: “Đến công ty chưa?”

“Vẫn chưa tới.” Tống Noãn ngạc nhiên, cho là mình đến muộn bèn nhìn đồng hồ, còn chưa tới tám giờ nữa.

“Không phải chị bảo em đến công ty sớm hay sao? Sao giờ này còn chưa đến?” Giọng của Hách Mẫn có vẻ bức mình, “Chẳng nhẽ em muốn chị hộ tống em sao?”

Tống Noãn nhỏ giọng nói: “Khoảng hai mươi, ba mươi phút nữa em tới.”

“Rốt cuộc hai mươi hay là ba mươi?” Hách Mẫn không buông tha, “Cô còn là trẻ con, không có khái niệm về thời gian hay sao?”

“Lỗi tại em, không ngờ trên đường bị kẹt xe, em sẽ đến nhanh thôi. . .” Tống Noãn nhỏ giọng giải thích, còn chưa nói xong, đầu bên kia đã dập máy.

Chứng kiến cảnh này, Trương Thịnh tức giận vô cùng: “Giờ hẵng còn sớm mà đã bắt em đi làm sao! Coi người ta là nô lệ chắc? Kệ chị ta, chúng ta ăn thôi!”

Giờ phút này Tống Noãn có thể nuốt trôi sao? Cô đứng ngồi không yên, hận không thể phóng như tên lửa đến công ty.

“Đi thôi.” Trương Thịnh đầu hàng, cầm lấy chìa khóa xe đứng dậy.

“Vậy còn thức ăn thì sao?” Tống Noãn hỏi.

“Bỏ đi thôi.” Trương Thịnh nói bằng giọng rất tự nhiên.

“Bỏ đi?” Tống Noãn mở to hai mắt nhìn, “Thiếu gia à, anh thật lắm tiền nhiều của, anh có biết hiện tại trên thế giới có bao nhiêu người đang chịu đói khổ không? Lãng phí như thế thật đáng xấu hổ.”

Cậu thiếu gia Trương Thịnh bị Tống Noãn nói thế tự cảm thấy hổ thẹn, đành gọi phục vụ gói hết đồ ăn trên bàn lại.

Lúc Tống Noãn cầm một túi đồ ăn to vội vàng chạy tới công ty, Hách Mẫn đang gọi điện thoại, vừa thấy Tống Noãn đôi mày liền cau lại, vẻ mặt trở nên u ám. Nhưng kì lạ là chị ta có thể dùng giọng nói điềm đạm, vui vẻ nói chuyện điện thoại, đối phương nghe được nhất định nghĩ chị ta đang mỉm cười.

Tống Noãn cảm thấy có chút đáng sợ, dè dặt đứng một bên.

“Ô kìa, mới đi nhà hàng Đại Á ăn sáng sao?” Hách Mẫn cúp điện thoại, để ý đến túi đồ Tống Noãn cầm, chanh chua nói: “Người có tiền thật rảnh rỗi mà, nói là sống tạm bợ cũng không sai. Khó trách thực tập sinh các cô không ai quý trọng công việc, điều kiện gia đình tốt thì coi thường tiền lương ít ỏi này.”

Tống Noãn muốn nói là được người khác mời, nhưng không tài nào nói ra được, đành lặng lẽ để túi đồ ăn xuống, cam chịu mình là thiên kim của gia đình khá giả. Mờ máy vì tính lên, lại đột nhiên nhớ tới điều gì liền nói: “Chị Hách à, chị có muốn dùng bữa sáng không? Em chưa kịp ăn đã gói lại hết rồi, chưa

ăn gì luôn.” Câu nói vừa dứt, Tống Noãn liền cảm thấy hối hận, phải nên nói như vậy mới đúng: Chị Hách à, biết chị tới sớm nhất định chưa ăn gì, em đặc biệt chuẩn bị cho chị đấy.

Không đợi Tống Noãn hối hận, Hách Mẫn lạnh lùng gằn ra từng chữ, “Không ăn, làm việc đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đồ Ngốc, Cô Lại Vượt Cấp Nửa Rồi Đây (2)

Hóa ra phòng tiêu thụ muốn mượn lễ tri ân để mời những khách hàng tiềm năng, trong đó có những vị khách rất có máu mặt, phòng tiêu thụ đã nhờ tổng giám đốc lo liệu những việc quan trọng. Trần Kiến nói rất hay: “Chỉ cần bọn họ tới đây, chúng ta nhất định không để họ chạy thoát.” Quân lệnh đã được hạ, tổng giám đốc không thể không phối hợp, trước tiên phải mời được khách hàng tới.

Tống Noãn nhìn danh sách Hách Mẫn đưa tới, tổng cộng có bảy công ty, người đầu tiên là một kẻ có máu mặt trong ngành sản xuất, chẳng trách phòng tiêu thụ không mời được.

Hách Mẫn cũng rất tức giận, oán hận phòng tiêu thụ: “Lễ tri ân là do bọn họ làm mà chuyện gì cũng đến tay chúng ta, em xem danh sách này đi, còn phải liên lạc rồi báo qua cho bọn họ, để chị chống mắt lên xem, không có mũi khoan thì đừng học đòi làm gôm! Chị thật sự rất bức, phòng bọn họ có đại công tử Trương Thịnh của Phong Hoa, bảo cậu ta làm còn sợ không được việc? Sao còn đổ hết lên đầu chúng ta? Tổng giám đốc Trần muốn Trương Thịnh có kinh nghiệm trong công việc, dao muốn sắc thì phải mài, lễ tri ân này chính là dịp tốt để cậu ta thể hiện.” Liếc mắt nhìn Tống Noãn, nhận ra không nên nói những chuyện này trước mặt thực tập sinh, thế là chị ta liền chuyển chủ đề, “Không nói những chuyện thừa thãi nữa, Tống Noãn, những lời này chị nói với em, em đừng đi nhiều chuyện với đám thực tập sinh bên phòng tiêu thụ đấy. Chị thấy em rất có tiềm năng, nếu em muốn chị sẽ chỉ bảo em, công việc lần này do tổng giám đốc Uông trực tiếp bàn giao, em nên nhớ kỹ, cấp trên bảo sống đứng thì em không được chết ngồi.”

Tống Noãn nhìn vẻ mặt tiêu tụy của Hách Mẫn, lớp trang điểm không thể giấu được quảng thâm ở mắt, đối với người cô hướng dẫn thực tập hà khắc này khiến người ta có một cảm giác kỳ lạ, cảm thông xen lẫn kính trọng: phụ nữ có chức có quyền thật không dễ dàng gì.

Nhưng sự kính trọng của Tống Noãn đối với Hách Mẫn nhanh chóng bị dập tắt vì Hách Mẫn đùn đẩy cục xương khó gặm này cho Tống Noãn, chị ta chỉ liên lạc với hai công ty có người quen trong đó: “Trước mắt em thử liên hệ với năm công ty này đi, đừng nói em là thực tập sinh, liên lạc được thì nói cho chị biết, không được cũng phải báo cáo cho chị.”

Qua mấy ngày thực tập, Tống Noãn đã học được nhiều quy tắc, những quy tắc này liên quan đến Hách Mẫn, chị ta rất thích tranh công, tất nhiên khi ấy chẳng hề nhớ đến Tống Noãn; việc chẳng xong thì khi cấp trên hỏi đến, chị ta ít nhiều cũng đã dấn dò người sau. Tóm lại, Tống Noãn chỉ là nhân vật phụ, dù có diễn trò gì cũng không được đề mắt đến, ngay cả phụ đề cô cũng chẳng có. Mặc dù vậy nhưng Tống Noãn không được từ chối, vì một khi từ chối, Hách Mẫn sẽ nói với cấp trên trách nhiệm của cô nặng nề bao nhiêu, thực tập sinh mà chẳng được việc gì... Kết quả sau cùng chính là: cấp trên sẽ đào thải thực tập sinh vô dụng ấy đi...

Hách Mẫn phân chia công việc xong liền đến nhà ăn ăn sáng, Tống Noãn nhân cơ hội phòng làm việc không có ai liền chiếm tiện nghi một chút: dùng điện thoại của công ty gọi điện hỏi thăm cha mẹ ở Tam Á.

Lúc này, vợ chồng thầy Tống đang họp gia đình ở khách sạn ở Đại Đông Hải, đề tài thảo luận chính là chuyện đại sự của con gái. Thầy Tống cho rằng cái cậu Trương Thịnh kia nhất định không phải người tốt lành gì, hiện tại xã hội đang tuyên truyền bảo vệ môi trường xanh, tiết kiệm năng lượng mà lại có thể vung tiền như rác thuê xe Mercedes.

Bà Tống phụ họa theo: “Chính là thế, có rất nhiều cách để thể hiện tâm ý, hà tất phải lãng phí tiền vào chiếc xe chứ!”

Thầy Tống cảm thấy loại con trai này không đáng tin cậy, nhất định không thể giao con gái cho cậu ta.

Bà Tống cho rằng, cũng không thể dùng một giây đánh chết người, chỉ ít cậu ta cũng có thành ý.

Vợ chồng thầy Tống càng nói càng bất đồng, hậu quả sinh ra tất nhiên là cãi nhau. Tống Noãn gọi điện tới, cô nói: “Tại sao cha mẹ không đến khách sạn Thiên Vực, Trương Thịnh đã cọc tiền hết rồi, một nghìn bốn trăm đồng một đêm đấy!”

Thầy Tống nói: “Con à, từ xưa đến nay không ai cho không ai thứ gì cả, con suy nghĩ thử xem tại sao cậu ta lại đối xử tốt với chúng ta như vậy, nhất định là có ý đồ với con rồi.”

“Cha đừng nói khó nghe vậy được không? Ý đồ gì chứ? Con cảm thấy Trương Thịnh không sai, con quyết định thử với cậu ta xem sao. Đừng nói với con hôn nhân mà không có tình yêu thì chỉ là trò chơi, nếu vậy thì cả thành phố này đều là...” Đang nói, Uông Tư Viễn đột nhiên đi vào phòng làm việc, anh ta lúc nào cũng đến sớm, Tống Noãn vội vàng chuyển từ tiếng Nam Kinh thành tiếng phổ thông, “Được rồi tổng giám đốc Vương, cảm ơn ngài, tạm biệt.”

Uông Tư Viễn nhìn Tống Noãn cười: “Gọi điện thoại cho giám đốc Vương à, đã tới giờ làm việc đâu!”

Tống Noãn lúng túng, tự nhủ mình thật ngu ngốc, một vị giám đốc nào có rảnh rỗi nhận điện thoại của thực tập sinh vào sáng sớm chứ? Lẽ ra phải gọi là Tiểu Vương.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đồ Ngốc, Cô Lại Vượt Cấp Nửa Rồi Đây (3)

Sau khi ăn sáng xong, Hách Mẫn trở về bày kế cho Tống Noãn: “Không phải bên phòng tiêu thụ có một thực tập sinh tên là Trương Thịnh à? Nếu như cha của Trương Thịnh đồng ý gọi giúp em mấy cuộc điện thoại, nhất định không thành vấn đề, phòng tiêu thụ không nhờ cậu ta mà lại tìm đến chúng ta, thật là quá quất! Ở kia, Tống Noãn, chẳng phải em quen Trương Thịnh sao? Chỉ bằng nhờ cậu ta giúp chúng ta một tay.” Hách Mẫn nói “giúp chúng ta”, mà không nói “giúp em”, làm ra vẻ thân thiết lắm, coi Tống Noãn là người của mình.

Tống Noãn cho rằng đó là ý kiến hay, thế là cô đi tìm Trương Thịnh nhờ giúp đỡ. Trương Thịnh vừa nghe, thấy cơ hội lấy lòng người thương đã tới bên hào hứng đi tìm cha.

Cha Trương Thịnh vừa nghe liền cau mày: “Thằng con này, cha cho con sang HY thực tập, học cách quản lý của người ta, rèn giũa năng lực bản thân, giờ con giỏi rồi, thay mặt người ta cạnh tranh với cha con! Sau này Phong Hoa lấy con làm chỗ dựa, làm kinh doanh phải biết tính toán, tâm trí con cả ngày treo ngược cành cây, biết khi nào mới được việc?”

“Đúng vậy đó, con trai, sao con có thể vô tâm như thế, những kiến thức con học ở nước ngoài sao có thể quên hết như thế! Cha con đã nói rồi, làm kinh doanh thì phải tính toán, con thì ngược lại, công rần cần gà nhà. Cha con được như ngày hôm nay dễ dàng lắm sao? Mẹ thấy con bị con bé kia mê hoặc rồi, ai biết được nó là người thế nào chứ? Muốn có cuộc sống khá giả, vừa thấy con đã bám lấy không buông, con cẩn thận không bị người ta lừa!”

“Được rồi, được rồi, đừng nói nhiều nữa, cha có giúp con hay không?” Trương Thịnh không nhịn được.

“Không giúp.” Tống giám đốc Trương chắc như đinh đóng cột.

“Cha không giúp thì thôi!” Trương Thịnh tức giận đập cửa bỏ đi.

Vợ chồng tổng giám đốc Trương hai mắt oán giận nhìn nhau, ông Trương trách vợ quá nuông chiều con, bà Trương trách chồng bắt con đi thực tập ở chỗ đó: “Công ty nhà mình lớn như vậy không có chỗ cho con rèn luyện sao? Đưa con đến công ty khác, giờ thì tốt rồi, thực tập chưa được một tháng thì đã mê đắm con bé nào rồi.”

Trong phòng ngủ ở lầu hai, Trương Thịnh cảm thấy rất buồn bực. Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng lớn tiếng với cha mẹ, cậu đang suy nghĩ làm thế nào để nói rõ với Tống Noãn. Nghĩ đến cô, cậu cảm thấy dễ chịu hơn, việc này cậu nhất định phải giúp cô.

Ngồi ngơ ngẩn trên giường nửa giờ, Trương Thịnh đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, bèn bước đến bàn đọc sách mở máy vi tính, đối chiếu với danh sách Tống Noãn đưa cho, bắt đầu lên mạng tìm kiếm.

Đa số công ty lớn không thích bị người khác tìm được thông tin, nhưng không ngại để người khác biết, nên trên trang web của các công ty đều giới thiệu qua các vị lãnh đạo, hình rất đẹp, trông thật giống minh tinh. Trương Thịnh tìm qua bốn năm từ khóa mới tìm ra chữ ký, bèn nhanh chóng ghi lại tên của người đó.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51: Đồ Ngốc, Cô Lại Vượt Cấp Nửa Rồi Đây (4)

Thứ tư tổng giám đốc Trương đi công tác ở Bắc Kinh, Trương Thịnh lén lút vào, không, phải nói là thoải mái bước vào phòng làm việc của cha. Sau đó dùng điện thoại trong phòng gọi điện cho thư ký: “Thư ký Phương, tôi là Trương Thịnh, cha tôi bảo anh liên lạc với quản lý Hồ công ty A, ông chủ Hoa ở

công ty B, trưởng phòng Kim ở cục C, muộn nhất ngày 28 mời bọn họ đến Phong Hoa dùng cơm.”

“Ngày 28?” Thư ký Phương hỏi, “Để tôi xem, hình như ngày đó tổng giám đốc Trương đi công tác ở Dubai mà.”

Không xong rồi, tim Trương Thịnh đập mạnh, dùng một chút liền nói: “À, ông ấy không đi nữa.”

“Thế sao tôi lại không biết?” Thư ký Phương nghi hoặc nói, lập tức nhận ra đầu dây bên kia là cậu con trai duy nhất của tổng giám đốc Trương liền dịu giọng nói: “Có thể là do tổng giám đốc Trương bận quá, quên nói cho tôi biết. Tôi lập tức liên hệ với quản lý Hồ, còn có những ai tham gia nữa? Quy cách chiều dài như thế nào?”

“Việc này...” Trương Thịnh không nghĩ tới một buổi hẹn lại cần phải chuẩn bị nhiều thứ như vậy, cậu ậm ừ trả lời: “Thì cứ nói cha tôi mời tới ăn cơm là OK!”

“Vậy được rồi, tôi liên lạc được sẽ báo cho cậu.” Thư ký Phương khách sáo nói.

“Tôi ở phòng làm việc của cha chờ tin của anh, nhanh lên nhé.” Trương Thịnh cho rằng đã đạt được mục đích của mình, cười vô cùng đắc ý, thuận tay cầm di động gửi tin cho Tổng Noãn: Vấn đề đã được giải quyết!

Tổng Noãn ở trong phòng làm việc mặt mày buồn rầu, nhận được tin nhắn kia mặt mày lập tức trở nên rạng rỡ, nàng vui vẻ một lúc rồi hỏi: “Đã chắc chắn chưa?”

Trương Thịnh chắc chắn nói: “Đương nhiên là chắc chắn rồi!”

Lúc này Hách Mẫn bước vào phòng, thấy Tổng Noãn đang cười bèn hỏi: “Cười gì thế? Có tin gì tốt à, đã liên lạc đến đâu rồi?”

Tổng Noãn nghĩ đến lần trước Hách Mẫn tranh công của mình, lập tức dẹp bỏ dáng vẻ tươi cười: “Không có gì, đang lướt web thấy một chuyện hài thời.”

“Chuyện gì thế? Kể chị nghe xem có thể chọc chị cười không.” Hách Mẫn vẽ mặt đau khổ, hình như vừa bị cấp trên phê bình.

“Để xem...” Tổng Noãn suy nghĩ một chút nói: “Một lưu học sinh từ Mỹ về nhà thăm người thân bên ba hoa: nhà máy nước Mỹ kỹ thuật tiên tiến, đưa vào một con heo sống sẽ cho ra lap xường! Người cha thấy con sinh ngoại, rất tức giận, nói: “Tao với mẹ mày lợi hại hơn, lap xường của tao đẩy mạnh sinh ra con heo sống đây này.”

Hách Mẫn bật cười, quên bống phải hỏi Tổng Noãn tiến trình công việc.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đồ Ngốc, Cô Lại Vượt Cấp Nữa Rồi Đây(5)

Tất nhiên Trương Thịnh đánh giá rất cao năng lực của bản thân, thư ký Phương theo tổng giám đốc Trương nhiều năm như vậy, kinh nghiệm tất nhiên có thừa, lời nói dối nào chưa từng nghe qua, tên lừa gạt nào mà chưa từng gặp? Sau khi anh ta nhận được điện thoại của Trương Thịnh lập tức liên lạc với thư ký Tiền đang cùng đi công tác với tổng giám đốc Trương kể lại toàn bộ sự việc, sau đó thư ký Tiền báo cáo cho tổng giám đốc Trương.

Tổng giám đốc Trương đập bàn: “Còn có việc này nữa sao? Đứa con này, không được giúp nó, chờ tôi về sẽ dạy dỗ nó sau!”

Lúc này tên nhóc Trương Thịnh khoác lác đang nằm trên sofa, vừa thưởng thức trà phổ nhị, vừa chờ thư ký Phương báo tin tốt. Nhưng chờ mãi chẳng thấy đâu, Trương Thịnh không nén được cơn giận, lại gọi điện cho thư ký Phương.

Thư ký Phương lễ phép nói với cậu Trương: “Thật ngại quá Trương Thịnh, để cho cậu chờ lâu, tôi vừa định gọi lại cho cậu. Vừa nãy tổng giám đốc Trương gọi điện về công ty, sắp nói ngày mai sẽ về Thượng Hải, ở Bắc Kinh đang lạnh, làm bệnh cũ tái phát, cơ thể cảm thấy khó chịu, bảo tôi để trống lịch làm việc nửa tháng sau.”

Một người từng trải đối phó với một tên nhóc tương đối dễ dàng, chỉ cần một câu nói tài tình, thư ký Phương đã có thể từ chối Trương Thịnh nhưng cũng không khiến anh phải khó xử. Trong khoảng thời gian ngắn, Trương Thịnh không xác minh được cha có gọi về bảo sức khỏe không tốt hay không, nhưng lại không dám hỏi, dù sao cậu là người nói dối trước, kẻ nói dối luôn là kẻ nơm nớp lo sợ.

Trương Thịnh chán nản bước ra khỏi phòng, trước khi ra đến cửa lại vòng đến tủ đựng trà phổ nhị, lấy một bánh trà để vào túi. Nghe nói con gái uống trà phổ nhị có thể thái độc, đường da.

Về công ty nhìn thấy Tổng Noãn, gương mặt Trương Thịnh uể oải, Tổng Noãn thấy vẻ mặt cậu ta liền đoán được chuyện chưa được giải quyết, cô trái lại vui vẻ nói: “Không sao mà, lẽ ra nhờ anh chuyện này cũng không phải.”

Quả là cô gái hiểu chuyện mà, Trương Thịnh lấy ra gói trà phổ nhĩ đưa cho Tổng Noãn: “Của em này, uống ngon lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đồ Ngốc, Cô Lại Vượt Cấp Nửa Rồi Đây (6)

Không còn cách nào khác, Tổng Noãn đánh tự lực cánh sinh, cô tìm danh sách công ty, suy nghĩ kỹ càng, cảm thấy gọi điện thẳng đến phòng mua bán hỏi người phụ trách có nhã ý tham gia lễ tri ân hay không tuyệt đối không được.

Buổi tối về ký túc xá, rót một chén trà phổ nhĩ, quả thật rất thơm. Ký túc xá thực sự rất lạnh, Tổng Noãn rót trà vào ly giữ nhiệt để ở đầu giường, vừa uống trà, vừa suy nghĩ nên giải quyết thế nào, hầu như cả đêm không ngủ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tổng Noãn nghĩ được một cách rất mạo hiểm, lúc này cô lên mạng xem qua trang web của công ty A, biết được điện thoại của phòng tiêu thụ của công ty này, thông thường, mỗi công ty phải công bố phương thức liên lạc với phòng tiêu thụ, từ điện thoại đến địa chỉ fax và email, đó là những thứ thiết yếu, sợ có người muốn mua hàng cũng không tìm được người bán.

Tổng Noãn suy nghĩ rất nhiều về thái độ của khách hàng lớn, sau khi luyện tập mấy lần, hít một hơi thật sâu, cô bấm số của phòng tiêu thụ của công ty A, dùng giọng chuyên nghiệp nói: “Em muốn gặp quản lý Mạnh, Mạnh Triệu Đức.”

Cô gái đầu dây bên kia nói chuyện rất lễ độ: “Hiện tại quản lý Mạnh đang đi công tác, em có thể để lại cách thức liên lạc, chị sẽ báo lại cho quản lý.”

“Không cần đâu, em gọi vào di động của quản lý là được rồi.” Tổng Noãn cúp điện thoại. Một phút sau lại tiếp tục gọi tới: “Chị ơi, hiện tại em đang làm việc ở bên ngoài, quên mang theo danh thiếp của quản lý Mạnh, phiền chị cho em số của anh ấy, em có việc gấp về đơn hàng cần tìm anh ấy.”

Đầu dây bên kia quả không dám chậm trễ, lập tức nói số di động của quản lý Mạnh cho Tổng Noãn.

Tổng Noãn bấm được nửa dãy số thì nhớ tới người quản lý này đang ở nước ngoài, gọi điện thoại đường dài rất đắt, thế là cô cắt di động sử dụng điện thoại trong phòng làm việc. Không hổ danh quản lý phòng tiêu thụ, điện thoại vừa vang lên một tiếng đã có người bắt máy.

“Chào quản lý Mạnh, em là Tiểu Tổng của HY, anh còn nhớ em không?” Tổng Noãn cố giữ bình tĩnh, thăm nghĩ mỗi ngày phòng tiêu thụ tiếp xúc với nhiều người như vậy, sao nhớ kỹ ai với ai chứ.

Đầu dây bên kia rõ ràng đang sừng sốt, nhưng vẫn niềm nở chào hỏi: “Chào cô Tổng, cô tìm tôi có chuyện gì không?”

“Là thế này, em có một người bạn làm ở cục Hoàn Bảo, vừa vận phụ trách giám sát môi trường, cậu ta rất thích sản phẩm bảo vệ môi trường của quý công ty, nghe bảo em quen biết anh nên nhờ em hỏi một chút... À, em nghe nói anh có thể nói giọng Nam Kinh đúng không? Phải rồi, anh cũng là người Nam Kinh nhỉ? Quả là trùng hợp, em cũng là người Nam Kinh đây... Năm mới anh về Nam Kinh đi, hiện tại đi chuyển xa rất tiện...” Đang luyên thuyên, Tổng Noãn đột nhiên hỏi, “Phải rồi, quản lý vật tư của công ty anh tên gì vậy? Em không nhớ nổi, còn uống trà cùng nữa chứ, à, đúng rồi đúng rồi, quản lý Từ Khánh, anh xem trí nhớ của em này...” Bây giờ đến tin tức cần thiết, Tổng Noãn thoáng thờ dãi, cố làm ra vẻ thoải mái: “À, phải rồi, HY bên em tổ chức lễ tri ân, quản lý Mạnh có thể tham gia không? Ngày 28 tháng này... lại đi công tác sao? Ôi, thật tiếc quá, anh quả thật bận rộn, vậy em có thể mời quản lý Từ không?”

“Được chứ, cô thử hỏi anh ta xem. Cô Tổng, người bạn của cô ở cục Hoàn Bảo tên là gì, khi nào thuận tiện thì giới thiệu nhé.” Tuy nói chuyện gần nửa ngày, quản lý Mạnh cũng không quên chuyện quan trọng.

“Như vậy đi, chờ anh đi công tác về, em sẽ báo cậu ta liên lạc với anh. Thật ngại quá, tự nhiên em lại gọi điện đến, chúng ta sẽ liên lạc lại sau, tạm biệt.” Tổng Noãn cúp điện thoại, cô quả thật có người bạn ở cục Hoàn Bảo, nhưng chỉ là thực tập sinh.

Tiếp đó, Tổng Noãn dùng y cách như thế, liên lạc đến chỗ đó xin số di động của quản lý Từ Khánh, nhưng lại thất bại, số di động của quản lý vật tư là chuyện cơ mật của công ty, chị gái đầu dây bên kia giọng nói rất điềm đạm, thái độ rất kiên định, cố đánh chết cũng không nói!

Không còn cách nào khác, Tổng Noãn đành gửi mail cho Từ Khánh, sau khi nói rõ ý định, trong thư điện tử khéo léo nhắc tới: Đồng nghiệp Mạnh Minh Đức bảo em liên hệ với anh, xem như là tạo lập quan hệ. Không ngờ lại hiệu nghiệm, mười phút sau, Từ Khách gửi mail tới: Được, tôi sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Đồ Ngốc, Cô Lại Vượt Cấp Nữa Rồi Đây (7)

Tổng Noãn vô cùng kích động, hận không thể lập tức chạy lên tầng hai mươi mốt ôm Trương Thịnh.

Hách Mẫn nhớ tới cô nàng không được việc này, đang làm việc ở bên ngoài cũng không an tâm, chị ta lại gọi điện thoại cho Tổng Noãn hỏi tiến độ công việc.

Lần này thực sự đã đối phó xong, đang định nói ra thì Tổng Noãn nhớ lại lần trước bị chị ta cướp công, nói cho chị ta cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Vì vậy, Tổng Noãn suy nghĩ một chút, lấy lại bình tĩnh nói: “Vẫn đang liên lạc.”

“Nếu được phải nói cho chị biết ngay.” Hách Mẫn dặn dò, sau đó cúp điện thoại.

Tổng Noãn tính tự mình báo tin tốt này cho Uông Tư Viễn, cô lấy cớ đi rửa tay để có cơ hội “đi ngang qua” phòng làm việc của Uông Tư Viễn, vừa lúc anh ta cũng ở đó. Tổng Noãn nhìn gương trong nhà vệ sinh chỉnh lại đầu tóc, chỉnh áo sơ mi, sau đó đi gõ cửa phòng Uông Tư Viễn.

Uông Tư Viễn ngẩng đầu nhìn thấy Tổng Noãn, có hơi sững sốt: “Mời vào.”

Tìm Tổng Noãn đập thình thịch, vừa hỏi hạp vừa căng thẳng, cô lắp bắp báo với Uông Tư Viễn, mình đã liên lạc với quản lý Mạnh của công ty A ra sao, dùng danh tính của quản lý Mạnh mời quản lý Từ như thế nào.

Uông Tư Viễn cũng không cất lời, yên lặng lắng nghe. Nói một hồi, Tổng Noãn tự mình thất chốt dạ, không nói đúng trọng tâm, nói năng lộn xộn. Vất vả lắm mới báo cáo xong, Tổng Noãn cảm thấy lưng mình ướt đầm mồ hôi.

“Là việc này à?” Uông Tư Viễn hỏi, thái độ bình thản của anh ta khiến Tổng Noãn rất thất vọng.

“Dạ.” Tổng Noãn lúng túng gật đầu, không biết làm sao.

“Được, tôi biết rồi.” Uông Tư Viễn tiếp tục cúi đầu, xem báo cáo trong tay, tất nhiên là có ý tiền khách.

“Vậy em xin phép trước.” Tổng Noãn tức giận xoay người rời đi. Lúc bước tới cửa chính, đột nhiên bị gọi lại: “Cô chờ một chút.”

Tổng Noãn quay đầu lại, đôi mắt ngập tràn hi vọng nhìn Uông Tư Viễn, cô nghĩ anh ta rốt cuộc cũng có phản ứng, chắc đang định biểu dương mình.

Uông Tư Viễn nói: “Tổng Noãn, Hách Mẫn là người hướng dẫn cô, cô nên trực tiếp báo cáo với cô ấy, rõ chưa?”

“Em nhớ rồi.” Tổng Noãn ngay thơ gật đầu.

“Được rồi, cô đi đi.” Lần thứ hai Uông Tư Viễn tiễn khách.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 55: Đồ Ngốc, Cô Lại Vượt Cấp Nữa Rồi Đây (8)

Lúc Tổng Noãn bước vào thì mạnh mẽ, khi bước ra thì đầu óc trống rỗng, phản ứng của Uông Tư Viễn khiến cô cảm thấy rất bất mãn: Tôi báo cho Hách Mẫn, chị ta sẽ báo cho anh hay sao? Ai báo thì có gì khách biệt chứ? Hơn nữa, tôi báo cáo là sự thật khách quan, Hách Mẫn báo cáo thì nó chẳng còn khách quan nữa, thế sao nhất định phải nghe chị ta nói chứ? Nghe tôi không phải gợn gàng dứt khoát hơn sao?

Giờ ăn trưa, Tổng Noãn nói hết những thắc mắc của mình cho Trương Thịnh nghe, Trương Thịnh vừa nghe đã hiểu: “Đồ ngốc, là do em vượt cấp đấy.” Cậu ta nói dễ hiểu hơn, “Ví dụ như cha của anh, chuyện lớn nhỏ trong công ty đều phải nắm bắt rõ, nhưng nếu có cấp dưới không thông qua mình mà trực tiếp báo với cấp trên, thì phòng làm việc của vị cấp trên kia chẳng khác gì cái chợ cả! Do đó, cha anh có hai thư ký, phụ trách công việc khác nhau, tất cả mọi chuyện đều báo lên thư ký, sau khi chọn lọc chỉnh sửa thì thư ký mới báo lại cho cha anh. Nếu các phòng phía dưới có chuyện gì cần gặp mặt cha thì phải hẹn trước với thư ký. Các công ty đều giống nhau, em không thông qua Hách Mẫn mà trực tiếp tìm trưởng phòng Uông, nếu như chị ta biết được, nhất định rất tức giận.”

Nghe Trương Thịnh phân tích, Tống Noãn tròn tròn mắt, không ngờ mình lại sai trăm trọng như vậy. Lần trước bị Hách Mẫn tranh công, nhưng chỉ ít được lòng chị ta, lần này thì tiêu rồi.

Tống Noãn không biết Uông Tư Viễn có nói chuyện mình trực tiếp tìm anh ta báo cáo cho Hách Mẫn không. Nếu như có, cách tốt nhất mình nên xin lỗi Hách Mẫn trước, nói như thế nào cô cũng đã nghĩ xong: “Chị Hách Mẫn à, quản lý Từ Khánh của công ty A đã đồng ý tham gia lễ tri ân, sáng chị không ở đây nên em đã nói với tổng giám đốc Uông rồi.” Ngộ nhờ Uông Tư Viễn chưa nói cho Hách Mẫn thì chẳng phải mình chui đầu vào rọ, chưa đánh đã khai sao? Suốt cả buổi chiều, Tống Noãn phân vân nên nói hay là không? Lo lắng cũng bằng thừa, không phải chỉ là báo cáo công việc thôi sao, sao lại đau đầu đến như thế?

Cũng may cả buổi chiều, Hách Mẫn không xuất hiện, buổi tối chị ta phải tiếp khách đến HY khảo sát anh em trong công ty, có khả năng phải đến nhà hàng dùng bữa. Tống Noãn thở dài, nhưng nghĩ tới chạy trời không khỏi nắng, ngày mai cũng không phải tận thế, nên vẫn phải đi làm, vẫn phải đối mặt. Cô lại rầu rĩ thờ dài. Lúc này lại nhớ xiết bao những ngày còn đi học, ra trường là rồi bỏ nơi trú ẩn tốt nhất, vất vả, phê bình, châm biếm, áp lực, tất cả đều phải tự mình chịu.

Trương Thịnh thấy Tống Noãn phiền muộn như vậy, cười nói: “Chút chuyện nhỏ này mà rầu rĩ vậy sao? Cuộc sống ngắn lắm, tận hưởng chút đi!”

Tống Noãn toét miệng bày ra bộ mặt cực kì khó coi, ngay sau đó lại sùng sộ lên: “Em không vui nổi,”

“Anh nói thật.” Trương Thịnh không cười, nghiêm túc nói: “Em cứ nhất định phải vào HY làm gì, kết thúc kỳ thực tập anh sẽ về công ty cha, đến lúc đó chúng ta sẽ kết hôn, em không cần làm gì cả, nếu như cảm thấy buồn chán thì em có thể mở một quán trà trưng bày nhiều tranh hay gì đó.”

“Anh đùa gì thế?” Tống Noãn mở to hai mắt nhìn, “Chúng ta mới quen nhau được vài ngày đã kết hôn sao? Với lại cha mẹ em có nhiều thành kiến với anh, cha mẹ anh chắc chắn cũng thế, nhà anh có quyền có thể như vậy chắc hẳn phải tìm người môn đăng hộ đối chứ nhỉ?”

“Hừ, người muốn lấy anh xếp thành một hàng dài, em có phúc mà chẳng biết đường hưởng.” Câu nói đùa của Trương Thịnh làm Tống Noãn nổi giận, cô buông một câu: “Xin lỗi, bỗng cô nương không dám trèo cao, anh đi chọn một người trong đám người đó đi.” Nói xong liền quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đồ Ngốc, Cô Lại Vượt Cấp Nửa Rồi Đây (9)

Phiền muộn về công việc công thêm giận dữ Trương Thịnh, Tống Noãn trở về ký túc xá với vẻ mặt đau khổ. Chu Cách Cách thấy thế liền đưa túi chườm nóng cho cô: “Tống Noãn, mày làm sao thế?”

Tống Noãn uất ức kể cho Chu Cách Cách nghe toàn bộ sự việc, đã lâu các cô không tâm sự với nhau như thế này. Sau khi thực tập, giữa các cô như có một bức màn ngăn cách, tuy gần mà xa. Hôm nay, Tống Noãn nói hết lòng mình, dường như có một lực nào đó khiến hai cô gái xích lại gần nhau hơn. Tống Noãn sẽ nhớ, có lẽ nhiều năm sau, cô cũng sẽ không quên, vào một đêm lạnh lẽo, cô và Chu Cách Cách ở ký túc xá, cầm túi chườm nóng nói chuyện với nhau.

Chu Cách Cách nhìn Tống Noãn, thành thật nói: “Tao thấy Trương Thịnh rất tốt, rất đơn giản, lại thích mày nữa, nói thật, tao cảm thấy ghen tỵ với mày.”

Tống Noãn nghe xong, trong lòng có cảm giác lâng lâng, nhưng ngoài miệng lại nói: “Người tao không ưa nhất chính là anh ta, kiêu ngạo, lái xe vượt đèn đỏ, động một tí có thể khiến tao mất việc, làm như có tiền thì ngon lắm!”

Chu Cách Cách cười nói: “Có tiền mua tiền cũng được, không đi làm thì không biết, có ra đời mới biết kiếm tiền thật không dễ dàng gì!”

Tống Noãn lập tức liên tưởng đến ngày mai phải đối diện với Hách Mẫn ở công ty, nhất thời mất vui, nằm rầu rĩ trên giường: “Cách Cách, không còn sớm nữa, ngủ đi thôi, lúc ngủ sẽ không còn phiền não gì nữa.”

“Thôi bỏ đi, mày có điều canh cánh trong lòng mà đòi ngủ sao? Trừ khi mày nhắm mắt buông xuôi mới không còn phiền não!” Chu Cách Cách từ từ đứng dậy, buồn rầu nói: “Ký túc xá lạnh quá, ba mẹ vừa mua xe cho tao, như vậy tao có thể về nhà mỗi ngày, có thể ngồi mát ăn bát vàng.”

Tống Noãn ngạc nhiên: “Cách Cách, mày mua xe rồi sao? Thật ghê gớm, mày là người đầu tiên tao quen có xe đó!” Lập tức về mặt cô trở nên âm trầm, “Không phải chúng ta đã nói tốt nghiệp sẽ thuê nhà sao? Sao mày dám thất hẹn với tao hả con kia?”

Chu Cách Cách làm dáng vẻ té xỉu: “Má ơi, mày sắp làm bà chủ giàu có, chúng ta còn có thể thuê phòng ở chung sao? Mày thuê tao thì đúng hơn, giả sử tao không trả nổi tiền thuê nhà, mày phải châm chước cho tao đó nha bà chủ!”

Tống Noãn không nói tiếp, mang một bụng tâm tư trèo lên giường. Hôm sau tỉnh dậy đã gần tám giờ, cô ngày càng phục sức chịu đựng và sự nhẫn nại

của mình, trước đây một vài việc nhỏ cũng khiến cô mất ngủ, đến nay có đã có thể ngủ ngon.

Đến phòng làm việc thì thấy Ông Tư Viễn đang nói gì đó với Hách Mẫn, Tổng Noãn giật thót tim. Vì ở xa, giọng nói của tổng giám đốc Ông lại rất nhỏ, Tổng Noãn dỏng lỗ tai nghe mãi cũng chỉ nghe được đại khái: Bọn họ đang về chuyện mời khách quý ở lễ tri ân. Tổng Noãn nghĩ thầm, thôi toi rồi, đời mình coi như tận.

Lúc gần đi, Ông Tư Viễn nhìn qua Tổng Noãn, bắt gặp ánh mắt sợ sệt của cô, anh ta để lại một nụ cười đẹp đẽ rồi bước ra.

Một phút sau, Hách Mẫn bắt chuyện với Tổng Noãn, giọng nói có điểm không hài lòng: “Rốt cuộc chuyện với công ty A thế nào rồi? Cấp trên đã thúc giục rồi kia!”

Ôn trời, mây đen trong lòng Tổng Noãn tan đi, Ông Tư Viễn không nói cho Hách Mẫn, cô thầm nghĩ: Làm người thì phải như thế, làm việc thì nên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Bị Người Khác Nói Xấu

Sau khi Trương Thịnh trêu ghẹo Tổng Noãn, cậu một lòng muốn bù đắp cho cô. Nghĩ đến lần trước tặng cho Tổng Noãn trà phổ nhĩ hình như cô rất thích, cậu thừa dịp đêm khuya thanh vắng lên vào văn phòng của cha lén trộm thêm một ít.

Buổi tối về đến nhà, thấy cha đang ăn cơm, cậu ta hí hửng chào hỏi: “Tổng giám đốc Trương, sao hôm nay lại có thời gian rảnh về nhà ăn cơm thế?”

Trương Kiến Đông trừng mắt nhìn con trai, không nói gì, đưa chén cho cô giúp việc, ý bảo cô ta múc canh.

“Cha, xin hãy giúp con một việc.” Trương Thịnh tiện thể ngồi vào bàn, nhót một miếng sườn bỏ vào miệng.

“Việc gì? Nếu như lại giúp bọn người bên HY mời khách thì con cầm miệng đi.” Tổng giám đốc Trương liếc mắt nhìn Trương Thịnh, cúi đầu uống canh.

“Không đâu không đâu.” Trương Thịnh cười hí hí tiến tới, “Lần trước con lấy trà phổ nhĩ ở văn phòng của cha, bạn con rất thích uống, cha cho con thêm một chút được không?”

“Cái gì?” Tổng giám đốc Trương ngẩng đầu, ông đặt chén cơm xuống, “Hóa ra bánh trà là do con lấy? Uống ngon? Nói thừa! Đó là phổ nhĩ hảo hạng, hơn năm mươi nghìn một lạng, hơn năm trăm nghìn một cân, còn bảo uống không ngon sao?”

“Cái gì, mắc như vậy sao? Cha có nói đùa không?” Trương Thịnh không tin.

“Con thì biết cái gì? Tục ngữ có câu trà được ví với vàng là trà phổ nhĩ. Trà phổ nhĩ là trà cổ, là vật lưu tâm giá trị. Hiện nay Cô Cung vẫn còn phổ nhĩ hơn hai trăm năm tuổi, con nói xem nó đáng giá bao nhiêu?” Tổng giám đốc Trương nhìn Trương Thịnh chăm chăm, “Con mau nói xem, con đem hơn mấy chục nghìn đó tặng cho ai?”

“Con tặng cho... Con chưa tặng cho ai cả, mọi người trong văn phòng cũng uống, ai cũng khen ngon cả.” Trương Thịnh lấp ba lấp bắp giải thích, đột nhiên đổi đề tài, “Tổng giám đốc Trương à, ngài thật lắm tiền, có thể mua thêm cho con một chiếc xe thể thao chứ? Không cần tốt lắm đâu, chỉ cần bằng một cân trà của ngài thôi, chẳng hạn như Audi TT.”

“Tên tiểu tử này da mặt thật dày, cha đã luôn nói với con, lần trước ta gặp đồng nghiệp của con ở trong thang máy, một cô gái họ Tống, đi xe đạp làm việc. Mọi người đều là thực tập sinh mà con lại đi xe hơi, một chiếc còn không đủ lại đòi hai, đã thế còn muốn xe thể thao? Cha thấy con chịu khổ ăn ít, cho con đi thực tập để con rèn luyện, con thì giỏi rồi, bản lĩnh thì chưa học được đã trục lợi cha con hơn mấy trăm nghìn đồng tiền trả cho đồng nghiệp...”

“Được rồi được rồi.” Trương Thịnh đưa tay ra hiệu dừng lại, “Cha, không mua thì thôi chứ, coi như con chưa đề cập đến chuyện này, OK? Không phải cha ghét nhất đồng dài sao, nào, ăn thôi, ăn thôi.”

Cha Trương Thịnh bắt đầu nhìn con trai, lại cầm chén lên ăn cơm, dờ khóc dờ cười thờ dãi: “Ngày mai nhớ nói với đồng nghiệp của con trà ngon đó giá trị thế nào. Uống cũng uống rồi, ít nhất cũng nói cho bọn họ nhớ rõ tấm lòng của con.”

“Những người kinh doanh quả vô cùng tinh tế.” Trương Thịnh lầm bầm.

Chương 58: Bị Người Khác Nói Xấu 2

Tất nhiên Trương Thịnh sẽ không nói cho Tống Noãn biết giá trị bánh trà phổ nhị lần trước cậu đưa cho Tống Noãn, nhưng khi thấy cô dùng bình thủy tinh lớn đựng trà phổ nhị giá hơn một trăm nghìn một cân để uống, Trương Thịnh không kìm được nhắc nhở cô: “Đây là trà ngon đấy, uống đúng cách sẽ càng tăng thêm hương vị.”

Sau lần giận dữ lần trước, Tống Noãn gặp Trương Thịnh liền cảm thấy không vui, cô xụ mặt nói: “Gi mà đúng với không đúng chứ? Anh nghĩ em biết sao? Sao anh nhiều chuyện vậy chứ! Nè, anh thôi đi, đừng nói muốn lấy em về làm vợ nhé, Tống Noãn này chưa có phúc vậy đâu! Hay là anh chọn một trong mấy cô gái đang đứng xếp hàng gào khóc xin lấy anh đấy! À phải rồi, cha anh có tiền, nói không chừng ông ấy sẽ đồng ý cho anh đến Ai Cập, Iran, Afghanistan, ngần ấy cũng đủ để anh chọn rồi nhì, chỉ cần anh có sức khỏe là được.”

Gương mặt Trương Thịnh thật khó coi, cậu ta cười khổ nói: “Em không thích hợp để làm vợ, anh thấy em đích thị là bà cô già.”

Tống Noãn không nhịn được cười, cuối cùng cũng chịu nói chuyện đang hoàng với Trương Thịnh: “Cuối tuần rảnh rồi em sẽ đi mua bộ ấm trà, như vậy đã được chưa? Nhưng lại không biết mua ở đâu, miễn Thành Hoàng có bán không? Phải rồi, bánh trà này anh mua ở đâu vậy?”

“Cha anh, ông ấy cũng thích uống trà.” Thấy Tống Noãn không tức giận, Trương Thịnh thờ phào nhẹ nhõm.

“Haiz, lại là cha anh, chỉ cần nhìn ông ấy là biết trà này thuộc loại xa xỉ phẩm rồi, mấy nghìn đồng một cân nhì? Được người ta hối lộ à, hay là chuẩn bị mang hối lộ người khác? Quả thật là sa đọa.” Tống Noãn không kìm được chế nhạo.

Trương Thịnh đặt tay lên vai Tống Noãn, nhìn thẳng vào ánh mắt của cô: “Bà cô già của anh ơi, em có thù với mấy người nhà giàu phải không? Cha anh chọc giận gì em sao? Dù gì ông cũng là tổng giám đốc của một công ty lớn, cũng không trả thiếu lương cho nhân viên, dùng tiền của mình mua một chút trà ngon thì có gì sai chứ, sao có thể nói là sa đọa chứ?”

Tống Noãn không nói lại được, cô hất tay Trương Thịnh ra khỏi vai mình: “Em còn phải làm việc, anh từ từ mà ăn, hôm nay thức ăn ở nhà ăn cũng ngon lắm.” Đi được nửa bước lại quay lại, tiến đến trước mặt của Trương Thịnh, “Anh xem thử xem, chúng tôi và những người này đi sớm về hôm, bận từ lúc gà gáy đến lúc gà lên chuồng. Ngày ngày đều ăn ở nhà ăn mà mỗi ngày chỉ có từng ấy món, làm việc quần quật một tháng, tiền kiếm được lại không bằng một món ăn, một chai rượu trên bàn ăn của bọn nhà giàu, anh nói thử xem, chúng tôi có thể không ghét bọn lắm tiền sao? Cậu thiếu gia à, tôi nói cho anh biết, sau này gặp cấp trên phải khiêm tốn một chút, không sợ kẻ trộm cướp, chỉ sợ người nhớ thương!” Nói một hồi, Tống Noãn cảm thấy rất thoải mái, giống như tướng quân vừa đánh thắng trận, dương dương đắc ý thu quân.

Trương Thịnh nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tống Noãn hồi lâu mới tỉnh lại, lắc đầu, chỉ nghe nói qua cô nàng nham hiểm và cậu con trai nhà nghèo, không ngờ lại có kẻ ghét người có tiền. Hôm nay coi như mở rộng tầm mắt, thật không hổ danh là con gái thời nay!

Chương 59: Bị Người Khác Nói Xấu 3

Vừa mới vào ca buổi chiều, Ưông Tư Viễn cầm tách trà bước vào văn phòng lớn: “Mọi người có trà không, cho tôi một ít.”

Hỏi một vòng, chỉ có một đồng nghiệp nữ ngó ý: “Em có trà sữa Lập Đồn nè, tổng giám đốc Ưông có muốn uống không?”

Tổng giám đốc Ưông đương nhiên không cần, thế là Hách Mẫn nói: “Em xuống lầu mua giúp anh nhé!” Tống Noãn nghĩ thầm: Chị ta nói thế thôi, lát nữa cấp trên vừa đi, người xuống lầu tất nhiên là mình.

“Thôi bỏ đi, phiền phức quá, em còn nhiều việc mà.” Ưông Tư Viễn chuẩn bị sang phòng làm việc kế bên cầu viện, Tống Noãn rụt rè lên tiếng: “Tổng giám đốc Ưông, em có trà phổ nhị, anh lấy một ít không?”

“Được chứ, tôi thích nhất là trà phổ nhị và thiết quan âm (铁观音).” Ưông Tư Viễn như vừa tìm được cứu tinh.

Tống Noãn lấy từ trong ngăn kéo ra một túi nilon nhãn nhúm màu trắng, Hách Mẫn ở cách đó không xa nhìn san, nhìn thấy túi nilon này, lập tức đi tới nói

mặt: “Ai da, Tổng Noãn à, tổng giám đốc Uông của chúng ta nổi tiếng là chuyên gia thưởng thức trà, trà ngon như vậy sao em lại để trong đây?”

“Tại em không có bình đựng trà, chứ trà là trà ngon, uống rất ngon.” Tổng Noãn đỏ mặt.

“Ha ha, không sao, uống trà giống như uống rượu vậy, uống vào là nghiện, bất kể là nhị oa đầu (Nhị Oa Đầu [二锅头] là một loại rượu mạnh, nước rượu trong. Rượu này không mắc tiền, và do đó rất phổ biến trong giới lao động ở vùng Bắc và Đông Bắc Trung Hoa. Đây có lẽ là loại rượu trắng Bạch Tửu được uống nhiều nhất ở Bắc Kinh và do đó thường được liên hệ đến thành phố này. Rượu Hồng Tinh [Sao Đỏ – 红星] là một tên rượu phổ biến tại mọi nhà ở Bắc Kinh.) hay ngũ lương dịch (Ngũ Lương Dịch [五粮液]: một loại rượu mạnh, ủ chùng được sản xuất tại thành phố Nghi Tân [宜宾], phía nam tỉnh Tứ Xuyên [四川]. Nơi sản xuất rượu còn có cả một Viện Bảo Tàng Lịch Sử Rượu.), chỉ cần là rượu là được.” Uông Tư Viễn giải vây cho Tổng Noãn: “Nào, cô pha cho tôi một ít.”

Tổng Noãn cảm kích nhìn Uông Tư Viễn, tự nguyện đi pha trà.

Hương thơm của trà lan tỏa khắp văn phòng, Uông Tư Viễn ngạc nhiên cầm lấy tách trà, vừa thưởng thức qua mùi thơm, chợt ngạc nhiên hỏi Tổng Noãn: “Trà này mua ở đâu vậy?”

“Là bạn của em tặng, mấy ngày nay em đều uống cái này, rất ngon phải không?” Tổng Noãn chỉ bình thủy tinh lớn của mình.

Uông Tư Viễn nhấp một ngụm trà, nghiêm mặt nói: “Cô không biết sao? Trà phổ nhị này ít nhất cũng vài chục năm tuổi, loại này không có bán ở thành phố này, giả không rõ đâu!”

“Không rõ ư? Khoảng bao nhiêu tiền một cân ạ?” Tổng Noãn vẻ mặt ngu ngốc hỏi.

“Khoảng mấy chục nghìn đồng một lạng đấy.”

“Hà?” Tổng Noãn choáng váng, toàn bộ nhân viên trong phòng đồng loạt ngậy người.

“Cảm ơn cô nha, trà ngon như vậy phải mau chóng tìm bình kín mà đựng.” Uông Tư Viễn cầm chén trà rời đi.

Các đồng nghiệp trong văn phòng vô cùng ngạc nhiên nhìn con nhóc hỉ mũi chưa sạch này, trong lòng phỏng đoán gia cảnh và xuất thân của cô. Một thực tập sinh mới ra trường mà lại uống trà đến mấy chục nghìn đồng một lạng, điểm đáng chú ý là một lạng chưa tới một cân trà, cái con nhỏ này có lai lịch như thế nào?

Trước mặt nhiều người như vậy, Tổng Noãn cảm thấy rất khó xử, cô cuống quýt giải thích: “Trà này là do bạn em tặng, em cũng không biết nó đáng giá như vậy, em còn không đủ ăn, bán em đi cũng không mua nổi...”

Mắt Hách Mẫn sắc lẹm, chị ta thấy giấy bọc bánh trà dán logo của Phong Hoa, chị ta cũng hiểu được vài phần, thế là chế nhạo cô: “Được rồi, được rồi, đừng than nghèo nữa, nói thế để người ta không tìm em mượn tiền chứ gì!”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Bị Người Khác Nói Xấu 4

Tan sở, Tổng Noãn lập tức đến bộ phận tiêu thụ tìm Trương Thịnh, cậu ta đang cùng Chu Cách Cách và Triệu Tiểu Xuyên vừa sắp xếp lại tài liệu vừa nói chuyện phiếm. Hôm nay là cuối tuần, nhân viên chính thức đều đã về hết. Những người ở lại tăng ca cũng chỉ có thực tập sinh, công ty có nhiều người và máy điều hòa, hà tất gì phải về sớm như vậy.

Tổng Noãn bước đến trả lại túi trà cho Trương Thịnh, hung hăng nói: “Anh làm gì vậy? Anh đưa em trà đất như vậy là muốn em tổn thọ phải không?”

Trương Thịnh lắp bắp giải thích: “Em hiểu lầm rồi, lúc đầu anh cũng không biết nó đất như vậy.”

“Vậy sau đó anh đã biết?” Tổng Noãn không buông ta, “Biết sao không nói cho em?”

“Thì anh sợ...”

“Anh sợ sẽ kích động em phải không?”

“Anh, anh quả thật chưa nghĩ tới... Đó chỉ là hiểu lầm thôi.” Câu nói của Trương Thịnh có phần không mạch lạc.

“Rốt cuộc là vì chuyện gì mà hai người cứ nói qua nói lại như thế?” Chu Cách Cách hết sức tò mò.

“Anh ta.” Tổng Noãn chỉ vào Trương Thịnh, “Đưa cho tao một bọc trà giá hơn một trăm vạn, uống một ly trà hết mấy nghìn đồng, Cách Cách mày nói xem, trà này uống xong có thể trường sinh bất lão hay sao? Mày coi xem, đất như vậy sao tao có thể uống nổi chứ? À, đúng rồi, hôm qua mới rót một ly trà đã phải đi làm nên không uống, sáng hôm nay phải đổ hết đi. Tao thực tập một ngày mới kiếm được hai mươi đồng, ly trà tao đổ đi là từ một đến hai năm sức lao động của tao.”

Trương Thịnh tiếp lời: “Cũng không nên tính như vậy.”

Tổng Noãn nói: “Vậy phải tính như thế nào? Quả thật Các Mác nói quả không sai, khi chế độ tư bản chủ nghĩa hình thành, từ đầu đến chân, từng lỗ chân lông đầu dính đầy máu và những thứ bẩn thỉu! Một ly trà này chất chứa bao nhiêu mồ hôi xương máu của người dân lao động, anh đưa cho em uống, không phải hại em tổn thọ chứ là gì?”

Tổng Noãn càng nói càng kích động, nói xong mắt Trương Thịnh tròn trắng, cậu ta phàn nàn với Chu Cách Cách: “Cô ấy không nói lý lẽ, là cô ấy không chịu nói lý lẽ.”

Chu Cách Cách cười nói: “Ai bảo anh thích người ta làm gì? Thôi được rồi, mời tụi này ăn cơm đi, tụi này sẽ giúp anh khuyên nhủ cô gái không nói lý này.”

“Được rồi, Cách Cách, cô muốn ăn gì? Ở Nhã Đức hay ở Ung Phúc? Cứ tùy ý chọn...” Trương Thịnh nói được nửa câu liền ngừng lại, chột dạ nhìn Tổng Noãn một chút, cô lại càng thêm ghét người giàu rồi.

Chu Cách Cách nở nụ cười: “Cũng không cần xa hoa như vậy, ăn quán thịt dê ở dưới lầu là được rồi.” Nói xong kéo Tổng Noãn, “Đi thôi, đi thôi, đừng giận nữa, bây giờ nền kinh tế đã toàn cầu hóa rồi, chủ nghĩa tư bản có gì tốt chứ? Muốn hận thì hận cái chủ nghĩa kinh khủng ấy đây!”

Trương Thịnh kéo tay Tổng Noãn ra ngoài, giọng như đứa trẻ kéo dài giọng: “Đừng nóng giận nữa, bà cô của tôi ơi!”

Triệu Tiểu Xuyên từ từ thu dọn đồ đạc, chờ Chu Cách Cách mặc áo khoác vào cùng đi, anh ta hạ giọng nói: “Ghê thật, một ly trà tận mấy nghìn đồng, còn hơn giá mười mẫu lúa.”

Chu Cách Cách nhìn cậu, không nói gì, lòng thầm trách anh ta không hiểu biết. Thực ra cô biết Triệu Tiểu Xuyên chờ mình, cô cũng biết Triệu Tiểu Xuyên thích mình. Nhưng kinh nghiệm xương máu nói cho cô biết: không được lấy nam phượng hoàng (chỉ những người xuất thân bản hàn). Cho nên đối diện với những “tín hiệu” của Triệu Tiểu Xuyên, cô giả câm giả điếc không biết, mong anh chàng này thấy khó mà biết đường lui.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Bị Người Khác Nói Xấu 5

Được mời ăn thịt dê, cuối cùng Tổng Noãn cũng làm lành với Trương Thịnh. Thứ bảy tuần này hai người cùng đi xem triển lãm tranh. Chu Cách Cách một mình ở ký túc xá lạnh lẽo, ăn cơm trưa xong định đến công ty tặng ca, tài liệu tuần trước vẫn chưa sắp xếp xong, cô cũng muốn nghiên cứu danh sách khách hàng mà Hoàng Hiểu Phong đưa cho. Nếu như cấp trên không có ở phòng có thể lên mạng làm nhiều chuyện, cấp trên có ở phòng thì càng tốt, tặng ca mà không nhận lương ai mà chẳng muốn cho cấp trên biết chứ.

Lúc này, mẹ Cách Cách gọi điện tới: “Cách Cách, mẹ nói với bà ngoại là con thực tập ở HY, tiền lương một tháng là sáu nghìn đồng, sau khi làm nhân viên chính thức lương sẽ cao hơn nữa. Chà, bà ngoại rất vui, nói nhớ con, muốn con đến thăm bà, nhớ biếu bà hai ba trăm đồng để tỏ lòng hiếu thảo đây.”

“Mẹ à, mẹ đừng đi khoe khoang nữa, con gái của mẹ làm được có sáu trăm đồng, mẹ lại tự ý thêm một con số không đằng sau, năm nghìn bốn trăm đồng còn lại là mẹ cho con à? Hơn nữa, con còn chưa biết có được nhận hay không, đến lúc người ta đuổi đi chắc chắn sẽ bị nhà bên cậu chê cười.”

“Con gái của mẹ làm sao mà không được giữ lại chứ? Trừ khi cấp trên có mắt không trông! Nếu như không được nhận thì có nhiều chỗ tốt hơn nhận con mà.” Mẹ Cách Cách rất tự hào về cô con gái của mình.

“Được rồi, con đi thăm ngoại đây, sau đó sẽ đi làm tặng ca.” Cách Cách đồng ý nói.

Nhà bà ngoại Cách Cách tọa lạc ở một nơi rất tốt, nằm trên đường Hoài Hải. Sau khi gia đình Cách Cách dọn đi, dọn tới dọn lui cuối cùng cũng tìm được một gian phòng kế bên, cứ như vậy, gia đình cậu mợ có được một căn nhà độc lập. Năm ngoái chị họ Cách Cách sinh con trai, trước khi đi làm thì chở con đến gửi, tan sở thì đón con về.

Cách Cách đến nhà ngoại, bà đang tản bộ ở công viên, mợ đang cho cháu ngoại ăn cơm, đứa nhỏ ngoan ngoãn ở trong xe, cái miệng nhỏ mở ra giống như chim non chờ chim mẹ mớm mồi, ăn xong một muỗng lại chờ một muỗng nữa. Một miếng rau xanh dính ở kẽ răng, mợ dùng tay khảy nó ra, nhưng

mãi vẫn không được, chắc mơ đã quên trên thế gian này có một thứ gọi là tâm. Cách Cách nhìn thấy vậy vô cùng khó chịu, không đợi bà ngoại, lấy có tăng ca liền vội vã rời đi.

Đến công ty, vừa lấy ra thẻ từ để mở cửa văn phòng, chợt nghe tiếng Hoàng Hiểu Phong nói chuyện điện thoại ở bên trong: “Là giám đốc Điền sao? Gần đây khỏe không? Muốn đến thăm anh lắm nhưng anh lại không để thằng em này có cơ hội, dạ dạ dạ, biết anh rất bận mà, dù bận thế nào cũng phải giữ gìn sức khỏe... Không có việc gì đâu, chỉ là hỏi thăm anh một chút thôi... Phải rồi, công ty bọn em mới tuyển vài thực tập sinh, có thể bọn họ sẽ gọi điện cho anh... Sao? Chu Cách Cách đã liên lạc với anh à? Em nói cho anh nghe, con bé đó rất huênh hoang, làm việc nhất định không chu toàn... Đúng rồi đúng rồi, anh đừng để ý đến cô ta là được, dù sao cũng chỉ là thực tập sinh, chưa chắc sẽ được giữ lại, nói đi là phải đi... Ngày khác em sẽ mời anh đi uống rượu, anh nhất định phải nể mặt đấy, ha ha ha...” Giọng cười xã giao quanh quẩn trong phòng làm việc.

Sau đó cúp điện thoại, Hoàng Hiểu Phong bắt đầu bấm một dãy số khác, cũng nói cười như vậy...

Cách Cách ngăn người, cô cảm thấy lưng mình lạnh toát: Làm việc phải như thế sao, lúc này Hoàng Hiểu Phong nói xấu cô với vị trưởng phòng nào đó, sau liền gọi cho người khác để khích bác, ly gián, nói chuyện thị phi, thế mà bình thường mình cứ gọi anh Hoàng rất thân mật. Cô thờ dài, lặng lẽ bỏ thẻ từ vào trong túi xách, xoay người rời đi.

Trên đường về, Cách Cách nhớ lại mình đã thực tập ở đây được một tháng, không muốn người ta nói “không” với mình nên rất nỗ lực làm việc, dọn vệ sinh, bung trà dâng nước, dù đó không phải việc của mình nhưng vẫn làm rất cẩn thận, để người ta có ấn tượng tốt về mình. Nhưng lại thấy người khác đâm chọc sau lưng mình, cô cảm thấy chôn thương trường này thật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Bị Người Khác Nói Xấu 6

Tối về ký túc xá, Cách Cách buồn bực kể chuyện này cho Tống Noãn, Tống Noãn vẫn chìm đắm trong buổi hẹn ngọt ngào ấy nên qua loa khuyên cô nài: “Đừng giận nữa, đã là người thì phải biết đấu tranh, Hoàng Hiểu Phong nói xấu sau lưng mày, đứng ở một góc nhìn khác có thể nói anh ta sợ mày trở thành vật cản, ở một góc nhìn khác quan hơn, đây là chuyện tốt.”

Cách Cách cảm thấy nhẹ lòng hơn nhưng lại không thể nuốt trôi cục tức này: “Tao sẽ gửi mail kiện cho anh Trần!”

“Kiện?” Tống Noãn vừa thay áo ngủ vừa nói, “Kiện thế nào? Át chủ bài phòng tiêu thụ và thực tập sinh có mâu thuẫn, mày nói thử xem cấp trên sẽ đứng về phía ai? Hơn nữa, hiện tại Hoàng Hiểu Phong chỉ nói xấu mình mày thôi, sau khi kiện hấn xong, hấn nhất định sẽ “chỉnh” mày, dù thế nào mày cũng là người thua thiệt!”

“Nhưng cục tức này tao nuốt không trôi.”

“Không trôi cũng phải nuốt.”

“Được rồi, tao nhịn được chưa,” Cách Cách nằm vật xuống giường, hít sâu một hơi, miệng lẩm bẩm: “Phải nuốt xuống, nuốt xuống, xuống, tức muốn tắt thở mà!”

Lúc này, di động của Tống Noãn vang lên, Cách Cách nằm ở trên giường trùm chăn kín đầu, nói vọng ra với Tống Noãn: “Là Trương Thịnh chứ gì, không phải hai người vừa mới gặp hay sao? Có cần phải đánh như sam vậy không?”

Tống Noãn tên hiện trên màn hình, nhắc nhở Cách Cách: “Đừng nói nữa, là Hách Mẫn.”

“Chết tiệt, đến cả ngày nghỉ cũng không yên.” Cách Cách nhỏ giọng oán trách.

Điện thoại vừa nói, Hách Mẫn liền nghiêm giọng nói với Tống Noãn: “Tống Noãn, chị rất quý em nên mới gọi cho em, trưa hôm nay các phòng mở tiệc liên hoan, đề cập đến thực tập sinh, mọi người không hài lòng về em đâu.”

“Hả?” Tống Noãn kinh hãi, “Tại sao, em đã làm gì không tốt sao? Hay tại em làm sai chuyện gì? Chị nói cho em biết đi, em sẽ sửa.”

“Chị là người phụ trách của em, biểu hiện của em không tốt không ảnh hưởng gì đến mấy người khác, chủ yếu là...” Giọng điệu của Hách Mẫn mang đầy hàm ý: “Ví dụ như... em khoe khoang trà mấy trăm nghìn một cân ở phòng làm việc, còn đưa cho trưởng phòng Uông uống nữa. Em biết người ta nói em thế nào không? Thôi chị không nói nữa, nó thật sự rất khó nghe, nên nay mới gọi điện nhắc nhở em, sau này phải khiêm tốn một tí, chị cũng đoán được người cho em bánh trà này, yên tâm, chị sẽ không nói cho người khác biết, em cũng đừng nói gì hết, chuyện gì giấu được thì cứ giấu, lộ ra sẽ trở thành đề tài để người ta bàn tán.”

Cúp điện thoại, Tống Noãn cảm thấy tâm thần bất ổn, cô thầm kêu oan trong lòng: Cái thể loại gì thế này, tôi làm cu li mua thuốc lá, nước ngọt, mua mì

hoàng ngự cho các người; tôi làm bảo mẫu bưng nước dâng trà, mặt dày mày dạn liên lạc với khách hàng cho các người, không ngờ các người lại nói những lời như vậy sau lưng tôi. Cô ngửa mặt lên trời hét lớn: “Cách Cách, cuối cùng tao cũng hiểu cảm giác của mày, nuốt trôi cục tức này quả không dễ dàng!”

Trong bất cứ chuyện gì thì người ngoài cuộc luôn sáng suốt hơn người trong cuộc. Chu Cách Cách nằm nhìn trần nhà nửa ngày trời, đột nhiên nói với Tống Noãn: “Tao thấy chuyện này có thể do Hách Mẫn tác oai tác quái.”

“Không thể nào.”

“Mày xem, chị ta nhiều lần nhắc nhở mày không được nói cho ai biết mối quan hệ giữa mày và Trương Thịnh, lúc này chỉ có một mình chị ta biết, mà mày lại là thực tập sinh của chị ta, giống như mày là cầu nối giữa chị ta với Trương Thịnh, tại sao chị ta không muốn người khác biết? Chính vì sợ người khác chạy tới nịnh bợ mày, lợi dụng mày, cướp đoạt mối quan hệ của chị ta.”

Sau khi nghe Chu Cách Cách phân tích, Tống Noãn cảm thấy rất hợp lý, cô vỗ ngực nhưng trong lòng vẫn sợ hãi: “Thương trường quả rất hiểm ác, Cách Cách, hay chúng ta cùng nhau thi vào trường nghiên cứu đi.”

“Nghiên cứu?” Cách Cách cười khẩy, “Sinh viên học nghiên cứu sau khi tốt nghiệp thì không đi làm sao? Triệu Tiểu Xuyên là dân nghiên cứu, mày nghĩ anh ta kiếm được nhiều tiền hơn chúng ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Mỗi Năm Chúc Tết, Mỗi Tháng Đến Thăm, Mỗi Tuần Gọi Điện, Mỗi Ngày Chào Hỏi Qua Msn

Đối với hành vi của Hoàng Hiểu Phong, Chu Cách Cách càng nghĩ càng không phục, cô nàng nằm trần trọc cả đêm, dứt khoát đưa ra một quyết định vĩ đại: Nhất định phải mời được giám đốc Điền Lương Vân – người điều phối tài nguyên của xí nghiệp nhà nước!

Sáng thứ hai, Cách Cách đến phòng làm việc, không ngờ Hoàng Hiểu Phong còn đến sớm hơn cô, xem ra ai cũng biết đạo lý chim đi sớm mới có trùng để ăn này (khuyên mọi người cần cù, xã hội cạnh tranh quyết liệt, chuyện gì cũng phải đi trước người khác). Hoàng Hiểu Phong đang uống cà phê, có vẻ tâm trạng anh ta vô cùng tốt, rất nhiệt tình bắt chuyện với Cách Cách: “Đến sớm vậy, hôm nay em trông xinh thật!”

Nếu không phải chính tai Cách Cách nghe được câu nói “Con bé kia rất huênh hoang, làm việc nhất định không chu toàn”, Cách Cách còn tưởng anh Hoàng ấy thực sự khen mình. Cô miễn cưỡng đáp lại: “Cảm ơn, anh Hoàng đến sớm quá.” Cách Cách mở máy tính lên, thầm nghĩ mọi người ở đây quả thật đều là diễn viên chuyên nghiệp, ở HY thì không được trọng dụng, đáng ra phải đi Hollywood mới phải.

Cũng may sau khi Hoàng Hiểu Phong uống xong cà phê liền ra ngoài làm việc. Trước khi anh ta rời khỏi, Cách Cách chân thành đề xuất: “Anh Hoàng, em đi cùng anh được không? Em muốn biết anh giao thiệp như thế nào.”

Hoàng Hiểu Phong hơi sững sốt, lập tức cười: “Ài da, đều là anh em với nhau, còn nghiệp vụ gì đấy chỉ là làm đôi bên vui vẻ thôi. Khách hàng hôm nay rất thích nói những thứ biến thái, con gái như em không hợp đâu. Tiểu Chu, sau này em sẽ biết, nhân viên phòng tiêu thụ ra ngoài tiếp khách không chỉ bàn công việc, vẻ đẹp của phòng tiêu thụ chính là trở thành tri kỷ với khách hàng, xã giao với cấp trên lẫn cấp dưới của họ, biết tình trạng gần đây của anh em họ hàng, cả vợ và con cái của khách, mỗi năm chúc Tết, mỗi tháng đến thăm, mỗi tuần gọi điện, mỗi ngày chào hỏi qua MSN!”

Chu Cách Cách nhớ kỹ câu nói sau cùng.

Sau khi Hoàng Hiểu Phong rời khỏi, Chu Cách Cách tìm ra điện thoại của giám đốc Điền, mới vừa nói một câu: “Chào anh, giám đốc Điền, em là Chu Cách Cách của HY...” đã bị đối phương bức mình cắt lời: “Tôi đang họp, chiều gọi lại sau!” rồi cúp điện thoại.

Hai giờ chiều, Chu Cách Cách gọi lại cho giám đốc Điền, vừa mới nói một câu: “Chào anh, giám đốc Điền, em là Chu Cách Cách, sáng vừa gọi cho anh...”

Lần này giám đốc Điền cũng ngắt lời: “Vội cái gì, tôi bận lắm!”, lại cúp điện thoại.

Sau hai lần như vậy, Chu Cách Cách cầm điện thoại sững sờ một hồi.

Bốn giờ chiều, Cách Cách suy nghĩ xem giám đốc Điền đã xong việc chưa, cô lấy lại dũng khí gọi lại vào dãy số kia. Lần này, giám đốc Điền dứt khoát không tiếp, gọi lại, tiếp tục cúp, nửa giờ sau gọi lại, đầu dây bên kia truyền đến “Số máy quý khách đang gọi tạm thời không liên lạc được hoặc nằm ngoài vùng phủ sóng”, Cách Cách biết, người ta đã thêm mình vào danh sách đen.

Chiều này khơi dậy lòng quyết tâm của Chu Cách Cách, cô quyết tâm: Nước chảy đá mòn, mỗi ngày tôi đều gọi điện cho phiền chết ông!

Chập tối, Hoàng Hiểu Phong về công ty, thấy Chu Cách Cách bụng đầy tâm từ liền cười: “Nghe nói em gọi điện cho giám đốc Điền à?”

Không cần nói cũng biết, giám đốc Điền bận trăm công nghìn việc đã nói chuyện này cho Hoàng Hiểu Phong, sau đó Hoàng Hiểu Phong lại hỏi Cách Cách, rõ ràng muốn cho cô biết: Giám đốc Điền và Hoàng Hiểu Phong anh là anh em rất thân, cô không xen vào được đâu!

Cách Cách suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Đúng vậy, anh ta nói bận nhiều việc, nhưng anh Hoàng cứ yên tâm, em không dễ nản lòng đâu.”

Hoàng Hiểu Phong cười giả lả, trở lại chỗ ngồi của mình, một lát sau, giọng nói từ bên trong truyền tới: “Tùy cô thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Mỗi Năm Chúc Tết, Mỗi Tháng Đến Thăm, Mỗi Tuần Gọi Điện, Mỗi Ngày Chào Hỏi Qua Msn 2

Ngày hôm sau, Chu Cách Cách dùng di động của Triệu Tiểu Xuyên gọi vào số di động của giám đốc Điền, quả nhiên gọi được, đầu kia vừa nghe tiếng Chu Cách Cách, lập tức nổi trận lôi đình: “Cô làm cái trò gì thế, tôi bận rất nhiều việc, đừng phiền nữa!” Buổi chiều lại gọi tới, số của Triệu Tiểu Xuyên cũng được vinh hạnh cho vào danh sách đen.

Trong cơn tức giận, Cách Cách chỉnh trang đầu tóc định bụng đến thăm hỏi tận nơi, cô xin phép Hoàng Hiểu Phong: “Anh Hoàng, em đi gặp giám đốc Điền.” Vì gặp khách hàng, mà khách hàng này lại do Hoàng Hiểu Phong giao cho Cách Cách nên anh ta không tiện từ chối, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu.

Trước khi bước ra khỏi cửa, Cách Cách quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Hoàng Hiểu Phong khiến cô cảm thấy hơi hộp. Bước vào thang máy, Cách Cách liên nhắn tin cho Triệu Tiểu Xuyên: Đề mắt đến Hoàng Hiểu Phong, tôi cảm thấy anh ta sắp bán đứng tôi.

Triệu Tiểu Xuyên như vừa nhận được thánh chỉ, núp sau bàn làm việc theo dõi Hoàng Hiểu Phong. Quả nhiên, mấy phút sau, thấy Hoàng Hiểu Phong thấp giọng nói chuyện điện thoại: “Giám đốc Điền à, cô thực tập sinh bên công ty chúng tôi đến gặp anh... Cái gì? Đã gọi cho anh nhiều lần rồi á... Những người trẻ tuổi này thật không hiểu chuyện, một chút năng lực cũng không có! Em đã nói với cô ta rồi, anh rất bận... Dạ dạ dạ, cứ vậy đi, nếu anh không muốn tiếp cô ta, cứ bảo anh đi vắng là được... Vậy em cúp máy nhé giám đốc Điền, ngày khác mời anh ăn cơm, nhất định phải nể mặt em đấy!”

Triệu Tiểu Xuyên thuật lại cho Chu Cách Cách toàn bộ lời nói của Hoàng Hiểu Phong, anh ta còn tốt bụng nhắc nhở: “Công ty kia ở khá xa, hay là em đừng đi nữa, có đến người ta cũng từ chối khéo, không lẽ em định xông vào.”

Cách Cách ngang ngược nói: “Gi mà không đi, lẽ tân mà từ chối khéo tôi sẽ chờ ở cửa, tôi không tin bọn họ dám gọi 110 đến bắt tôi.”

Mãi một tiếng sau mới đến phòng làm việc của giám đốc Điền Lương Vân, quả nhiên, cô gái ngồi bàn lễ tân lạnh nhạt nói với Cách Cách: “Giám đốc Điền đi tiếp khách rồi, không có ở đây.”

“À,” Cách Cách chớp mắt, “Tôi đợi,” sau đó đặt mông ngồi lên ghế salon bên cạnh cửa.

Cô lễ tân không nghĩ Cách Cách lại khôn khéo như thế, sững sờ một lúc, lập tức lấy di động bí mật nhắn tin.

Trong lúc ngồi đợi, Cách Cách nghĩ đến hai vấn đề: Thứ nhất, công ty này có cửa sau hay không; thứ hai, mình chưa gặp qua giám đốc Điền, chỉ mới nghe giọng nói, có thể đoán được đó là một người đàn ông trung niên.

Vấn đề thứ nhất, cô nàng hỏi bác gái dọn vệ sinh, bác ấy nói không có cửa sau; vấn đề thứ hai, Cách Cách không biết nên hỏi ai. Cô ngẩng đầu nhìn quanh công ty, phát hiện trên cửa kính ở hướng đông có dán một tờ giấy tuyên truyền, cô thông thả bước qua xem, bất ngờ phát hiện nhân viên ưu tú tháng này chính là Điền Lương Vân, phía trên có hình của ông ta, tóc húi cua, mặt chữ điền, có đeo kính. Cách Cách hưng hăng nhìn chằm chằm vào ảnh chụp của Điền Lương Vân, nhớ kỹ khuôn mặt này.

Thấy đã gần giờ tan tầm, giám đốc Điền bị kẹt trong phòng làm việc, buổi tối còn bữa tiệc với nhóm hỗ trợ hợp tác khảo sát đến từ Quảng Châu, dù đến muộn nhưng không thể không đến. Ông ta bắt đầu luống cuống, chỉ một con nhò thực tập sinh, vậy mà da mặt lại dày như vậy, nói không ở văn phòng là cho cô chút mặt mũi, thế mà sao lại không tự mình hiểu? Nghĩ vậy, ông ta thu dọn công văn định đi, một người đàn ông thành đạt sao có thể để một cô gái uy hiếp được chứ.

Chương 65: Mỗi Năm Chúc Tết, Mỗi Tháng Đến Thăm, Mỗi Tuần Gọi Điện, Mỗi Ngày Chào Hỏi Qua Msn 3

Điền Lương Vân vừa ra khỏi phòng làm việc đã bị Chu Cách Cách cản lại: “Giám đốc Điền!”

Giám đốc Điền không chớp mắt, bước thẳng tới thang máy, Chu Cách Cách đeo túi xách cầm áo khoác theo sát phía sau. Nhân lúc chờ cửa thang máy mở, Chu Cách Cách cười nói: “Giám đốc Điền, em là Tiểu Chu của HY đã gọi điện thoại cho anh, biết anh rất bận rộn. . .”

“Biết tôi bận sao còn đến làm phiền!” Điền Lương Vân tắt một gáo nước lạnh vào mặt cô.

“Thật ngại quá, em đến để đưa tài liệu cho anh, công ty chúng em có thiết bị chống sét mới.” Cách Cách cố gắng cười thật tươi, tiếp tục giới thiệu, nói rồi cô lấy xấp tài liệu trong bìa hồ sơ đưa ra trước mặt Điền Lương Vân, nhưng lại không đủ tay cầm nên đành dùng cầm giữ bìa hồ sơ. Lúc này thang máy đến rồi, Điền Lương Vân coi Cách Cách như không khí, lập tức bước vào thang máy, Cách Cách chặt vật bám theo sau, những người trong thang máy tò mò chăm chú nhìn cô. Đọc sách mười sáu năm, đây là lần đầu tiên Cách Cách cảm nhận được thế nào là “Mặt nóng dán lên mông lạnh” (nhiệt tình nói chuyện nhưng lại nhận được sự thờ ơ, lạnh nhạt từ người kia), cô hận không thể ném gã giám đốc này từ tầng hai mươi tám xuống.

Cứ như vậy đến bãi đỗ xe, giám đốc Điền bước thẳng đến chiếc xe Passat màu đen, mở cửa, lên xe, đóng cửa, khởi động, nhấn ga rồi đi, từ đầu đến cuối không liếc nhìn Chu Cách Cách một cái.

Chu Cách Cách cứ như vậy tro mắt nhìn chiếc Passat chạy đi như một làn khói, muôn vàn thương tâm và uất ức xông thẳng lên đầu, quay đầu nhìn bãi đỗ xe không có ai, cô cứ thế ngồi chồm hổm dưới đất khóc lớn, trút hết tất cả những phiền nộ trong lòng.

Khóc mấy phút, nhìn trời cũng không còn sớm, nếu còn không về thì không kịp ăn tối, thế là cô vừa khóc vừa lủi thủi đi về.

Vừa đến trạm xe buýt, chiếc xe đen dừng lại ngay bên cạnh cô, cửa xe hạ xuống lộ ra khuôn mặt người lái xe: “Này, cô gái, sao cô lại khóc?”

Lại là Điền Lương Vân, hóa ra ông ta vội vàng rời công ty, điện thoại rơi ở phòng làm việc nên quay lại lấy, đang đi thì thấy cô gái tươi cười kia vừa lau nước mắt vừa xem tuyến xe buýt. Điền Lương Vân cảm thấy rất thú vị, song cũng cảm thấy có lỗi với cô thực tập sinh này nên dừng xe lại bắt chuyện với cô.

Cách Cách không nghĩ lại là Điền Lương Vân, cô nàng cố làm ra vẻ mạnh mẽ nhưng trông vô cùng khó coi: “Tôi không có khóc, chỉ đang đợi xe buýt thôi.”

“Tôi có bận gì không? Đi ăn cơm với tôi.” Điền Lương Vân hất mặt ý bảo cô lên xe.

“Tôi bận. . .” Cách Cách lưỡng lự.

“Nếu có việc thì thôi, mà cô thì có việc gì chứ?”

“Tôi... phải thu chẵn phơi ở ngoài.” Cuối cùng Cách Cách cũng nói ra “việc” của cô.

“Ha ha ha ha.” Điền Lương Vân cảm thấy cô nàng rất đáng yêu, “Được rồi, vậy cô về lấy chẵn vào đi.”

Cách Cách ngây ngốc gật đầu, lúc Điền Lương Vân khởi động xe, cô mới bừng tỉnh gõ cửa kính xe: “Giám đốc Điền, giám đốc Điền, ngày mai anh có rảnh không? Em lại tới đó.”

Điền Lương Vân nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Được rồi, chiều mai nhé, tôi sẽ bảo kỹ sư phụ trách tiếp cô.”

Quả thật chỉ cần “có công mài sắt, có ngày nên kim”, xem ra mỗi câu tục ngữ mà giáo viên tiểu học dạy đều có lý của nó. Những lo lắng trong lòng Cách Cách tiêu biến hết, vừa lúc đó chiếc xe buýt chở đầy hành khách vào trạm, cô hăng hái bước lên xe, hòa vào đám người. . .

Chương 66: Mỗi Năm Chúc Tết, Mỗi Tháng Đến Thăm, Mỗi Tuần Gọi Điện, Mỗi Ngày Chào Hỏi Qua Msn 4

Ngày hôm sau, biết Điền Lương Văn muốn giới thiệu kỹ sư cho Chu Cách Cách, nhất thời cảm thấy hoảng sợ. Vị giám đốc Điền này khá xảo quyệt, có thể nói là một người rất khó bị thuyết phục, bình thường có thể xưng anh gọi em với người ta vô cùng thân thiết, nhưng nói đến chuyện làm ăn, giám đốc Điền liền tắt điện thoại không tiếp, làm khó người ta muốn chết. Chính vì thế, Hoàng Hiểu Phong mới bảo người mới liên lạc với ông ta, nhưng để chắc chắn hơn, anh ta còn gọi điện cho giám đốc Điền, bảo ông ta đừng để ý đến những thực tập sinh. Nhưng không ngờ rằng, Chu Cách Cách không bỏ cuộc, lại còn có thể xua tan mây mù để nhìn thấy trăng sáng.

Việc này Hoàng Hiểu Phong cũng không dám chận trễ, lúc này không ra quân thì còn đợi đến lúc nào? Chiều hôm đó anh ta cùng Cách Cách đến gặp giám đốc Điền. Ông ta quả nhiên không nuốt lời, gọi điện bảo kỹ sư Lâm tới: “Đây là kỹ sư Lâm, công việc cụ thể thế nào thì cứ nói với cậu ta.”

“Kỹ sư Lâm...”

“Chúng tôi...”

Hoàng Hiểu Phong và Chu Cách Cách đồng thời lên tiếng, Hoàng Hiểu Phong trừng mắt nhìn Cách Cách, Cách Cách biết ý không nói nữa, cô trề môi, sau đó chuyển sang trạng thái lắng nghe.

Trong mắt Điền Lương Văn, Cách Cách vô cùng đáng yêu, nhìn sang Hoàng Hiểu Phong đang giới thiệu sản phẩm cùng kỹ sư Lâm, lòng thầm nghĩ anh ta nói sai về cô gái kia, lúc này thấy công việc có tiến triển, lại tự nguyện theo cô nàng đến, quả là cơ hội mà.

Sau khi trao đổi, kỹ sư Lâm theo lệ cũ bảo Hoàng Hiểu Phong để lại tư liệu về sản phẩm. Hoàng Hiểu Phong biết, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi giao những tài liệu này cho kỹ sư Lâm, chúng sẽ bị biến thành giấy vụn ngay trong hôm nay, tuyệt đối không đợi đến mai, vì mai lại có rất nhiều công ty gửi tư liệu tới. Do đó, Hoàng Hiểu Phong cố mời giám đốc Điền và kỹ sư Lâm đi ăn, muốn sau khi bàn việc ở công ty có thể tiếp tục cùng cố cảm tình trên bàn cơm.

Nhưng giám đốc Điền quyền to chức trọng một năm kiếm hơn tám mươi triệu, những người mời ông ta dùng cơm đều bị từ chối, người bình thường không mời nổi, lần này cũng không ngoại lệ.

Nhưng giám đốc Điền nể mặt Hoàng Hiểu Phong, ông ta nói: “Tiểu Hoàng à, hôm nay anh có việc nên không tiện. Nếu không để kỹ sư Lâm đại diện cho anh được rồi, thanh niên với nhau cảm thấy thoải mái hơn, lão già như anh sẽ làm mất vui, ha ha ha ha.”

Lòng Hoàng Hiểu Phong thầm than khổ, chi phí tiếp khách mỗi nhân viên tiêu thụ của HY có giới hạn, nhất định phải dùng ở lưỡi dao, quyền quyết định việc mua bán này ở trong tay của Điền Lương Văn, kỹ sư Lâm không có tỷ tác dụng nào, Điền Lương Văn chính là lưỡi dao, kỹ sư Lâm cùng lắm là sống dao. Nhưng những lời này anh ta cũng không tiện nói, đành làm ra vẻ thân thiết với kỹ sư Công: “Được được, Tiểu Lâm, tan sở chúng ta đi, không được từ chối đâu.”

Xem ra Tiểu Lâm thường đại diện cấp trên dùng cơm nên không từ chối, trực tiếp lên xe của Hoàng Hiểu Phong. Hoàng Hiểu Phong vừa lái xe vừa nghĩ miên man, thiếu chút nữa tông vào xe người ta, anh ta định để Cách Cách đi ăn với Tiểu Lâm, mình không tham gia, dù sao mình cũng là một quản lý, mời khách không thể quá sơ sài, Cách Cách chỉ là một thực tập sinh, ở Starbucks là được, khách thì cá xào cái chua, tôm hùm sốt cay, ăn cái gì cũng không mất mặt.

Thế là anh ta dùng điện thoại dự phòng gọi vào di động mình thường dùng, sau đó vờ nói chuyện điện thoại: “Tôi đang lái xe, lát nữa đi ăn cùng với vị khách quan trọng...” “Quan trọng”, hai chữ đó hết sức vang dội, “Cái gì? Nhất định phải tới sao? Tôi thực sự bận việc mà! Chết tiệt, làm gì chứ? Được rồi, tôi tới ngay đây.”

Cúp điện thoại, Hoàng Hiểu Phong quay đầu rất thành khẩn xin lỗi kỹ sư Lâm: “Thật ngại quá, công ty có việc gấp, tôi phải về ngay.”

Kỹ sư Lâm tỏ ý: Anh bận thì thôi, tôi không có vấn đề gì.

Sau khi được kỹ sư Lâm thông cảm, Hoàng Hiểu Phong nghiêm túc căn dặn Chu Cách Cách: “Tiểu Chu, nhất định phải tiếp đãi kỹ sư Lâm thật tốt, ngày mai đưa hóa đơn tôi sẽ đi thanh toán.” Chữ “tôi” của anh ta được nhấn mạnh, ý nói với tiểu Lâm, bữa cơm này dù là Chu Cách Cách tiếp, nhưng người trả tiền chính là “tôi”, Hoàng Hiểu Phong!

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Mỗi Năm Chúc Tết, Mỗi Tháng Đến Thăm, Mỗi Tuần

Gọi Điện, Mỗi Ngày Chào Hỏi Qua Msn 5

Ăn tối ở Đại Quan Sơn ở gần quảng trường, vừa lúc cô bạn gái của kỹ sư Lâm làm việc ở Hoài Hải, thế là cũng đi cùng.

Sau khi ngồi xuống, Cách Cách nhận được tin nhắn của Hoàng Hiểu Phong: kỹ sư Lâm không có tác dụng gì cả, chỉ phí chi gói gọn trong ba trăm tệ. Thế là cô thận trọng xem trước giá tiền, chọn những món ăn cộng lại giá dưới ba trăm tệ.

Sau khi chọn món xong, Cách Cách đi toilet, về thấy đôi tình nhân ngồi sát vào nhau thì thảo to nhỏ, thế là Cách Cách lại ra ngoài đi một vòng. Lần thứ hai quay lại, bọn họ vẫn giống như bị keo 502 dính chặt lại, đồ ăn đã được dọn lên, đẩy áp một bàn.

Cách Cách không còn cách nào khác đành xuất hiện, mời bọn họ ăn, hai người cứ dứt qua dứt lại, xem như chỗ không người. Cách Cách đứng ngồi không yên, chỉ mong có thể ăn mau rồi về.

Bữa cơm mau chóng kết thúc, kỹ sư Lâm muốn đi toilet, Cách Cách cùng bạn gái của kỹ sư Lâm ngồi chung một bàn trừng mắt nhìn nhau, Cách Cách thấy ngón tay cô nàng có đeo nhẫn, Cách Cách tìm chủ đề nói chuyện: “Người đẹp à, nhẫn kim cương của cô rất đẹp phải không?”

Người đẹp xếp ngón tay thành hình hoa lan: “Đương nhiên rồi, Tiểu Lâm của tôi đi công tác ở Hương Cảng mua tặng đó!”

Đang nói, “Tiểu Lâm của tôi đó” quay lại, thấy bạn gái đang khoe chiếc nhẫn, tâm tình liền trở nên tốt hẳn nắm lấy tay bạn gái hỏi Cách Cách: “Cô nhìn tay cô ấy xem, rất trắng phải không?”

Cách Cách không thể làm gì khác đành gật đầu bảo trắng, sau đó lại bổ sung: “Bàn tay cũng rất đẹp.”

Rời khỏi nhà hàng, bạn gái của Tiểu Lâm bảo lọ serum của cô nàng đã hết nên muốn đi mua, thế là ba người liền tới cửa hàng chuyên bán mỹ phẩm. Cô gái này đứng ở quầy bán Dior thử hết loại này đến loại khác, nhưng lại không mua, sau đó kéo Cách Cách lại hỏi: “Cái này được không? Hay là cái kia?” Sau đó cô cùng Tiểu Lâm xúm đầu lại, không biết thủ thi chuyện gì. Cuối cùng cũng chọn được một hộp kem dưỡng da, một lọ serum và một lọ nước hoa lớn, tổng cộng hết một nghìn không trăm năm mươi hai tệ.

Cô gái ở quầy thu ngân xuất ra một hóa đơn, bạn gái của Tiểu Lâm đưa cho Cách Cách, Cách Cách sững sờ: Có đưa lộn người không? Tiểu Lâm của cô ở bên kia kia! Thế là Cách Cách chạy tới đưa cho Tiểu Lâm: “Bạn gái đưa cho anh hóa đơn này!”

Mặt của Tiểu Lâm chùng xuống, vò tờ hóa đơn ném xuống đất: “Làm gì thế? Suốt ngày chỉ biết phá của, cô cho tôi là ngân hàng à?” Nói xong, cậu ta kéo bạn gái ra ngoài, để lại một mình Cách Cách đứng ngẩn ngơ chỗ đó.

Buổi tối trở về ký túc xá, Chu Cách Cách nói chuyện này cho Tống Noãn, Tống Noãn vừa nghe liền hiểu: “Lúc đó bọn họ hợp tác diễn kịch để mày tính tiền, nhưng mày không mua, bọn họ chỉ có thể làm thế để kiếm đường lui cho mình.”

“Sao lại bắt tao tính tiền, trong khi tao với bọn họ có thân thiết gì đâu!”

“Ai bảo mày muốn cầu cạnh cậu ta chứ!”

“Thật không biết xã hội này bị làm sao, quan lớn tham nhiều, quan nhỏ tham ít, cái tên họ Lâm này ngay cả một chức quan cũng không có, còn mưu toan làm trò mèo, ta khinh!”

Có điều, chuyện khiến Cách Cách không nghĩ tới chính là tên họ Lâm này dù không có chức quan nào nhưng cũng đủ gây ra chuyện lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Mỗi Năm Chúc Tết, Mỗi Tháng Đến Thăm, Mỗi Tuần Gọi Điện, Mỗi Ngày Chào Hỏi Qua Msn 6

Sáng hôm sau, Hoàng Hiểu Phong kích động tìm Chu Cách Cách: “Ngày hôm qua cô đã mời kỹ sư Lâm ăn cơm chưa?”

“Đạ rồi, ăn ở Đại Quan Sơn, à, phải rồi... Hóa đơn của anh này.” Cách Cách tìm tới tìm lui hóa đơn trong túi.

“Đừng tìm nữa.” Hoàng Hiểu Phong giật lấy túi của cô, “Tôi hỏi cô, cô có làm gì không phải với người ta không? Hôm nay cậu ta nói với giám đốc Điền thiết kế của chúng ta có chỗ sai sót, không mua nữa!”

Chu Cách Cách hiểu đồng nghiệp là như thế nào, cô lấp bắp nói với Hoàng Hiểu Phong chuyện cô bạn gái của Tiểu Lâm đưa hóa đơn cho cô.

“Cô cô cô...” Dáng vẻ của Hoàng Hiểu Phong vô cùng đau khổ, “Cô bảo tôi phải nói thế nào với cô đây! Chuyện tốt bị cô phá hết rồi! Không phải chỉ là một nghìn tệ thôi sao? Người ta đưa hóa đơn cho cô là chuyện tốt, là người ta để mắt đến cô!”

Phải, bảo tôi trả tiền là để mắt đến tôi! Trong lòng Chu Cách Cách không phục, cô phản bác: “Không phải anh bảo kỹ sư Lâm không có tác dụng gì sao? Hơn nữa anh chỉ bảo tôi mời cậu ta ăn cơm, lại không nói gì khác, tôi chỉ là học sinh, không có nhiều tiền như vậy!”

“Cô không nên nói nhảm nhiều như vậy! Phải biết tùy cơ ứng biến chứ! Tùy cơ ứng biến đấy! Cô không có tiền mà không gọi điện cho tôi sao? Tôi chuyển tiền qua ngân hàng cho cô chưa tới một phút!” Hoàng Hiểu Phong vì tức giận mà mặt nhăn nhó, trông rất dữ tợn.

Chu Cách Cách không dám tiếp tục tranh cãi, đành uất ức gật đầu: “Anh Hoàng, em sai rồi.”

Hoàng Hiểu Phong được nước lấn tới, anh ta giận dữ đập bàn: “Chu Cách Cách, tôi nói cho tôi biết, lần này làm không được chuyện, cô phải chịu toàn bộ trách nhiệm! Không phải cô muốn được nhận vào HY sao, mau nghĩ cách cứu vãn cho tôi. Nếu không, cô chỉ có một con đường — cuốn xéo đi!”

Toàn bộ nhân viên trong phòng đều ngừng hết công việc, thích thú nhìn màn kịch này, Cách Cách giận đến nghiến răng, cô cố gắng kìm chế bản thân: “Em phải cứu vãn thế nào đây?”

“Mọi người nhìn xem.” Hoàng Hiểu Phong như đang diễn thuyết với các nhân viên khác, “Bây giờ những thực tập sinh quả là ngầy thơ...” nói rồi nhìn về phía Chu Cách Cách, “Cứu vãn thế nào? Mua đồ đưa qua cho người ta, thành khẩn xin lỗi, nên cười xòa cho qua!”

Cách Cách siết chặt tay, nhăn nhó một lúc, cô mới nói: “Vẫn còn chuyện thanh toán thì sao?”

“Thanh toán?” Hoàng Hiểu Phong nhìn người xem, làm ra vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười, “Cô còn nghĩ đến chuyện này?” Sau đó quay sang nhìn Chu Cách Cách, “Không hiểu được trong đầu những người trẻ này chứa những gì, không để ý đến điểm mấu chốt, còn không biết xấu hổ hỏi chuyện tiền bạc, giải quyết chuyện phiền phức cô gây ra trước đi!”

Cách Cách tức muốn học máu: Chẳng phải là không thanh toán cho bạn gái của kỹ sư Lâm thôi sao? Thế nào lại trở thành chuyện lớn thế này? Trước mặt mọi người Hoàng Hiểu Phong hét lớn như thế, khiến người khác nghĩ mình phạm phải tội tày trời. Không được, tôi nhất định không để các người khi dễ như vậy! Cách Cách âm thầm thề, tôi nhất định phải giải quyết êm xuôi chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Mỗi Năm Chúc Tết, Mỗi Tháng Đến Thăm, Mỗi Tuần Gọi Điện, Mỗi Ngày Chào Hỏi Qua Msn 7

Chu Cách Cách cảm thấy tin dụng, dạo qua dạo lại trước tiệm bán Dior, thấy nhiều người kiêu ngạo đứng trước quầy chỉ món này món kia, còn có người muốn toàn bộ, sau đó trả tiền rồi rời đi, về mặt vô cùng thoải mái, dường như không phải tiêu tiền mà tiêu giấy lộn.

Thương trường như chiến trường, cuối cùng Cách Cách hạ quyết tâm, cà thẻ mua hai món mà bạn gái kỹ sư Lâm thích, sau một hồi cứng rắn lẫn mềm dẻo, cô thu ngân mới đưa cho Cách Cách hai sản phẩm mẫu.

Trở lại ký túc xá, Chu Cách Cách và Tống Noãn liền rửa mặt dùng thử sản phẩm mẫu của Dior, hai cô gái dùng kẹp tóc kẹp mái ra sau, lộ ra vàng trán tròn bóng, soi mặt vào vào tấm gương nhỏ, nhẹ nhàng thoa serum lên mặt.

“Thế nào?” Cách Cách hỏi Tống Noãn.

“Dùng tốt, Dior cơ mà.” Tống Noãn cao hứng trả lời.

“Tao cũng cảm thấy dễ chịu.” Cách Cách nói, nâng niu hộp quà mà cô chuẩn bị đưa cho Tiểu Lâm, “Tao không nỡ tặng cho người ta.” Chỉ là một câu nói đùa, vừa dứt lời, Cách Cách lại đột ngột quyết định: “Không tặng nữa, tại sao phải tặng chứ, bạn gái của cậu ta cũng không phải là mẹ của tao! Tao phải trực tiếp gặp tổng giám đốc.”

Tống Noãn hỏi: “Có được không? Ngộ nhớ gã họ Lâm biết, chẳng phải sẽ ‘ghim’ mày hơn sao?”

“Ghim tao á? Tao còn tức hần hơn! Tao chỉ là một thực tập sinh, tiền lương mỗi tháng còn không đủ tiền sinh hoạt, làm sao có thể bỏ tiền mua cho bạn gái hần những thứ xa xỉ phẩm đắt chứ, rõ ràng là ép người quá đáng mà! Tao không làm gì hần mà hần lại gây sóng gió.” Cách Cách càng nói càng kích động, càng nghĩ càng bức, lập tức cầm lấy di động, “Bây giờ tao sẽ gọi điện cho tổng giám đốc Điền, Chu Cách Cách chẳng qua chỉ là một thực tập sinh

nhỏ bé, chịu được lắng trĩ, dăm kéo hoàng đế xuống ngựa.”

Điện thoại vừa thông, Chu Cách Cách liền bắt chặp nói: “Tổng giám đốc Điền, em muốn hỏi về chuyện mua bán của công ty em với quý công ty, mới hôm trước trước kỹ sư Lâm còn bảo được, ngày hôm sau cậu ta đã bảo sản phẩm của chúng em có chỗ sai sót, thế là thế nào? HY của chúng em là một công ty lớn, sản phẩm phải qua nhiều lần kiểm tra, sau khi tung ra thị trường không thể loại trừ khả năng còn sản phẩm lỗi, nhưng tuyệt đối không có chuyện thiết kế sai sót, hơn nữa, dù sản phẩm có vấn đề thì chúng em còn có dịch vụ hậu mãi, em dám đảm bảo, dịch vụ hậu mãi của chúng em rất tốt!”

Điền Lương Vân kiên nhẫn nghe xong liền cười ha ha: “Tiểu Chu, xem ra cô chẳng có kinh nghiệm gì cả. Hôm nay cô lỡ mồm gọi điện thoại cho tôi, có biết hậu quả sẽ như thế nào không? Chính là mất bản hợp đồng này đây!”

“Hả?” Chu Cách Cách sợ ngây người.

“Cô đúng là chẳng có đầu óc gì cả, lại còn nóng tính.” Điền Lương Vân thiện chí thở dài: “Tôi giới thiệu kỹ sư Lâm cho cô, đồng thời còn bảo các cô mời cậu ta ăn cơm là ám chỉ các cô làm việc với tôi qua cậu ta, có sự đề cử của nhân viên kỹ thuật thì cấp trên như tôi mới có thể đề ý đến sản phẩm của công ty các cô. Hơn nữa, kỹ sư Lâm trẻ tuổi như vậy lại được làm nhân viên kỹ thuật của công ty là vì sao?” Nói đến đây, Điền Lương Vân chần chờ một lúc, tiếp tục nói: “Ồ, cô thoát nhìn thì lành lợi, nhưng không nói thì lại không biết gì cả, tôi nói cho cô biết, cậu của kỹ sư Lâm chính là phó tổng giám đốc của công ty chúng tôi, cô nói thử xem, cậu ta có quan trọng không?”

“Em...” Chu Cách Cách nghe được không khỏi sững sốt, quả thực không còn lời nào để nói, trong lòng thầm rủa Hoàng Hiểu Phong, không phải anh nói với tôi là Tiểu Lâm không quan trọng sao? Ai mà biết được lại như thế này.

“Tiểu Chu, quả thực những lời này tôi không nên nói với cô... Nhưng hôm đó thấy cô thấy cô cứng đầu án ngữ trước phòng làm việc của tôi làm tôi nhớ đến mình hồi còn trẻ. Được rồi, cô nên suy nghĩ nên làm gì tiếp theo đi. Ngủ ngon.”

Tiếng điện thoại của Chu Cách Cách rất lớn, Tống Noon nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của hai người, cô nói: “Cách Cách, tổng giám đốc này thật tốt.” dừng một chút lại nói thêm: “Ông ta không có ý gì với mày đấy chứ? Sao tự nhiên lại có người tốt như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Mỗi Năm Chúc Tết, Mỗi Tháng Đến Thăm, Mỗi Tuần Gọi Điện, Mỗi Ngày Chào Hỏi Qua Msn 8

Tò ra yếu kém cũng là một môn học, không phải mình sợ người ta, có dũng khí tò ra yếu kém cũng là một cách giúp con người ta kiên cường hơn.

Chu Cách Cách đã thành công trong chuyện này. Qua sự chỉ bảo của tổng giám đốc Điền, giờ tan tầm cô mang quà qua công ty cho kỹ sư Lâm, thấy xe của Tiểu Lâm đi đến từ đằng xa, cô nhanh chóng chạy ra chắn phía trước, dòng giọng điệu đặc biệt chân thành, vô cùng thành khẩn nói: “Kỹ sư Lâm, biết bạn gái của anh thích sản phẩm của Dior, đêm qua tôi cố ý chạy đi mua đây.” Không hề đề cập đến chuyện xấu hổ ngày hôm ấy.

Tiểu Lâm nghiêm mặt khách sáo: “À, không cần, không cần.”

Cách Cách cười rất đáng thương nói: “Kỹ sư Lâm, anh nhất định phải nhận. Có thể anh không biết, tôi là thực tập sinh của HY, nếu mỗi làm ăn này không thành công, tôi nhất định sẽ bị đuổi. Việc này thật sự rất quan trọng với tôi, anh nhất định phải rộng lượng giúp tôi đây.”

“À, ra là vậy.” Tiểu Lâm suy nghĩ rồi gật đầu, giọng nói cũng có phần dịu đi: “Hiểu rồi, ai cũng phải trải qua giai đoạn thực tập sinh này, giúp được thì nên giúp.”

Cách Cách tiện thể đặt túi quà vào buồng lái: “Đây là chút tâm ý của tôi, à anh mau tranh thủ về nhà đi... Chuyện mua bán kia xin kỹ sư Lâm chiếu cố tôi nhiều hơn.” Cách Cách cúi đầu khom lưng tránh sang một bên, nhìn chằm chằm theo bóng xe đằng xa hồi lâu.

Ba ngày sau, kỹ sư Lâm gọi điện thoại cho Chu Cách Cách bảo muốn dùng thử sản phẩm, một tuần sau bản fax mua hàng được gửi đến phòng kinh doanh của công ty HY, tổng cộng là hai triệu không trăm tám mươi tệ.

Nhận được bản fax, Cách Cách vô cùng kích động, cô biết Hoàng Hiểu Phong nhất định sẽ tranh công với cô, nhưng cô nhớ lại bài học vượt cấp của Tống Noon nên vô cùng rầu rĩ: Làm sao để cấp trên biết tất cả chuyện này là do mình làm đây!

Lúc này, trưởng phòng Trần và Hoàng Hiểu Phong đang nói chuyện bước vào phòng làm việc, Cách Cách liền trở nên vui vẻ: Cơ hội tới rồi! Cô cầm tờ fax mừng rỡ chạy như bay đến chỗ hai người bọn họ: “Tổng giám đốc Điền đã fax đơn đặt hàng tới, tổng cộng là hai triệu không trăm tám mươi nghìn, anh Hoàng, cảm ơn anh đã chỉ bảo em, nếu không em đã không làm được việc rồi!”

Trần Kiến lập tức tươi cười rạng rỡ: “Tốt tốt tốt, Tiểu Chu, khởi đầu tốt đẹp lắm, làm rất tốt, rất có triển vọng đấy!”

Về mặt Hoàng Hiểu Phong sa sầm xuống, tình thế trước mắt không thích hợp để anh ta phát hỏa, anh ta đành nói lời trái với lương tâm: “Chúc mừng cô Cách Cách, thật lợi hại! Bái phục, bái phục!”

Nhìn về mặt khó coi của Hoàng Hiểu Phong, Chu Cách Cách cảm thấy cực kì thoải mái: Làm ở HY hơn hai tháng, cuối cùng mình cũng thắng được một lần!

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Xa Trông Lờ Mờ Chẳng Rõ, Gần Thấy Thất Bại Thảm Hại

Mẹ Trương Thịnh giới thiệu cho con trai một cô gái tên là Mục Tuyết Nhi mới du học từ Anh về, cha là quan chức cấp cao, mẹ là viện trưởng, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu môn đăng hộ đối của mẹ Trương Thịnh.

Cuối tuần, Trương Thịnh bị mẹ bắt đến dùng cơm tại khách sạn Shangri-La ở phố Đông, đi mới biết là do cha mẹ hai bên sắp đặt để hai người gặp nhau. Trương Thịnh không dám nói với mẹ mình đã có bạn gái, đành kiên nhẫn nói chuyện với Mục Tuyết Nhi, cũng may hai người đã từng đi du học, cũng coi như có chuyện để nói.

Mẹ Trương Thịnh thì thầm với mẹ Tuyết Nhi: “Hai đứa tụi nó thật xứng đôi mà, chị xem tụi nó nói chuyện vui vẻ chưa kia.”

“Đúng vậy, chỉ là Tuyết Nhi còn nhỏ, cha nó muốn nó có công việc ổn định trước rồi mới lập gia đình. Gần đây Tuyết Nhi đang tìm việc, nhưng giờ tình hình kinh tế khó khăn nên kiếm việc rất khó.” Mẹ Tuyết Nhi chậm rãi nói, cha Trương Thịnh thích nhất về tao nhã của bà — giống như mẹ ông vậy, nuôi một khuê nữ chuẩn không cần chỉnh, ông vung tay lên: “Tìm việc gì? Đến làm ở hội trường của Phong Hoa đi, hội trường này thuộc quyền sở hữu của công ty, là người một nhà với nhau cả, Tuyết Nhi, cháu tới làm đi.”

Một câu nói của tổng giám đốc Trương, Tuyết Nhi trở thành quản lý của hội trường Phong Hoa, chịu trách nhiệm trực tiếp với tổng giám đốc Trương.

Công việc đầu tiên của Tuyết Nhi khi đến Phong Hoa là phụ trách lễ tân khách hàng của HY, vậy sẽ tiếp xúc nhiều với Tống Noãn. Trương Thịnh sợ cô hiểu lầm nên rất muốn giới thiệu cô với cha mẹ để nói rõ quan hệ của hai người.

“Cái gì, gặp cha mẹ á?” Tống Noãn rất ngạc nhiên, “Em chưa chuẩn bị gì cả, còn cha mẹ em nữa!”

“Em cứ lo phần cha mẹ em, cứ gặp cha mẹ anh trước là được, cha mẹ anh đồng ý là mọi chuyện OK hết!” Trương Thịnh cười nói.

“Gi mà cha mẹ anh đồng ý là OK? Mẹ anh có thể thay mặt cho nhà của em được sao?” Tống Noãn tỏ vẻ không vui, “Anh nghĩ anh là ai? Vua chọn phi tần chặc, chỉ cần hoàng thái hậu đồng ý thì không cần ý kiến của gia đình dân nữ, còn đánh trống khua chiêng đưa khuê nữ vào cung? Thật đáng tiếc, anh không phải là vua.”

“Em xem em đi, mới nói được mấy câu đã giận, đừng vậy nữa, anh không có ý đó.”

“Vậy anh có ý gì? Đừng tưởng nhà anh có tiền ai cũng muốn sáp lại, Trương Thịnh, em nói cho anh biết, cha mẹ em có vẻ không thích anh, họ không muốn gả con gái vào nhà giàu có, cha em đã nói: “chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đông tử cốt” (朱门酒肉臭, 路有冻死骨: Ở những nhà giàu sang phú quý, của ngon vật lạ ăn không hết trong khi những người nghèo khó thì lại đói rét mà chết. Hình dung sự chênh lệch giàu nghèo trong xã hội), vào nhà giàu nguy hiểm khó lường. . .”

“Thôi nào, Tống Noãn, anh biết tại sao em ghét người giàu, đây chắc chắn là do di truyền, cả nhà em đều ghét người giàu!” Trương Thịnh hậm hực bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 72: Xa Trông Lờ Mờ Chẳng Rõ, Gần Thấy Thất Bại Thảm Hại 2

Trương Thịnh đi rồi, Tống Noãn giận dữ gọi điện thoại cho Cách Cách lên án gay gắt cái gã Trương Thịnh vô tình vô nghĩa, tuy nói khề nhưng có người có tình muốn nghe thì biết làm sao được, Hách Mẫn cũng đã nghe được đại khái câu chuyện.

Đội Tống Noãn cúp điện thoại, Hách Mẫn đi tới, làm ra vẻ quan tâm hỏi: “Cãi nhau với bạn trai à?”

Tống Noãn gật đầu không nói.

“Sao lại cãi nhau thế? Chị là người từng trải, chị sẽ trải lòng cùng em!” Hách Mẫn thân thiết tựa bên bàn làm việc của Tống Noãn, dáng vẻ giống như sẽ nói chuyện lâu.

Thực tập đã lâu như vậy, Tống Noãn đã biết, cấp trên và cấp dưới chính là quan hệ giữa người chỉ huy và người bị chỉ huy, thuê người là để làm việc, không có chuyện cấp trên sẽ giúp cấp dưới giải quyết chuyện riêng, giống như mẹ tâm sự với con gái vậy, giống như giáo viên dẫn dắt học sinh, sẽ không có chuyện cấp trên chỉ dẫn những kinh nghiệm của bản thân cho bạn, cho bạn phát triển tốt. Còn nếu bạn gặp được cấp trên sẵn lòng chỉ dạy cho bạn, vậy thì xin chúc mừng, bạn đã gặp được phụ mẫu tái sinh.

Tống Noãn biết mình không may mắn nhận được vinh hạnh này, cô vốn không tin Hách Mẫn sẽ đưa cho mình lời khuyên đúng đắn, nên cô khoát tay cười nói: “Không có gì đâu, chuyện nhỏ thôi mà.” Nói xong cô mở bì hồ sơ, bắt đầu xem báo cáo.

Hách Mẫn lúng túng đứng dậy bỏ đi: “Những chuyện coi là nhỏ nhặt cũng không kém phần quan trọng, cuộc sống được hình thành từ chính những điều nhỏ nhặt ấy đây.”

Trước đây, không có việc gì Hách Mẫn cũng thích ra lệnh cho Tống Noãn, này, Tiểu Tống, lấy giúp chị kẹo cao su; này, Tiểu Tống, lấy giúp chị cái kẹp ghim; này, Tiểu Tống, gọt bút chì hộ chị... Nói chung, ngoài đi vệ sinh ra, những lúc khác đều ngồi im như bò tát, chỉ tay năm ngón bắt Tống Noãn bưng nước dâng trà, chạy tới chạy lui. Nói chung, Tống Noãn là thư ký của Hách Mẫn, bảo mẫu kiêm nhân viên phát thanh.

Nhưng sau khi Hách Mẫn biết được mối quan hệ của Tống Noãn và Trương Thịnh, thái độ của chị ta với Tống Noãn thay đổi đến chóng mặt, tự làm mọi việc, không chỉ không phiền đến Tống Noãn, thỉnh thoảng còn pha cà phê cho cô. Không những thế còn giả vờ thân mật đặt tay lên vai Tống Noãn: “Người ta nói hai người sống với nhau lâu sẽ trở nên giống nhau, hai chúng ta nương tựa nhau mà sống, ở cùng một chỗ lâu ngày cũng sẽ có những hành động giống nhau...” Nghe xong Tống Noãn nổi hết cả da gà.

Thấy Tống Noãn không có hứng thú nói chuyện riêng, Hách Mẫn liền chuyển chủ đề: “Ngày mốt tổ chức lễ tri ân, trong hai ngày này em đến phòng hội nghị Phong Hoa giám sát đi, cách bố trí, sắp xếp chỗ ngồi, nhân viên, mọi thứ phải xem xét kỹ lưỡng, hai chúng ta nội ứng ngoại hợp, làm tốt hoạt động này, em nhất định sẽ được giữ lại công ty.”

Lời này nói trúng đáy lòng Tống Noãn, cô sốc lại tinh thần, cầm túi đi đến phòng hội nghị Phong Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Xa Trông Lờ Mờ Chẳng Rõ, Gần Thấy Thất Bại Thảm Hại 3

Đến phòng hội nghị, Tống Noãn mới biết đã đổi quản lý, Mục Tuyết Nhi là người mới nên rất siêng năng, mọi việc đều đích thân làm, dẫn Tống Noãn đi hết lầu trên đến lầu dưới, bàn bạc chi tiết cách bố trí.

Tống Noãn vô cùng cảm kích, khen ngợi cô nàng: “Cô Mục, cô quả là tuổi trẻ tài cao.”

Mục Tuyết Nhi cười rất kín đáo nói: “Nào có chứ, lúc quản lý tiền nhiệm bàn giao lại công việc đặc biệt nói rõ tổng giám đốc Trương rất quan tâm đến lễ tri ân của HY, nhất định không để xảy ra sơ suất. Vì vậy quý công ty có yêu cầu gì thì cứ nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ giúp đỡ hết mình.”

Vào buổi trưa, Mục Tuyết Nhi cố giữ Tống Noãn lại phòng hội nghị cùng ăn: “Vừa nãy có mời mấy người bạn, cũng xem xem tuổi chúng ta, đi cùng cho vui.”

Tống Noãn không có lý do gì không đi cả, vừa có thể ăn một bữa cơm, lại vừa mở rộng mối quan hệ — Không phải Cách Cách đã nói rồi sao, giao thiệp rộng vô cùng quan trọng!

Thiết kế của nơi đãi tiệc khác xa với phong cách châu Âu xa hoa của phòng hội nghị, nó mang vẻ đẹp thuần túy theo phong cách Trung Quốc: Trần cao, phòng dài, bàn ăn bằng gỗ lim, tấm bình phong bằng lụa, đèn lưu ly, cột được chạm khắc vô cùng mỹ lệ và tinh xảo... Nói chung, được ngồi ăn ở đây giống như được ngồi ăn cùng Khôn gia (坤家) vậy.

Rất nhanh, mấy người bạn của Mục Tuyết Nhi lần lượt đến, cũng không lớn hơn Tống Noãn nhiều lắm, nhưng qua cách ăn mặc có thể đoán ra được là con nhà khá giả. Tục ngữ có câu một người phụ nữ tương đương với năm trăm con vịt, hiện có năm người phụ nữ ở đây, tương đương với mấy nghìn con vịt cùng tụ tập dưới một mái nhà, vô cùng náo nhiệt. Các cô nói chuyện sôi nổi với nhau, trọng tâm câu chuyện đều xoay quanh Chanel, LV, Gucci, Milano, Paris, New York...

Tống Noãn không nói được câu nào, cô lén lút lấy áo khoác che cái túi Coach nhái của mình, nhưng ngồi im như thế cũng rất xấu hổ, thế là cô lấy điện thoại di động ra nghịch, xem tin nhắn vừa gửi đến, nhưng không có gì quan trọng nên tắt đi, cô hồi hận khi ăn bữa cơm này.

Mục Tuyết Nhi quả là một cô gái thông minh, cô nàng thấy Tống Noãn không vui nên bắt chuyện với cô: “Tống Noãn, da cô đẹp quá, cô xài loại mỹ phẩm nào thế?”

“Hà?” Tống Noãn sững sốt, cô không muốn nói mình dùng Tiểu Hộ Sĩ, chỉ có thể nói dối: “Kem của Dior đó.” Dừng lại một chút lại nói thêm, “Da tôi khá khô, dùng kem này rất tốt.” Tống Noãn thầm cảm thấy may mắn, thầm cảm ơn Cách Cách, dù gì cũng đã dùng qua sản phẩm thử của Dior.

Vừa nói xong, một cô gái khác lên tiếng: “Tôi dùng Dior bị dị ứng.”

“Thật không? Da tôi cũng bị khô, để bữa nào tôi dùng thử xem.” Mục Tuyết Nhi giải vây cho Tống Noãn.

Nhưng cô nàng T cup rất không nể mặt Tống Noãn, dẫu mở nói: “Thôi, tôi không thích dùng Dior, giống như mỹ phẩm dành cho mấy bà cô trung niên vậy.”

Cũng may chủ đề của mấy cô nàng kia trải dài rộng khắp, vừa nói đến Dior nay đã chuyển sang du thuyền Oasis of the Seas. Nếu như nói chuyện trước Tống Noãn còn từng dùng qua mẫu thử, chuyện sau thì chưa từng nghe bao giờ, thế nên cô chẳng biết góp chuyện thế nào. Vừa hay lúc này Trương Thịnh gọi điện thoại đến, Tống Noãn mượn cớ này cầm đi động bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Xa Trông Lờ Mờ Chẳng Rõ, Gần Thấy Thất Bại Thảm Hại 4

Trương Thịnh nghe nói Tống Noãn ở phòng hội nghị thì lấy làm hoảng, cậu ta rất sợ Tống Noãn sẽ chạm mặt Mục Tuyết Nhi, kết quả lại nghe nói Tống Noãn đang ngồi ăn cơm cùng Mục Tuyết Nhi, cậu ta quyết định lập tức đến đây.

“Anh đến đây làm gì? Anh không đi làm sao?” Tống Noãn tức giận, “Đến thì cũng đến rồi, dù gì với anh đi làm hay không cũng giống nhau. Cứ như đi hát karaoke ấy, thích đến là đến, thích đi là đi.”

Sau khi gác máy, cô quay về phòng hội nghị. Vừa bước đến cửa đã nghe mấy cô gái bên trong bàn tán về mình:

“Xem ra đãi ngộ của HY cũng không ra gì, mấy cô có thấy không, quần áo cô ta mặc đều là đồ rẻ tiền.”

“Phải đấy, túi xách Coach của cô ta nhất định là giả, đồ của đi tôi đều là hàng loại A cả đấy! Tuyết Nhi, sao cô nhiệt tình với cô ta vậy?”

“Phải đó, Tuyết Nhi, sao cô lại để cô ta ngồi chung bàn với bọn tôi, cô xem cô ta chẳng nói được câu nào kìa.”

“Ồ kìa, mọi người đừng trách tôi, lần sau sẽ không mời nữa Tôi thấy toàn thân cô ta cộng lại cũng không đến ba trăm, uống một ly cà phê ngon cũng chẳng đủ! Chậc, toàn thân là hàng giả, trông xa khó phân, lại gần thật thảm hại.” Đây là giọng của Tuyết Nhi.

Tống Noãn siết chặt nắm đấm, móng tay cắm vào lòng bàn tay khiến cô đau đớn, cô xin thề: Kiếp này nhất quyết không dùng hàng giả.

Cô đứng ngoài cửa hít một hơi thật sâu, Tống Noãn vờ bình tĩnh nhẹ nhàng gõ hai cái, sau đó đẩy cửa bước vào, bên trong yên tĩnh lạ thường, sau đó ai nấy như xác chết hoàn hồn, mọi người chuyển trọng tâm câu chuyện, bắt đầu bàn về việc trượt tuyết.

“Tống Noãn, sao bây giờ cô mới quay lại, còn chờ mãi cô thôi đấy!” Tuyết Nhi nhiệt tình bắt chuyện.

“À, tôi đi nghe điện thoại.” Tống Noãn nói, đột nhiên nảy ra trong đầu một ý khiến cô có thể xả con tức này, chẳng phải bọn họ thích giàu sang sao, chuyện này Trương Thịnh ưu tú nhất, thế là cô cười bảo: “Bạn trai tôi đến đón tôi.”

“Gọi cậu ấy cùng...” Tuyết Nhi vừa nói nửa câu đã bị cô nàng T cup đập chân, trừng mắt ra hiệu, cho nên nửa câu còn lại phải nuốt ngược vào trong. Cô nàng nọ bắt chuyện, “Mọi người đừng khách khí, mau cầm đĩa đi... Đây là tôm phi thủy, màu xanh này không phải để có được đâu, phải dùng nước cốt rau chân vịt để nhuộm đây, đầu bếp do bọn tôi mời từ Bắc Kinh về, ông nội vị này chính là ngự thiện tâm phúc trong cung Từ Hi thái hậu cơ đấy!”

Tống Noãn gấp một miếng, nhẹ nhàng nuốt nhưng chẳng cảm nhận được mùi vị gì, chẳng có vị ngon của tôm, song vẫn phải tỏ vẻ tán dương trái lương tâm: “Ừ, ngon thật, ngon quá.”

Hậu duệ của ngự trù tâm phúc trong cung Từ Hi thái hậu làm ra món nào cũng tràn đầy phong vị cung đình, nếu không dùng nước rau chân vịt để nhuộm xanh thì cũng là dùng rau dền hầm sắc đỏ, Tống Noãn vừa ăn vào đã buồn phiền: Nhuộm màu rồi chẳng lẽ không còn là tôm hay sao? Con tôm chết tiệt, chẳng lẽ mi thay áo thì ta không biết mi là tôm ư?

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Xa Trông Lờ Mờ Chẳng Rõ, Gần Thấy Thất Bại Thảm Hại 5

Ăn được một nửa thì Trương Thịnh đến, cậu nhanh chóng tìm được nhóm bạn gái ở sảnh Hoa Sen, đẩy cửa vào thì bắt gặp Tống Noãn đang cụng ly với Mục Tuyết Nhi. Trương Thịnh thoáng bối rối, muốn đóng cửa lui xuống cũng không còn kịp, đành giữ vẻ hân hoan chào hỏi: “Các người đẹp, mọi người khỏe không?”

Mục Tuyết Nhi vừa nhìn thấy Trương Thịnh mắt đã sáng rỡ, tưởng rằng cậu ta đến tìm mình, cô nàng vừa mừng vừa sợ đứng lên nghênh đón, khẽ trách cứ: “Ồ, sao anh đến mà không gọi em một tiếng?” Không đợi Trương Thịnh trả lời, bèn quay sang giới thiệu với mọi người, “Đây là Trương Thịnh.”

Cô nàng Đế Phàm Ni cười tươi như hoa: “Trương đại công tử, nghe danh đã lâu, Tuyết Nhi cũng nhắc đến anh không ít lần, cuối cùng cũng được gặp mặt, mau ngồi xuống đi.” Nói xong bèn đứng dậy, cô nàng định nhường chỗ ngồi bên cạnh Tuyết Nhi cho cậu ta.

Lường lạng câu thương, giờ phút này Trương Thịnh đành lựa chọn đắc tội Mục Tuyết Nhi, đắc tội Mục Tuyết Nhi chính là đắc tội mẹ, đắc tội mẹ chính là đắc tội cha, đắc tội cha chính là đắc tội ví tiền, thật ra đây là tính toán kinh tế. Thế nhưng lão nhân Lý Bạch chẳng phải đã nói rồi sao, ngàn vàng tiêu tan cũng có ngày trở lại, tiền bạc là vật ngoài thân, vấn đề kinh tế chỉ là chuyện nhỏ: Thế nhưng đắc tội Tống Noãn thì khác, tình cảm của cậu dành cho cô ấy đâu có tiền cũng không thể mua được.

Nghĩ vậy, Trương Thịnh quyết định nhanh chóng bước đến bên cạnh Tống Noãn, đặt tay lên vai cô, cúi người dịu dàng nói: “Ăn ngon không?” Sau đó mới ngẩng đầu lên chào những cô gái khác: “Các người đẹp, đây là bạn gái tôi – Tống Noãn!”

Các cô gái ồ lên, ánh mắt hình mũi tên đều hướng về phía Mục Tuyết Nhi. Tuyết Nhi đứng ngẩn ra, nhất thời không kịp phản ứng, trong chớp mắt cha của Trương Thịnh đưa cô nàng đến phòng hội nghị Phong Hoa, có khác nào âm thầm chấp thuận mối quan hệ giữa cô và Trương Thịnh. Hơn nửa hôm ấy Trương Thịnh cũng trò chuyện với cô rất vui vẻ, rất ăn ý, đồng nghĩa với việc quan hệ giữa họ đang phát triển tốt, vì sao lại xuất hiện một cô bạn gái? Lại còn là một con nhỏ ăn mặc nhếch nhác, túi Coach đang dùng là hàng giả, ngay cả trượt tuyết cũng chưa từng đi!

Hành động của Trương Thịnh khiến Tống Noãn thấy ảm áp, tinh thần cũng được nâng cao, cậu ta đúng là thiên tài về khoản động viên tinh thần, thuần thực giúp cô xả tan con giận. Tống Noãn hiểu, khoảng cách từ tự tin đến tự ti rất ngắn, cậu chàng này làm chỗ dựa cho mình, lo lắng cho mình, vì sao mình vẫn cứ ghét người giàu đến thế?

Tống Noãn mỉm cười đứng dậy, nói với mọi người, “Thật ngại quá, chúng tôi có việc xin phép đi trước, mọi người từ từ dùng bữa.” Nói xong cô thoải mái khoác túi Coach giả của mình lên vai, kéo Trương Thịnh rời khỏi phòng ăn như một nàng công chúa.

Ra đến cửa, Tống Noãn không giấu được niềm vui, ngửa mặt cười to: “Ha ha ha ha!”

Trương Thịnh sờ trán cô: “Em yêu à, em không sao chứ?”

“Anh có biết không? Mục Tuyết Nhi và mấy người bạn của cô ta luôn miệng hạ thấp em! Nói quần áo em mặc chỉ là thứ bỏ đi, cười nhạo em cả trang phục lẫn phụ kiện đều không vượt quá ba trăm tệ, chẳng đủ cho bọn họ uống một tách cà phê.”

“Thật kì cục, sao em không phản bác lại, nói cho bọn họ biết em uống trà Phổ Nhĩ đắt ngang một chiếc Audi TT!” Trương Thịnh hòa theo.

“Ôi trời,” Tống Noãn vỗ đầu: “Đúng là hồ đồ thật, em không nhớ ra!”

“Mẹ anh thích cô gái có nhiều lợi thế, bà còn muốn hợp tác...” Trương Thịnh biết mình lỡ lời, muốn rút lại cũng không kịp, Tống Noãn trừng to mắt, bắt cậu tiếp tục nói. Thế là Trương Thịnh thẳng thắn nói ra, cũng là để phân rõ ranh giới với Mục Tuyết Nhi, “Giữa anh và cô ấy không có quan hệ gì, chỉ cùng ăn một bữa cơm, cũng không ít người lâm vào tình cảnh giống anh mà, em đừng nghĩ nhiều quá.”

Tống Noãn giương nanh múa vuốt ra vẻ hung ác: “Thành thật khai báo, vì sao không nói cho em biết trước? Muốn ăn trong bát ngòi trong nôi luôn hay sao?”

Trương Thịnh van vi: “Tổng đại nhân tha mạng, tiểu nhân không dám!”

“Anh nhảy như ếch được thì em tha tội chết!” Tống Noãn chỉ về phía bãi cỏ trước cửa phòng hội nghị.

Trương Thịnh không phản đối, cậu ta lập tức cởi áo khoác ngồi chồm hổm dưới đất bắt trước ếch nhảy. Không ngờ công tử Trương gia siêng năng tập thể hình nay nhảy ếch lại ưu mỹ đến thế, ngay lúc Tống Noãn sắp nói xong rồi thì lại nghe Trương Thịnh hét to: “Đây là cái gì?”

Tống Noãn bước đến nhìn cho rõ, tay Trương Thịnh dính đầy thứ hồng hồng sền sệt hôi thối – thì ra cậu chàng nhảy trúng phân chó...

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Xa Trông Lờ Mờ Chẳng Rõ, Gần Thấy Thất Bại Thảm Hại 6

Từ phòng hội nghị Phong Hoa quay về công ty, tâm tình Tống Noãn rất tốt, chưa kịp đặt túi xuống đã phải đi tìm Hách Mẫn nhờ cô ta giúp bố trí hội trường biểu diễn.

Người nhà Hách Mẫn báo tin mẹ cô ta bị bệnh, cô ta xin nghỉ nửa ngày để đưa bà đến bệnh viện, vội vàng dặn dò Tống Noãn: “Tôi không kịp giúp cô rồi, để mai xem nhé.”

“À, chiều hôm nay là cần rồi, không kịp rồi.” Tống Noãn nói với theo Hách Mẫn cho đến cửa thang máy.

Thang máy đến, Hách Mẫn vội bước vào trong, “Tôi thật sự không có thời gian, cô đưa thẳng cho trưởng phòng Uông đi.”

Thế này có coi là báo cáo vượt cấp không? Tống Noãn nhìn cửa thang máy đóng lại, cân nhắc trong lòng: Chắc là không đâu nhỉ, rõ ràng là do Hách Mẫn dặn dò như vậy mà, hơn nữa việc này rất gấp, cứ cô hù theo khuôn phép cũ cũng không hay! Hơn nữa cô luôn xem Uông Tư Viễn là thần tượng, có cơ hội tiếp xúc gần gũi sao có lại bỏ qua được. Nghĩ vậy, Tống Noãn như côi bỏ được gánh nặng, hớn hở đi tìm Uông Tư Viễn.

Phòng làm việc của Uông Tư Viễn vừa được sửa sang, kính ngăn dùng loại cát pha thủy tinh. Từ xa Tống Noãn đã thấy Uông Tư Viễn đang ngồi pha trà trên ghế salon, tay trái cầm điều thuốc. Không gọi điện thoại cũng không tiếp khách, đây là chính là cơ hội tốt! Tống Noãn nóng lòng, thích thú gọi “trưởng phòng Uông” rồi bước đến salon dùng tiếp khách, hoàn toàn quên rằng mình còn cách trường phòng uông một lớp kính trong suốt. Tiếng loảng xoảng vang lên, kèm theo một tiếng hét thảm thiết, Tống Noãn lao thẳng về phía vách kính ngăn cách, nước mắt nước mũi lưng tròng.

Các đồng nghiệp khác đều bị bất ngờ, ai cũng tò mò đến xem đã xảy ra chuyện gì. Tống Noãn chỉ hận không thể đào lỗ chui xuống, quá trình báo cáo sau đó, Tống Noãn vừa che mặt vừa thực hiện.

Hai mươi phút sau, Uông Tư Viễn gọi điện thoại nội bộ cho Tống Noãn, gọi cô đến phòng làm việc lấy sơ đồ bố trí đã được sửa đổi. Khi Tống Noãn bước vào phòng làm việc của trưởng phòng Uông lần thứ hai, cô phát hiện trên vách kính có dán logo công ty, đồng thời kèm thêm bốn chữ “cẩn thận vách kính”.

Bốn chữ này khiến cảm giác uất ức trong Tống Noãn lại dấy lên, cũng là nhắc đến đáng về khó coi hôm ấy. Tống Noãn đỏ mặt bước đến trước mặt Uông Tư Viễn, cảm sơ đồ lên nói: “Trưởng phòng Uông, em cầm đi nhé.”

“Ồ – cô bé này, những chỗ tôi thay đổi em xem có hiểu không?” Uông Tư Viễn nhắc nhở.

Lúc này Tống Noãn mới hoàn hồn, nhìn kỹ sơ đồ, Uông Tư Viễn cẩn thận dùng bút hồng gạch hết những chỗ thay đổi, bên cạnh còn viết tay rõ trình tự, tuy hơi nhỏ nhưng lại toát ra khí phách phóng khoáng, giống như từng luyện qua thư pháp. Tống Noãn không kìm được thốt lên: “Trưởng phòng Uông, chữ anh đẹp quá.”

Uông Tư Viễn mỉm cười: “Bây giờ toàn dùng máy tính, ngày càng ít cơ hội viết chữ, đọc có hiểu không?”

“Hiểu mà, anh viết rất rõ ràng, chiều nay em sẽ fax cho bên họ, nhờ bọn họ điều chỉnh.” Tống Noãn xoa mũi, ngắm nghĩ thế nào lại quyết định nói với Uông Tư Viễn, “Trường phòng Uông, em nói thật anh đừng giận, phòng làm việc của anh bố trí thế này không hợp lý.”

“Ồ, em nói xem, thế nào là không hợp lý?”

“Anh xem, chỗ nào cũng là kính, chẳng có chút không gian riêng tư nào.” Tống Noãn nghiêng đầu nhìn xung quanh, thành thật nói, “Em thấy anh hút thuốc trong giờ làm việc, nếu như ông chủ thấy được không chừng sẽ bị phạt tiền!”

Uông Tư Viễn như muốn phì cười, anh nghiêng đầu cười bảo: “Vây em giữ bí mật giúp tôi nhé.”

Được cấp trên nhờ cậy giữ bí mật khiến Tống Noãn ngẩn ngơ quay ra, lần thứ hai va phải vách kính, may mà lần này không đụng nặng, không khiến người ta vây xem. Khi cô quay đầu nhìn còn thấy Uông Tư Viễn đang cố nhịn cười, vết thương lòng lại rỉ máu.

Tống Noãn buồn bực quay về chỗ ngồi, sửa lại trạng thái trên MSN; về trên: Anh vô cút chó – về dưới: Tôi đụng kính ngăn – hoành phi: Đồi đảng xui xẻo!

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Xa Trông Lờ Mờ Chẳng Rõ, Gần Thấy Thất Bại Thảm Hại 7

Buổi tối Trương Thịnh đi dạo phố với Tống Noãn, đây là lần đầu tiên cậu được nắm tay cô ấy mà không bị cự tuyệt. Trong lòng Trương Thịnh rất vui, chỉ mong được đến ngay quầy trang sức mua một chiếc nhẫn, cậu luôn tự nhắc nhở mình phải bình tĩnh, không thể vội vàng kéo lại xói hỏng bóng không.

Hai người cứ nắm tay nhau như thế đi dọc con đường Hoài Hải, đi ngang qua hết tiệm này đến tiệm khác, quán này đến quán khác.

Tại quầy Swarovski, Tống Noãn đeo thử một sợi dây chuyền, đây là mẫu mới trong quý này, giá hai nghìn hai trăm tệ.

Trương Thịnh đứng bên cạnh ngắm nghía, nói: “Đẹp, mua nhé.”

Tống Noãn trả lại sợi dây chuyền cho người bán, đùa rằng: “Lấy gì mua đây? Bán em đi chắc?”

Thật ra lúc này tay Trương Thịnh đang siết chặt ví tiền trong túi, chỉ cần Tống Noãn nói một tiếng cậu sẽ đi ngay đến quầy thanh toán. Thế nhưng cậu rất hiểu tính cách Tống Noãn, ép mua ép bán chỉ khiến cô ấy không vui, cho nên cậu không thể làm gì khác hơn.

Hơn chín giờ, sau khi đưa Tống Noãn về ký túc xá, Trương Thịnh tức tốc quay lại cửa hàng, mua sợi dây chuyền ban nãy. Ngày hôm sau, cậu rất sợ bị Tống Noãn mắng nên cố ý đến sớm, nhờ cô tiếp tân giúp cậu tặng món quà này.

Cô tiếp tân nhận lấy túi nhưng nhỏ màu lam, ánh mắt đầy ước ao. Trương Thịnh rất sợ chạm mặt Tống Noãn, vừa cảm ơn vừa dáo dác nhìn quanh, cậu thầm nghĩ, đúng là thế đạo xoay vần, tặng quà thôi mà chẳng khác nào kẻ trộm!

Tống Noãn đến chỗ làm, cô nàng tiếp tân bèn vui vẻ đưa ra món quà: “Tống Noãn, bạn trai cô tốt thật đấy!” Tống Noãn nhận lấy với vẻ nghi hoặc, xem xét thứ bên trong thì hiểu ngay ra là tên Trương Thịnh kia giờ trò quỷ. Cô đã tự hứa với bản thân rằng mình chỉ đeo thử một chút, tuyệt đối không có ý định mua, sợi dây chuyền hơn hai nghìn tệ, so với trà kia thì không đắt, nhưng đối với Tống Noãn cũng là hơn bốn tháng phí sinh hoạt.

Cả buổi sáng, Tống Noãn đứng ngồi không yên, vừa mới đến giai đoạn nắm tay thôi đã nhận quà của người ta, có vẻ không ổn! Thế nhưng từ chối cũng không được, không từ chối cũng không xong, đúng là nan giải, lại còn quà đáp lễ, chí ít cũng phải là thứ tương đương đúng không nhỉ? Yêu với chẳng đương, vừa dính vào là mất xe đạp điện, vô duyên vô cớ mất hai nghìn tệ, đúng là xui xẻo mà. Tống Noãn rất tức giận, cô định đi tìm Trương Thịnh hỏi cho rõ, anh có tiền thì hay lắm sao? Ai cho phép anh tặng dây chuyền cho em? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, như vậy chẳng phải lại bị quán vào vòng luẩn quẩn căm thù kẻ giàu hay sao? Không được, không được, không thể từ chối, dẫu sao cũng là tấm lòng của Trương Thịnh. Tống Noãn có thể mừng tượng ra được đáng về khăn trương của Trương Thịnh khi chạy đến cửa tiệm mua sợi dây chuyền này.

Nghĩ mãi, cuối cùng cô nghĩ ra một cách, lập tức gọi điện thoại cho Trương Thịnh, dịu dàng nói: “Cảm ơn món quà của anh, em thích lắm.”

Trương Thịnh vốn đã chuẩn bị tinh thần đón bão vui đến giật mình, luôn miệng nói: “Em thích là được rồi, thích là được rồi.”

“À phải, anh đưa hóa đơn cho em đi, sau này cần bảo hành hay đánh bóng cũng phải dùng đến.” Tống Noãn nói.

“Được được, anh sẽ đưa cho em ngay.” Trương Thịnh cầm hóa đơn chạy lên lầu.

Tổng Noãn đã nắm được hóa đơn, chiều hôm ấy cô đến cửa hàng trả lại sợi dây chuyền, dùng số tiền ấy mua bộ dao quân dụng của Thụy Sĩ (Schweizer Armeemesse), giá hai nghìn ba trăm bốn mươi tệ, kẻ nghèo Tổng Noãn còn phải bù hơn một trăm tệ, trong lòng khó tránh ca thán, số cô đúng là số khổ, đành tự để dành mua hoa cài tóc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Xa Trông Lờ Mờ Chẳng Rõ, Gần Thấy Thất Bại Thảm Hại 8

Bận rộn đã lâu, khâu chuẩn bị cho lễ tri ân khách hàng của HY cuối cùng cũng đến lúc khép lại. Tổng Noãn khẩn trương đóng dấu thiệp mời, phần cuối mỗi tấm thiệp mời đều có một dòng chữ nhỏ: Xin vui lòng phục trang phù hợp.

Sống hơn hai mươi năm, bộ váy công chúa Tổng Noãn mặc khi biểu diễn ca múa ở nhà trẻ là đẹp nhất, voan ren xếp tầng như bánh gato, bên trong còn đính đá cườm bao lấy cô bé tí hon. Trong hồi ức của mẹ Tổng Noãn, khi ấy trông cô giống như một con nhộng vừa hát vừa múa, từ đó đến nay, Tổng Noãn chưa từng mặc thứ gì có vẻ “sang trọng” hơn.

Nay lại có cơ hội mặc trang phục dạ tiệc, Tổng Noãn và Chu Cách Cách vừa vui mừng vừa buồn bã, vui thì ai nấy đều có thể hiểu được, có cô gái nào không thích mặc quần áo đẹp, thướt tha như minh tinh trên thảm đỏ? Buồn là vì —— không có tiền mua!

Cách Cách xúi giục Tổng Noãn nhờ Trương Thịnh giúp đỡ, thế nhưng Tổng Noãn kiên quyết không đồng ý, cô luôn nhớ lời mẹ dạy rằng: Con gái phải dựa vào bản thân, không thể ngửa tay xin tiền đàn ông!

Sau một hồi thương lượng, hai cô gái quyết định đến cửa hàng bách hóa “mượn” trang phục —— trước mua, sau trả.

Làm chuyện này quả thật chẳng về vang gì, hai người ra về hào hứng như hầu bao rủng rinh, thử từ lễ phục hơn hai mươi nghìn cho đến sườn xám hơn hai nghìn.

Chỉ có điều mức thẻ tín dụng có hạn, cho dù mượn y phục cũng chỉ có thể chọn bộ dưới năm nghìn tệ. Bận rộn suốt tối, cuối cùng Cách Cách chọn một bộ váy dạ hội đen tuyền hiệu miumiu phối với giày cao gót đỏ tươi, kiểu dáng gợi cảm, phù hợp với phong cách của Cách Cách, váy dài đến đầu gối, vừa vặn khoe đôi chân thon dài.

Tổng Noãn có phần bảo thủ hơn, cô đi một vòng thật lâu, cuối cùng chọn một cái váy dài màu trắng non hiệu Jessica, kiểu dáng đơn giản, điểm nhấn duy nhất chính là cổ áo xòe như cánh bướm. Khi Tổng Noãn mặc thử, ngay cả cô gái bán hàng cũng lại gần ngắm nhìn, cô đẹp như một nàng công chúa ưu nhã, vừa có vẻ ngây thơ của cô láng giềng.

Nhân viên của Jessica rất muốn biến Tổng Noãn thành khách hàng thân thiết, không tiếc lời khen ngợi khí chất của Tổng Noãn, không những muốn Tổng Noãn để lại số điện thoại mà còn có lòng cho cô biết rằng: “Cuối tuần nhận nhip mua sắm, cái váy này chắc sẽ được giảm giá, đến mua sau cũng được, tôi sẽ giữ lại giúp cô.”

Tổng Noãn thầm thở dài trong lòng, cho dù giảm giá cô cũng sẽ không bỏ ra bốn nghìn tệ mua thứ chỉ mặc được một lần. Thế nên cô làm ra vẻ hào sảng nói: “Thứ tôi thích thì một phút cũng không thể chờ, lấy cái này giúp tôi.”

Nhân viên như mở cờ trong bụng, trong lòng cứ ngỡ như đã gặp được vị tiểu thư hào phóng rủng rinh hầu bao, bèn nhanh chóng giới thiệu thêm những mẫu khác.

Tổng Noãn sắm vai cá tính lần thứ hai, nói chắc như đinh đóng cột: “Không cần, tôi lấy kiểu này.”

Sau khi quay về ký túc xá, Tổng Noãn và Cách Cách bận rộn tải ảnh lên máy vi tính, các cô có đem theo máy chụp hình, tự chụp trong phòng thử đồ. Nhìn những tấm hình này, Tổng Noãn cảm khái: “Không biết đến khi nào tao mới được mặc những bộ này mà sau đó không phải trả lại.”

Cách Cách nghe chẳng lọt tai những lời này, thầm nghĩ mày nói vớ vẩn, chỉ cần mày lên tiếng, đừng nói một cái, đến mười món hai mươi món Trương Thịnh cũng không do dự mua về cho mày. Thế là cô nàng gượng cười: “Mày thì sắp rồi, tao mới là không hên ngày gặp.”

Tổng Noãn cảm thấy Cách Cách có vẻ không vui, bèn an ủi: “Yên tâm đi Cách Cách, với điều kiện của mày thì tìm phiếu com dài hạn chẳng phải rất dễ dàng sao.”

Thế nhưng Cách Cách không muốn nghe, cô nàng vặn ngược lại: “Phiếu com cũng có nhiều loại, còn phải xem được ăn ở Kempinski hay phải ăn ở căn tin.”

Tổng Noãn không biết nói gì, sự yên lặng bao trùm lấy căn phòng nhỏ. Tiếng chuông điện thoại của Triệu Tiểu Xuyên phá vỡ sự bế tắc, cậu ta hỏi Cách Cách: “Tôi vừa thấy thiệp mời, có ghi là ăn mặc phù hợp, thế nào mới là phù hợp đây?”

“Phù hợp là mùa đông mặc đồ hè, mùa hè mặc đồ đông.” Cách Cách giận dữ đáp, đúng là chưa từng gặp tên nào không hiểu chuyện như cậu chàng này, ngay đến thế nào là phù hợp cũng không biết, may mà không nhắc chuyện yêu đương với cậu ta, nếu không e là nội thương khó lành.

Triệu Tiểu Xuyên không hiểu nổi, hỏi tiếp: “Cô nói rõ một chút đi.”

“Nữ là váy áo, nam là tây trang cà vạt, hiểu chưa?” Cách Cách nói với vẻ cáu kỉnh.

“Chết thật, tôi không có.” Triệu Tiểu Xuyên thờ dãi.

“Chẳng lẽ lúc phỏng vấn cậu không mặc âu phục?” Cách Cách hỏi.

“Không, áo khoác da.” Triệu Tiểu Xuyên thật thà đáp.

“Vậy mà cậu vẫn trúng tuyển? Tôi nghĩ có khi nào ông chủ là cậu của cậu không nhỉ.” Cách Cách đùa bỡn.

“Áo khoác da màu vàng còn phát quang nữa đấy! Tôi sẽ mặc nó đến lễ tri ân, lương tháng chỉ có sáu trăm tệ, ăn còn không đủ nói gì đến mua đồ tây. Lãnh đạo trong công ty cũng nên suy nghĩ đến tình hình thực tế của thực tập sinh chúng ta chứ!” Triệu Tiểu Xuyên bất bình nói.

“Đồng chí Triệu Tiểu Xuyên, cậu có giận dữ với tôi cũng vô ích, có muốn thì hãy trách cậu của cậu. Không còn sớm nữa, chúng tôi phải đi ngủ, tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Xa Trông Lờ Mờ Chẳng Rõ, Gần Thấy Thất Bại Thảm Hại 9

Thật ra lúc này Trương Thịnh cũng đang lâm vào thời kỳ khủng hoảng kinh tế, chuyện yêu đương giữa cậu và Tổng Noãn đã bị mọi người trong nhà biết, mẹ Trương Thịnh kiên quyết không đồng ý, bà thuyết giảng đạo lý từ Lễ Tấn đến cô vấn, nỗ lực để con trai hiểu rằng hôn nhân không môn đăng hộ đối là một bi kịch.

Đương nhiên Trương Thịnh không phục, nói lý ngược lại: “Mẹ à, mẹ từng xem phim ‘Họa bì’ rồi mà, hồ ly rắn rết cũng yêu được nhau, tình yêu chân thành còn hơn cả gia thế, vượt qua biên giới, vượt qua sắc tộc, hơn hết tất cả... Môn đăng hộ đối chỉ là suy nghĩ phong kiến thôi, chúng ta luôn nói, người Trung Quốc không sợ xuất thân, chuyển biến trăm năm, vương công quý tộc cũng phải vận hành theo bánh xe thời gian thôi!”

“Con... Con...” Mẹ Trương Thịnh tức đến nói không nên lời, quay sang tìm viện binh, “Trương Kiến Đông, ông xem con trai ông kìa!”

Trương Kiến Đông đang nhàn nhã thưởng trà, rung đùi nói: “Việc này tôi không quan tâm, con lớn chẳng nghe lời cha.” Thế nhưng ông cũng đưa ra ý kiến để vợ mình tham khảo, “Chẳng phải nó mạnh mẽ lắm à, bà cứ cắt tiền tiêu vặt, để xem nó còn hùng hổ được mấy ngày!”

”Cha ——” Trương Thịnh thảm thiết hét lên, “Cha có phải cha ruột của con không vậy?”

“Thằng nhóc này,” Trương Kiến Đông nhấp một ngụm trà, nhìn con trai nói: “Người nhà giới thiệu cô gái ưu tú cho con con không cần, còn hại cha mày đắc tội cấp trên! Con mạnh mẽ nói cái gì tự do yêu đương, được lắm, cho con tự do, đừng dùng tiền nhà lấy lòng phụ nữ!”

“Cha, sao cha tuy nghĩ tiêu cực vậy? Cha nghĩ là ai cũng đều sáng mắt khi thấy tiền à? Con nói cha nghe, Tổng Noãn không phải cô gái như vậy đâu!”

Cái tên Tổng Noãn này rất quen, Trương Kiến Đông suy nghĩ một lúc đột nhiên nhớ ra, thì ra chính là cô gái đến công ty nhận làm người lần trước. Thật ra Trương Kiến Đông có ấn tượng không tồi với cô gái này, khuôn mặt thanh tú trắng trẻo, rất có khí chất, thế nhưng cưới về làm con dâu nhà họ Trương thì... Có điều Trương Thịnh còn nhỏ, chưa đến tuổi nói chuyện cưới xin, để nó hưởng thụ tình yêu cũng được. Nghĩ vậy, Trương Kiến Đông quyết định áp dụng chính sách không đồng tình cũng không phản đối về chuyện tình cảm của con trai mình.

Trái lại, mẹ Trương Thịnh rất quyết liệt, sau khi gọi điện phong tỏa thẻ tín dụng của con trai, bà cười đắc ý: “Ở nhà được ăn ở miễn phí, thực tập ở HY mỗi tháng còn được sáu trăm tệ tiền lương, người ta sống được thì con cũng sống được! À, phải rồi, xe con vẫn được dùng, nếu có tiền đồ xăng!”

Chương 80: Muốn Tiến Thân Phải Lăn Lộn, Phải Biết Diễn Kịch Hay

Có một câu chuyện tiêu lâm kể rằng, một người đàn ông nộp đơn xin làm phục vụ nhà hàng, ông chủ hỏi, nếu anh đẩy cửa vào phát hiện một cô gái đang tắm, anh sẽ xử lý thế nào? Anh ta đáp, tôi sẽ nói, xin lỗi cô. Ông chủ bảo, sai rồi, anh phải nói, xin lỗi ngài.

•*80*

Ngày bận đêm cũng bận, ngày mong đêm mong lễ tri ân sớm được cử hành.

Sáng sớm, Tống Noãn mang theo túi lớn túi nhỏ đến phòng hội nghị Phong Hoa, túi lớn đựng thẻ sắp chỗ, băng rôn, máy tính xách tay; túi nhỏ chứa bộ váy Jessica cô yêu thích và một đôi giày cao gót Belle, đôi giày đế xuồng năm phân, dù sao bộ váy cũng nổi bật, hơn nữa lại khá dài, vừa vặn cho thể che kín bàn chân, thế nên giày cũng không quan trọng lắm, quan trọng là gót giày kiểu này dù cho có cao một chút khi dùng cũng không cảm thấy quá mệt.

Đến nơi, đầu tiên Tống Noãn treo bộ váy bảo bối lên. Sau khi cất xong bộ váy, cô xắn tay áo, buộc tóc cao bắt đầu làm việc, chỉ đạo nhân viên treo băng rôn, bày tiệc, thổi bong bóng, cắm hoa tươi...

Trong lúc ấy, Mục Tuyết Nhi thoát ẩn thoát hiện hai lần như bóng ma, mỗi lần đều im hơi lặng tiếng giống như đặc vụ, ngoài mặt như thăm hỏi nhưng thật ra như đang âm thầm giám sát Tống Noãn, điều này khiến Tống Noãn cảm thấy không được tự nhiên.

Tầm năm giờ, Tống Noãn mang tâm trạng cô bé lọ lem sắp biến thành công chúa, búi tóc, trang điểm trang nhã, thay váy, đứng trước gương ngay đến bản thân cũng không nhận ra.

Bên này còn chưa chiêm ngưỡng xong, bên kia Hách Mẫn đã hối thúc: “Tống Noãn, khăn trương lên, khách khứa sắp vào rồi, còn không mau ra đón.”

“À, được rồi, tới liền đây!” Tống Noãn xỏ giày cao gót, xiêu vẹo chạy ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy Hách Mẫn mặc một bộ sườn sẫm đen tuyền, bóng dáng quen thuộc bất ngờ thay đổi, nhìn có phần không quen.

Thật ra bây giờ vẫn còn sớm, khi đến phòng hội nghị, mới chỉ có vài ba người, còn lại đều là người của HY. Tống Noãn chán nản ngồi xuống, gọi điện thoại cho Cách Cách hỏi xem khi nào cô nàng mới đến.

Cách Cách nói: “Tao đến rồi, đang ở dưới bãi đậu xe nhưng không tìm thấy thang máy.”

Tống Noãn hướng dẫn mãi, Cách Cách vẫn không tìm thấy đường, Tống Noãn nói: “Mày ở khu nào, đứng yên đấy, tao xuống đón mày.”

“Tao đang ở khu A, mày nhanh lên đi!”

Tống Noãn đi xuống bãi đậu xe, bên đường có một chiếc Audi A6 màu đen gắn kính phản quang, Tống Noãn muốn ngắm tạo hình mới thêm một chút, thấy xung quanh không có ai bèn tạo dáng trong gương. Kết quả là một lúc sau, kính xe hạ xuống, người ngồi bên tay lái chính là Uông Tư Viễn, anh ta cổ nhin cười thò đầu ra ngoài: “Tống Noãn, không cần soi nữa, cô rất đẹp.”

Tống Noãn kêu lên một tiếng, rồi bỏ chạy, trong lòng tự hỏi: Vì sao lần nào cũng gặp phải anh ta! Trời ạ, còn mặt mũi đâu mà nhìn ai!

Cách Cách ở phía xa thấy Tống Noãn hét lớn, cứ ngỡ là cô bạn mình gặp phải tên bắt cóc, cô khăn trương chạy lại, chỉ thấy Tống Noãn ăn mặc như một nàng công chúa, hành động lại như con ruồi hoảng loạn, vẻ mặt uể oải chỉ hận không thể chui xuống đất, vừa trông đã thấy buồn cười.

Hỏi rõ nguyên do, Cách Cách cũng phì cười, càng cười càng to: “Bạn Tống Noãn à, tao thấy mày chết đi còn tốt hơn.”

Chương 81: Muốn Tiến Thân Phải Lăn Lộn, Phải Biết Diễn Kịch Hay 2

Chẳng bao lâu sau, Trương Thịnh mặc đồ tây được làm thủ công tại Anh quốc, đeo đồng hồ Rado, lái chiếc Land Rover đến, nhìn trang phục và phụ kiện như thế, liệu bạn có nghĩ trong túi anh ta chỉ có hơn bốn mươi tệ không?

Mục Tuyết Nhi chặn Trương Thịnh lại, dồn cậu ta vào góc tường: “Anh như vậy là có ý gì?”

“Hừm?”

“Anh đừng giả ngây giả ngô?” Mục Tuyết Nhi chớp mắt, ra vẻ tủi hờn, “Anh đã có bạn gái sao còn gần gũi em? Rõ ràng là đang đùa giỡn với em mà!”

“Phải phải... Xin lỗi, tôi không cố ý.” Trương Thịnh nói năng có phần thiếu mạch lạc, “Chuyện tôi và Tống Noãn yêu nhau mẹ tôi không biết, là bà ấy ép tôi...”

Mục Tuyết Nhi cắt ngang: “Trương Thịnh, anh sống ở thời đại nào vậy? Chuyện này mà cũng bị ép được à? Anh có biết hôm ấy anh khiến em mất mặt thế nào không? Bạn bè em đều nghĩ em là...” Mấy chữ “bạn gái của anh” không nói ra được, dù gì hai người cũng chỉ cùng ăn một bữa cơm, ngoài ra chưa hề xác định quan hệ.

Trương Thịnh cũng cảm thấy có lỗi với đối phương, không nỡ quay ngoắt bỏ đi, hai người cứ đứng nhìn nhau không nói gì, cảm giác có phần ái muội.

Vừa lúc ấy Chu Cách Cách và Tống Noãn vui vẻ bước ra từ thang máy, bắt gặp cảnh này khiến Tống Noãn biến sắc, kéo Cách Cách đang nhìn không chớp mắt đi lướt qua bọn họ.

Trương Thịnh biết Tống Noãn hiểu lầm, không đoái hoài đến Mục Tuyết Nhi nữa, lập tức đuổi theo Tống Noãn, dọc đường đi còn gọi nhỏ: “Bà cô của anh ơi, bà cô của anh à...” Điều này lôi kéo sự chú ý của chúng quan khách, Tống Noãn dừng bước ngoảnh đầu lại, không ngừng chớp mắt ý bảo Trương Thịnh im lặng.

Trương Thịnh lại không hiểu ý, thấy Tống Noãn đứng lại vội vàng tiến đến gần, nắm tay cô nói: “Em hãy nghe anh nói, em hãy nghe anh giải thích!”

Mọi người đều ồ lên, hóa ra cô nàng Tống Noãn trông rất bình thường này lại ở bên cạnh một cậu ấm! Trong khoảnh khắc, toàn bộ nhân viên HY đều biết lý do vì sao lễ tri ân này lại được cử hành ở phòng hội nghị Phong Hoa vốn không dùng cho sự kiện ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Muốn Tiến Thân Phải Lăn Lộn, Phải Biết Diễn Kịch Hay 3

Giai đoạn chuẩn bị cho lễ tri ân chủ yếu do các trưởng phòng đảm nhiệm, người có trách nhiệm quan trọng nhất trong lễ tri ân lại chính là nhân viên phòng kinh doanh.

Mỗi vị khách đến, các cô gái phòng kinh doanh sẽ vây quanh như bướm vờn hoa, mỉm cười mời rượu, trao đổi danh thiếp, bận rộn vô cùng. Chu Cách Cách, Triệu Tiểu Xuyên và những thực tập sinh mới vào không biết nên làm gì, đành ngồi một góc ăn uống, thuận tiện buôn chuyện về những vị khách vừa mới đến, người nào đeo nhẫn kim cương to hơn, ai đeo đồng hồ đắt tiền hơn, người nào giống ông chủ, người nào giống nhân viên...

Đang nói chuyện hăng say thì bị Trần Kiến dội nước lạnh: “Các cô cậu nhìn mình kia, thế này là đang kinh doanh à? Bây giờ là thời điểm để mọi người phát huy năng lực, trốn ở góc này làm gì? Công việc rơi từ trên trời xuống hay sao? Khẩn trương lên, đến chào hỏi làm quen với khách khứa đi!”

Một thực tập sinh nhút nhát nói: “Nhưng bọn em chẳng biết ai cả.”

“Nói năng thừa thãi!” Trần Kiến như sắp nổi giận, “Nếu như em biết hết thì em đến đây thực tập làm gì? Đến quản lý luôn đi! Làm kinh doanh chính là gặp người nói tiếng người, gặp ma nói chuyện ma, gặp thần cúi đầu chào, gặp phật đốt nén hương! Mau đi đi!”

Chu Cách Cách bị xua đến giữa đám người đông đúc, hoa mắt nhìn trai thanh gái lịch nói nói cười cười, cô bỗng cảm thấy thật cô đơn.

Đột nhiên phát hiện ra Điền Lương Vân bước vào, mắt Chu Cách Cách sáng ngời: Cuối cùng cũng gặp người quen! Cô bèn nghênh tiếp: “Xin chào giám đốc Điền!”

Điền Lương Vân thoáng ngạc nhiên, lát sau mới nhận ra Chu Cách Cách: “Tiểu Chu à, hôm nay cô đẹp quá, suýt nữa nhận không ra!”

Cách Cách đỏ mặt, khẽ nói: “Mời ngài đi bên này, ngài muốn dùng gì?”

Lúc này, không rõ Hoàng Hiểu Phong từ đâu chui ra, nắm chặt tay Điền Lương Vân, nhiệt tình chào hỏi: “Tôi vừa nhắc đến ngài, hỏi sao mãi mà chưa thấy giám đốc Điền đến. Định bảo Tiểu Chu gọi điện thoại đấy.” Nói xong quay sang nhìn Chu Cách Cách, “Phải không, Tiểu Chu”, không đợi Chu Cách Cách đáp đã quay lại cuộc trò chuyện, “Giám đốc Điền, ngài đại gia quang lâm đúng là vinh hạnh cho chúng tôi, lại đây nào, tổng giám đốc của chúng tôi ở bên kia.” Vừa nói anh ta vừa đưa Điền Lương Vân vào trong, Chu Cách Cách ngoan ngoãn theo sau, váy thì bó, giày thì cao, cô nàng nhắm mắt nhắm mũi đuổi theo.

“Chuyện gì thế này? Sao cậu lại mặc áo da đến đây? Cậu nghĩ mình đang đi chợ mua thức ăn sao? Không có trang phục? Không có thì phải nghĩ cách chứ, không mua nổi đồ ở Plaza 66 chẳng lẽ quần áo ở đường Trương Dương cũng không mua nổi? Nếu mua không nổi thì đi mượn cũng được mà!” Trần Kiến đang “đay dô” Triệu Tiểu Xuyên, cậu ta bị mắng như thể gà trống mất mào, không dám cãi lại một lời! Bỗng nhiên, anh ta thấy Hoàng Hiểu Phong đưa Điền Lương Vân đến, kỹ nay thay đổi sắc mặt phi phàm được thì triển, bầu trời u ám nay tràn ngập ánh mặt trời, chẳng khác nào kèn kèn nhìn thấy bò câu non, anh ta chỉnh trang lại y phục, bước đến bắt tay Điền Lương Vân như thể anh em thân thiết xa cách bấy lâu: “Giám đốc Điền, lâu lắm rồi không gặp anh!”

Giữa lúc Trần Kiến hàn huyên với Điền Lương Vân, Hoàng Hiểu Phong khoát tay bảo Chu Cách Cách và Triệu Tiểu Xuyên: “Cô cậu đi làm việc đi.” Ngụ ý không liên quan đến hai người.

Triệu Tiểu Xuyên như vớ được lệnh ân xá, kéo cách cách đi ngay. Cách Cách phản đối: “Cậu làm sao thế, vị giám đốc kia là khách hàng tiềm năng đấy!”

“Áy áy, cô không thấy ánh mắt Hoàng Hiểu Phong à, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô.” Triệu Tiểu Xuyên thủ thi với Chu Cách Cách, “Tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi, cô có hiểu không?”

“Không hiểu!” Cách Cách ghét cái kiểu thủ thường an phận này của cậu ta, bèn vung tay bỏ đi.

Triệu Tiểu Xuyên ngẩn ra, buồn chán bèn đi tìm đồ uống. Vừa hay gặp được quản lý Văn – vị khách hàng nữ từng gặp gỡ, quản lý Văn cũng không quen biết ai, hai người như tha hương gặp được cố tri, cứ thế trò chuyện sôi nổi.

Đáng tiếc Triệu Tiểu Xuyên không phải người hoạt ngôn, ngoài việc đến bằng gì, về bằng gì, công việc gần đây bận rộn không, cậu ta không biết hỏi gì thêm. Thấy bầu không khí bắt đầu nặng nề, Triệu Tiểu Xuyên dự định dùng hành động thay cho ngôn từ, đề nghị đưa quản lý Văn đến quầy bar uống rượu.

Lúc này phục vụ đang đi phát quà tặng, là một con búp bê Trung Hoa được chế tác tinh xảo, Triệu Tiểu Xuyên nhận lấy, đưa cho quản lý Văn, nói: “Cô mang về cho trẻ con chơi”. Vị quản lý lặng thinh, lát sau mới khó chịu lên tiếng: “Tôi vẫn chưa kết hôn!” Triệu Tiểu Xuyên à lên một tiếng, sau đó cũng không biết nói gì, đành ra về hồi hận trong lặng im.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Muốn Tiến Thân Phải Lăn Lộn, Phải Biết Diễn Kịch Hay 4

Vì ông chủ của HY – Vu Hoa Ứng tham dự, để đáp lễ, người đứng đầu Phong Hoa – Trương Kiến Đông cũng tham gia lễ tri ân. Sau khi chào hỏi tất cả quan chức cao cấp của HY, đợi Vu Hoa Ứng đọc diễn văn xong, Trương Kiến Đông cũng chuẩn bị rút lui.

Vừa bước đến cửa chính, ông thấy con trai mình đang nắm tay một cô bé nói gì đó, cô bé kia đương nhiên không để con trai ông nắm tay, còn đứng ngay ra đó, bĩu môi không nói lời nào. Trương Kiến Đông nhận ra cô bé kia chính là Tống Noãn mà ông từng gặp ở công ty, lại thấy đáng về con trai mình dường như không giải quyết được tình huống này, lúc đầu thầm nghĩ tên nhóc này thật kém cỏi, ngay đến theo đuổi con gái cũng không biết, ông bèn đi tới, vỗ vai con bảo: “Trương Thịnh, sao không giới thiệu một chút?”

Cô bé kia vừa nghiêng đầu thấy Trương Kiến Đông, vẻ mặt hốt hoảng, giống như làm chuyện xấu bị thầy giáo bắt gặp, cô tránh khỏi vòng tay Trương Thịnh, cung kính gật đầu: “Chào tổng giám đốc Trương!”

Tổng giám đốc Trương mỉm cười gần gũi: “Có dịp đến nhà chơi.” Thần thái lẫn giọng nói đều như coi Tống Noãn là người một nhà, ở đây rất nhiều người nghe thấy, ai nấy đều nhỏ to bàn tán.

Tống Noãn đỏ mặt, nhìn xung quanh rồi lặng lẽ gật đầu.

“Vậy ngày mai nhé.” Trương Thịnh sợ rằng Tống Noãn sẽ đổi ý, thừa dịp chớp lấy cơ hội, cứ như thể Tống Noãn bị ép đi gặp cha mẹ cậu ta.

Lễ tri ân kéo dài đến mười giờ tối, sau khi khách khứa về hết, Tống Noãn còn ở lại thu dọn tàn cuộc, xong xuôi đã đến hơn mười hai giờ. Thế nhưng Hách Mẫn còn về muộn hơn cô, nháp nhồm không yên như đang chờ ai, Tống Noãn cũng không tiện hỏi nhiều, hơn nữa lúc này cũng quá mệt mỏi, xong việc cô quay về ký túc xá ngay, phát hiện hai chân mình sưng vù.

Chu Cách Cách về nhà, càng đến gần ngày tốt nghiệp, cô càng không muốn ở lại ký túc xá vì không chịu được bầu không khí chia ly.

Sau khi rửa mặt, Tống Noãn nằm trên giường một mình, toàn thân ể oải nhưng suy nghĩ lại rất vui vẻ, cô nhớ lại chuyện ban nãy: Ban đầu là cô tự làm xấu mặt mình ở bãi đậu xe, sau đó cha của Trương Thịnh mời làm khách, kể đến là ánh mắt lạnh như băng của Hách Mẫn... Suy nghĩ miên man một lúc cô đã ngủ quên mất.

Ngày hôm sau mơ màng tỉnh dậy, cô thay quần áo rồi đi làm, sáng sớm giờ cao điểm mà sao không bị kẹt xe, sao đi đường cũng thuận lợi thế này? Đến cửa công ty, ngoài bảo vệ thì chỉ có đi dọn vệ sinh, chẳng có không khí gì cả. Tống Noãn thấy lạ, lẽ nào mình đang nằm mơ? Nhìn điện thoại, lát sau cô mới ngộ ra, thì ra bây giờ mới sáu giờ bốn mươi lăm phút.

Đến rồi thì cứ vào thôi, Tống Noãn vừa tiếu nguội giấc ngủ hoàng kim ấm áp, vừa bấm nút đợi thang máy, bình thường công ty rất náo nhiệt, hôm nay vắng bóng nhất thời cảm thấy cô quạnh. Tống Noãn bỗng thấy lạnh, cô kéo chặt áo khoác rồi bước vào thang máy.

Hành lang dài không động tĩnh có phần ghê rợn, Tống Noãn muốn vào lập tức vào phòng làm việc mở điều hòa, bèn vội vàng lấy thẻ ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Tống Noãn sợ ngây người: Cô thấy Hách Mẫn đang ở cùng với trưởng phòng kinh doanh Trần Kiến, họ không phải ôm nhau thông thường mà Hách Mẫn ngồi hẳn vào lòng Trần Kiến.

Phản ứng đầu tiên của Tống Noãn là đóng cửa lại, tim cô đập thình thịch, cổ hít thở bình thường, liên tiếp tự hỏi bản thân: Làm sao bây giờ? Cô nhớ từng có một câu chuyện cười rằng, một người đàn ông nộp đơn xin làm phục vụ nhà hàng, ông chủ hỏi, nếu anh đẩy cửa vào phát hiện một cô gái đang tắm, anh sẽ xử lý thế nào? Anh ta đáp, tôi sẽ nói, xin lỗi cô. Ông chủ bảo, sai rồi, anh phải nói, xin lỗi ông. Giờ phút này có có nên nói một tiếng xin lỗi không?

Suy nghĩ mãi, cô quyết định lặng lẽ bỏ đi, xuống dưới lầu ăn một xúng há cáo hấp, uống một cốc sữa đậu nành lớn, loay quanh mãi đến chín giờ mới quay về công ty. Lúc này, trong công ty đã là cảnh vui nhộn, các đồng nghiệp vai đeo túi xách, tay cầm báo tay cầm đồ ăn sáng, tiếng chào hỏi vang lên khắp phía, người người xếp hàng dài ở cửa thang máy tầng một và tầng hai.

Đến phòng làm việc, Hách Mẫn đã ngồi trước máy vi tính chuẩn bị bảng biểu, cô nàng thần nhiên bắt chuyện với Tống Noãn: “Đến rồi à?” Đồng thời tiện tay đưa một xấp văn kiện cho cô, “Mau sắp xếp giúp tôi!” Đường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tống Noãn ngây ngô gật đầu, thầm khâm phục hành động của chị ta, quả đúng là một diễn viên có hạng. Cô hiểu ra một điều, muốn thăng tiến phải biết diễn kịch hay!

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Văn Phòng “Bà Tám”

Hách Mẫn không lo tin, cô nàng chỉ nói chuyện của Tống Noãn cho đồng nghiệp Giáp thân thiết nhất với mình, đồng thời dặn dò đồng nghiệp Giáp nhất định phải giữ bí mật; thế nhưng đồng nghiệp Giáp lại nhiều chuyện với đồng nghiệp Ất, cũng yêu cầu đồng nghiệp Ất bảo mật, qua nửa ngày, Giáp Ất Bính Đinh đều biết.

•*84*•

Cũng may còn hai ngày trước kì hạn bảy ngày có thể trả hàng vô điều kiện, Tống Noãn mặc bộ váy hiệu Jessica đến nhà Trương Thịnh, tóc không búi, xoa thẳng trên vai, trông cũng có phong thái khác lạ.

Tổng giám đốc Trương ít khi ở nhà, ngôi biệt thự lớn như vậy nhưng chỉ có Trương Thịnh cùng với mẹ và hai người giúp việc. Sau khi Trương Thịnh đưa Tống Noãn đến nhà, ngôi nhà như có thêm sức sống, các di giúp việc luôn tay luôn chân, một người bưng trà mang đồ ăn vặt đến, người còn lại đeo tạp dề chuẩn bị bữa tối.

Mẹ Trương Thịnh quan sát Tống Noãn từ đầu đến chân, câu đầu tiên là: “Đến ăn cơm rau dưa thôi mà, có cần phải ăn mặc trịnh trọng thế không.”

Tống Noãn rối bời, khuôn mặt đỏ bừng, ấp úng không biết nên đáp lại thế nào.

Trương Thịnh giải vây giúp cô: “Mẹ, người ta mặc đẹp chẳng phải vì muốn để lại ấn tượng tốt với mẹ sao!”

Mẹ Trương Thịnh cười đầy ảm ý, ít ra con trai mình còn biết nói chuyện, lại nhìn Tống Noãn ngồi đằng kia, tay chân luống cuống, vẻ mặt hoảng hốt, vừa trông đã biết chẳng phải tiểu thư danh giá gì. Trong lòng mẹ Trương Thịnh rất không hài lòng về cô gái này, song lại không tiện nói rõ, khi dọn cơm lên, bà dịu dàng nói: “Lại đây, cùng ăn thôi. Gạo thơm Thái chính hiệu đấy, rất đắt tiền.” Lời nói ngạo mạn khiến Tống Noãn thấy rất khó chịu.

Với tính cách của Tống Noãn, cô chỉ muốn lập tức đứng dậy bỏ đi, cơm chết tiệt gì chứ, có ai mà không ăn cơm? Gạo thơm Thái thì sao? Ăn vào trường sinh bất lão được à? Thế nhưng dường như mẹ Trương Thịnh có một khí chất mạnh mẽ, khí thế cao cao tại thượng này khiến Tống Noãn ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn.

Mới vừa cầm đũa, mẹ Trương Thịnh lại lên tiếng, “Tiểu Tống, ăn nhiều một chút.” Cuối cùng cũng nói lời có thể lọt tai, tâm trạng Tống Noãn giãn ra một chút. Tuy nhiên ngay sau đó, mẹ Trương Thịnh lại nói tiếp câu thứ hai khiến cô chết nghẹn, “Cô thấy tóc cháu vàng lắm, cho thấy về mặt dinh dưỡng của cháu không được tốt, cô nghe bác sĩ nói, con gái không đủ dinh dưỡng thì khó có con lắm!”

“Thôi nào, mẹ nói đi đâu vậy!” Trương Thịnh bất mãn phản kháng.

“Được rồi, nói đến chuyện này còn hơi sớm, ăn cơm đi!” Mẹ Trương Thịnh cuối cùng cũng nể mặt con trai.

Tống Noãn ăn không ngon ngồi cũng chẳng yên, sau khi dùng cơm xong ngay đến tráng miệng cũng không ăn, cô viện cớ có việc rồi vội vã ra về. Trương Thịnh thấy sắc mặt Tống Noãn không tốt, cậu muốn đưa cô về thì lại nghe mẹ Trương Thịnh nói: “Đi sớm về sớm, mai con còn đi làm đấy.”

Chân Tống Noãn như cười gió, khăn trương kéo cửa bước thẳng ra ngoài, Trương Thịnh cố đuổi theo, muốn nắm lấy tay cô. Một lúc sau Tống Noãn dừng lại nói: “Bạn Trương Thịnh à, tôi có ba điều phải nói rõ với anh. Thứ nhất, tôi đến nhà anh làm khách, do anh mời chứ không phải kẻ ăn xin đến quấy rầy; thứ hai, tôi ăn uống đều tốt sức khỏe dồi dào, không hề có chuyện không đủ dinh dưỡng; thứ ba, đầu tôi không đủ dinh dưỡng, không thể có con cũng chẳng sao, lẽ nào ở nhà anh phụ nữ chỉ là cái máy đẻ thôi à?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Văn Phòng “Bà Tám” 2

Đêm trước Tống Noãn ôm một bụng tức từ nhà Trương Thịnh về, hôm sau đi làm lại bị các đồng nghiệp nhìn bằng con mắt kì lạ. Lúc đợi thang máy, rõ ràng mọi người đang bàn luận điều gì, vừa thấy Tống Noãn lại gần thì ai nấy đều im bật. Phản ứng của mọi người đều là mỉm cười, ai thấy cô cũng cười, cười đến khiến cô căng thẳng, nhức nhối.

May mà có Chu Cách Cách báo tin, cô nàng nói cho Tống Noãn biết, mọi người đều bàn tán rằng cô là con dâu tương lai nhà họ Trương, gia cảnh không được tốt; có người còn nói cô và Trương Thịnh là gián điệp của tập đoàn Phong Hoa, ngoài mặt đến thực tập, trên thực tế là đến HY để làm gián điệp thương nghiệp.

Tống Noãn dờ khóc dờ cười: “Không ngờ hai đứa tao lại là một cặp kẻ trộm”

“Không phải là một cặp kẻ trộm mà là gián điệp!” Chu Cách Cách nghiêm túc uốn nắn: “Mày thật xui xẻo, chưa lấy được thứ gì của Trương gia đã mang tội một thân.”

Cúp điện thoại, thấy Hách Mẫn đi vào phòng làm việc, Tống Noãn biết y cúi đầu như đang bận rộn, cứ như bản thân mới là người bị bắt gặp yêu đương vụng trộm. Hách Mẫn vẫn làm như chưa có chuyện gì xảy ra, tự nhiên vỗ vai Tống Noãn: “Sớm vậy.”

Tống Noãn ngẩng đầu lên: “Xin chào, chị Hách Mẫn, hôm nay có chuyện gì cần em giúp không?”

Hách Mẫn nhìn cô, đùa rằng: “Cô mà còn cần làm việc sao? Cô chủ nhỏ Trương gia?”

Nếu là người khác đùa bỡn, chắc chắn Tống Noãn sẽ trở mặt, thế nhưng đối phương lại là Hách Mẫn, là người hướng dẫn thực tập của cô, có thể chính là chìa khóa mở ra con đường sự nghiệp của cô nên không thể trở mặt. Trái lại còn phải tươi cười giải thích: “Chị à, đừng nghe người ta nói linh tinh, không phải vậy đâu.”

Càng phủ nhận người ta càng không tin, thấy vẻ mặt Hách Mẫn khác thường, Tống Noãn hết đường chối cãi, cô thở dài: “Làm cô chủ nhỏ tốt vậy sao?”

Tống Noãn tự thú khiến Hách Mẫn rất hài lòng, cô nàng lại gần Tống Noãn, làm ra vẻ hỏi han: “Thế nào? Mẹ Trương Thịnh có khó đối phó không, đám người Phong Hoa bảo bà chủ của họ trước nay đều rất khó chịu!”

Tống Noãn không biết nên gật đầu hay lắc đầu, lúng túng không biết nói sao cho phải.

“Ồi dào, thường thì mấy bà cô nhà nào chẳng khó lấy lòng, huống hồ là Trương gia? Sau này em có gì phiền não cứ đến tìm chị, dù gì chị cũng từng trải, chị sẽ nghĩ cách giúp em.” Hách Mẫn nghĩ mình đã đoán đúng tâm tư Tống Noãn, tiếp tục thở than như tri kỷ.

Tống Noãn phát hiện ra bí mật của cô. Hách Mẫn rất lo sợ, dù rằng với nếp sống hiện đại thì việc này cũng không quá nghiêm trọng, thế nhưng dẫu sao cô vẫn là người đã có chồng, nếu bị đồn thổi ra ngoài sẽ rất khó nghe. Đặc biệt HY có một quy định bất thành văn, nếu đồng nghiệp nam và nữ phát sinh tình cảm văn phòng, thật xin lỗi, một trong hai sẽ phải rời khỏi công ty. Bởi vì ông chủ Vu Hoa Ứng từng nói: “Tôi không yêu cầu các anh chị coi công ty như gia đình, công việc là công việc, không nên mang áp lực công việc về nhà, cũng không cần mang những chuyện vụn vặt trong gia đình lên công ty!”

Dựa theo quy luật “bà tám” của văn phòng, chuyện như thế này lan truyền chỉ trong một ngày, trong hai mươi bốn tiếng nhất định sẽ khiến mọi người xôn xao. Thế nhưng đã qua một ngày một bên vẫn sóng yên biển lặng, chứng tỏ Tống Noãn không nói ra ngoài. Thế nên Hách Mẫn nóng lòng chờ đợi cơ hội thăm dò chuyện riêng tư của Tống Noãn, giữa phụ nữ nếu có bí mật sẽ càng thân nhau hơn, Hách Mẫn muốn đánh bài tình cảm.

Hách Mẫn không loان tin, cô nàng chỉ nói chuyện của Tống Noãn cho đồng nghiệp Giáp thân thiết nhất với mình, đồng thời dặn dò đồng nghiệp Giáp nhất định phải giữ bí mật; thế nhưng đồng nghiệp Giáp lại nhiều chuyện với đồng nghiệp Ất, cũng yêu cầu đồng nghiệp Ất bảo mật, qua nửa ngày, Giáp Ất Bính Đinh đều biết, Cách Cách cũng biết, bèn gửi tin nhắn cho Tống Noãn: “Bây giờ mọi người đang bàn tán về việc mày thừa nhận đã là người của Trương gia, thế nhưng Trương gia không cần mày.

Bạn đang đọc truyện *Thực Tập Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.